

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ

ΕΤΟΣ 11^{ON}
ΑΡΙΘ. 530

1^{ON} ΕΤΟΣ ΤΕΙΧΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ

ΤΕΤΑΡΤΗ

24
ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
1937

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ
530

ΕΚΔΟΤΑΙ: ΕΠΙΣΤΗΛΗ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ

Αρχισυντάκτης
ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ

Διαχειριστής:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΝΟΤΑΡΑ 15
ΑΘΗΝΑΙ Τηλ. 24-947

Εβδομασία

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Σατυρικοί στίχοι

ΣΧΟΛΙΑ

Διεθνής πιάνο

Ἡ Ἀθήνα ἄρχισε νὰ γίνεται μιὰ λίαν ὑπολογίσιμος διεθνὴς καλλιτεχνικὴ πιάνο. Δὲν περνᾷει σαζόν, ποὺ νὰ μὴ μᾶς ἐπισκεφθοῦν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς κορυφαίους πρωταγωνιστὰς τῶν μεγαλειτέρων εὐρωπαϊκῶν σκηνῶν καὶ τῶν ὑψηλοτέρων καλλιτεχνικῶν ἐπιπέδων. Ἦδη μέχρι τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν τρέχουσαν σαζόν μᾶς ἐπεσκέφθησαν ἡ Νταμιὰ καὶ ἡ Φρορέλ. Μὲ τὸ καλὸ, λοιπόν, καὶ ἡ Μάρθα Ἐγκερθ καὶ ὁ Μωρίς Σεβαλλιέ—ὅπως ψιθυρίζεται...

Μία ὀπερέττα

Μιὰ πολὺ ὡραία ὀπερέττα παίζεται ἀπὸ ἡμερῶν στὸ «Ἰντεάλ», μὲ μεγάλη ἐπιτυχία. Πρόκειται γιὰ τὴν τελευταία δημιουργία τοῦ συμπαιθεστάτου συγγραφέως καὶ μουσικοσυνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαϊροπούλου «Ἡ Κυρία μὲ τὰ ἐλαττώματα», ποὺ, ὅπως ἀνεγνωρίσθη καὶ ἀπὸ τὴν ἐπίσημον κριτικὴν, ἀποτελεῖ ἓνα διαλεχτὸ κομμάτι τοῦ μουσικοῦ μας θεάτρου. Τὸ ἀνέβασμά της ἀπὸ τὸν θίασον Κοκκίνη—Μαυρέα πολὺ καλόν.

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

Ὅλοι θὰ παρακολουθήσουν τὸ νέο θαυμάσιό μας μυθιστόρημα

== Η ΝΥΦΗ ==
ΤΟΥ
ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

ΓΑΜΠΕΣ!

Σήμερα θ' ἀπασχοληθῶ, ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε, μὲ μιὰ συζήτηση ἀπλῶς, πικάντικη καὶ δροσερὴ. Γιὰ τίς γαμπίστες δηλαδὴ ποὺ κάθε μέρα βλέπετε Μὲς στὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν, στὰ μπάρ καὶ στὶς «Patisseries»

Γιὰ τίς γαμπίστες ποὺ περνοῦν μὴ βρέξει καὶ μὴ σιγχοκλεισμένες στὸ θαμπὸ λεπτότατο μεταξύι ποῦ, ὡς γνωστόν, πανάκριβα στὰ μαγαζιά πωλεῖται καὶ τὸ πληρώνουν πάντοτε δύσμοιροι συμπολίται.

Γάμπες ὑπάρχουνε πολλὲς κομψές, «φὸς μέγκρ» καὶ στρουμπουλές. Κι' ὑπάρχουν γάμπες ἄλλες ποὺ μοιάζουν μὲ σπιρτόξυλα, καὶ γάμπες σὰν μπουκάλες.

Γάμπες ποὺ ἔχουν θύματα, γάμπες μεταξωτές. Γάμπες σὰν μίσχοι λουλουδιῶν καὶ γάμπες... τριχωτές!

Γάμπες γλυκὲς προκλητικὲς ποὺ τίς καρφώνουν οἱ ματιὲς στὸ δρόμο οἱ ἀντρικὲς. Γαμπίστες ἐρωτιάρικες, γαμπίστες ἀπαλές. Γαμπίστες ἀναιδέστατες καὶ γάμπες ντροπαλές. Γάμπες ποὺ θὰ τοὺς ταίριαζε μιὰ τῆς Βιτρίνας θέσις.

Γάμπες κανονικώτατες, γάμπες... σὰν παρενθέσεις! Γαμπίστες ποὺ κρυφοβρηνοῦν τὸ χάσιμό ἑνὸς πόντου. Γάμπες ἄβρες, ἄβρότατες κι' ἄλλες σὰν τοῦ... Τζιμ Λόντου!

Γάμπα χοντρή καὶ ἄχαρη. Γαμπίστες ὅλο ζάχαρι, σὰν τὰ «μόν μπλάν» γλυκύτατες ποὺ λέει ὁ κόσμος σὰν περνᾷ. Γιὰ κύττατες! Γιὰ κύττατες! Γαμπίτσα μὲ τὴν κάλτσα της καλὰ τεζαρισμένη ποὺ ψιθυρίζει σὰν περνᾷ «χαρὰς τον ποὺ τὴν χαίρεται» καὶ ἄλλη, ἀνιδιοτελὴς γάμπα ποὺ σοὺ προσφέρεται καὶ ποὺ τῆς λές: ἄς μένη.

Γαμπίστες μύδας παλαιὰς «γλυκὲς σὰν τὸ βαμβάκι». Γαμπίστες σκανταλιάρικες ποὺ τρέχουν στὰ Ὁδεῖα. Γάμπες ποὺ καταλήγουνε σ' ἓνα κομψὸ γοβάκι. Γάμπες ποὺ καταλήγουνε σ' οἰκτράν...πλατυποδία!

Γαμπίστες ποῦχουν σὲξ-ἀππὴλ καὶ ὁ καθεὶς τίς ἀγαπᾷ.

γάμπες κομψές
καὶ μελαψές
Γάμπες λειψές...
Καὶ τὰ λοιπά.

Ἡ «Ἑλένη»

Ἡ «Ἑλένη», ἓνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα μυθιστορήματα τῆς Βίκυ Μπάουμ γυρίστηκε ἀπὸ τὸν περίφημο σκηνοθέτη Ζᾶν Μπενουά Λεβύ, μὲ πρωταγωνιστὰς τὴν Μαντέλν Ρενώ, τὸν Ζᾶν Λουὶ Μπαρώ, τὸν Κονσταν Ρεμὺ καὶ τὸν Λὲ Βιγκάν, προεκρίθη διὰ τὸν διεθνή κινηματογραφικὸν διαγωνισμὸν τῆς Βενετίας, καὶ προσεβλήθη μὲ μιὰ ἀπίστευτη πραγματικῶς ἐπιτυχία στὸ Παρίσι.

Παρακολουθήσαμε μιὰ δοκιμαστικὴ προβολὴ τῆς «Ἑλένης» καὶ χωρὶς ὑπερβολὴ ἐμείναμε καταγοητευμένοι. Πρόκειται πράγματι γιὰ ἓνα φίλμ ἐξαιρετικὸ, ἀνθρώπινο, συγκινητικὸ, διδακτικώτατον, ποὺ τὸ συνιστοῦμε θερμότετα στοὺς ἀναγνώστας μας. Ὅταν προβλῇ, δὲν πρέπει νὰ τὸ χάσουν. Τελευταίως ὁ κινηματογράφος παρουσιάζει τόσες πολλὰς μετρίους ταινίες, ὥστε μιὰ πραγματικὰ ἀριστουργηματικὴ ταινία δὲν πρέπει νὰ περνᾷ ἀπαράτηρητη.

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

Ὅλους θὰ τοὺς συναρπάσῃ τὸ ἀριστουργηματικώτερο κινηματογραφικὸ μυθιστόρημα

== Η ΝΥΦΗ ==
ΤΟΥ
ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1.760
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 35282

‘Ο πεδαμμένος πού ζωντάνεψε

Ένα εϋδυμογράφημα του Ζώρζ Κουρτελίν

Ο Ζάν Σάντερ, ηλικιωμένος πιά, ζούσε με τη Λουσί, την όμορφη γυναίκα του, μια ήσυχη ζωή σ' ένα από-μερο σαβαθλασμένο σπίτι, εκεί στην άκρη του δάσους της Αμιένης. ‘Ο καημένος ο Ζάν Σάντερ, αφού υπηρέτησε πιστά, χρόνια τώρα, στη χωροφυλακή, ήταν πιά καιρός να πάρει τη σύνταξη του και να γυρίσει στο χωριό του. Κι' επειδή καταλάβαινε πως τα κότσια του βαστούσαν ακόμα, μ' όλο που τα μαλλιά του ήταν μισοαποξηράνισμένα, αποφάσισε να παντρευτεί. Έτσι πήρε γυναίκα τη Λουσί που είχε ξετρελλαθεί με τα λεβέντα μουστάκια του που ήταν πιά γυριστά από τα τσιγγέλια του χασάπη και πιά μυτερά απ' τις σαΐτες του μικρού ξιφολόφου.

‘Ο Ζάν Σάντερ ήταν βολικός και ήσυχος άνθρωπος. Μόνο που σαν παλιός χωροφύλακας, δεν μπορούσε να κάνει χωρίς καπνοσακούλα, κρασί και γλέντι. Μικροελαττώματα, που τα έχει όλος ο κόσμος, χωρίς γι' αυτά να τους λένε αχάριτους ή άσωτους. Μά' ελα που η σύνταξη του Ζάν δεν έφτανε να δουλέψει. Ήταν ντροπή. Έτρωγε λοιπόν από τα έτοιμα κι' όπου το βγάλει ή άκρη.

Φέτος όμως ο πρώην ενωμοτάρχης δεν είχε να πληρώσει φόρους. Όλα τα παραδάκια του, όλα, όλα πήγαν στον μπεζαντά του ταβερνιέρη. Κι' οι είσοδοίς της έφταναν ή μια πάνω στην άλλη.

— Δεν θαρρέσαι!... Τέτοια πράγματα... Τά' ξερούμε εμείς! Έλεγε κι' έσχιζε τα εντάλματα κι' άναβε μ' αυτά την πίπα του ο Ζάν.

Μια καλή αγγή όμως του Σεπτέμβρη, εκεί που καθόταν και ρουφούσε με όρεξη τη νόστιμη σούπα του, άκουσε τη γυναίκα του να φωνάζει:

— Ζάν... ‘Ο δικαστικός κλητήρας ξερχεται!...

Το κουτάλι της σούπας έμεινε μετέωρο μπροστά σ' ανοιχτό κι' ασάλευτο στόμα του Ζάν.

— Του διαβόλου το κάθαρμα!...

— Νάτος! Φτάνει!...

— Έ, καλά!... Βάλε το σύρτη.

Όπου να γυρίσει πίσω της, η Λουσί είδε τον άντρα της και τήχασε! Ήταν αλευρωμένος, αγνώριστος.

— Σούτι, της είπε. Έλα... Άναψε το κερί και κόλλησε το καλά πάνω στο τραπέζι. Τώρα εγώ είμαι... πεδαμμένος! Τί διάβολο! Δεν θα καταφέρω αυτόν τον πρωτογάδερλο των βωδίων να φύγει κλαίγοντας από δω!...

Κι' ο καλός μας ο Ζάν ξεπλώθηκε στο κρεβάτι φαρδύς-πλευτός κι' εσταύρωσε τα χέρια του.

— Νάχρη το νου σου, είπε στη γυναίκα του. Νά κλαίς, άκου;

— Ά, και με ρωτάς αν μπορώ;

— Τρίψε τα μάτια σου με κρεμμύδι...

Ή πόρτα σ' λίγο χτύπησε δυνατά. Ή

Λουσί με δάκρυα στα μάτια πήγε κι' άνοιξε.

‘Ο δικαστικός κλητήρας, ένας ψηλός χωριάτης με κρεμαστά χείλη κι' ανασχημένη καμπούρα, μπήκε μέσα χωρίς να καλημερίσει κι' άμέσως φώναξε:

— Θα κάνω κατάσχεση!... Δεν βαστώ πιά άλλο! Πρέπει να πληρωθώ ο δημόσιος φόρος!...

Μά' ξαφνικά έμπηξε μια φωνή, κι' άκούμπησε στον τοίχο:

— Πέθανε λοιπόν ο άντρας σου, κυρά μου; Ερώτησε με ύφος ήλιθιο τη νωμάταρ χαινα.

— Άχ! Άφεντικό μου... Τί κακό που με θρήνη!... Άρχισε να λέει με άναφυλλήτα η Λουσί, κρύβοντας το πρόσωπό της μέσα στις φουχτες της. Ξεψύχωσε ο άμοιρος τ' χαράματα και δεν έχω πεντάρα, ή δύστυχη ούτε για να τον θάψω. Τί να κάνω; Τί να κάνω;

‘Ο κλητήρας φάνηκε στην αρχή ότι λύγισε... Μά' δεν άργησε να ξανασηλώσει το κορμί του, να σηκώσει τα χείλη του, να κατεβάσει λίγο την καμπούρα του, να ξαναβρη τέλος την πόζα που του επέβαλλε το καθήκον του.

— Κυρά μου, είπε τί να σου κάνω; Δεν μπορώ να κάνω τίποτα! Τό καθήκον μου είναι να κατάσχω τα επιπλά σας.

Ή χήρα ένωσε τα χέρια της και τον παρακάλεσε θερμά να μη της κάνει αυτό τό κακό.

Αυτός όμως επέμενε:

— Θα κάνω την κατάσχεση, είπε άυστηρά. Τό καθήκον είναι καθήκον.

Τότε εκείνη τοπίωσε αποφασιστικά και... τρυφερά τό χέρι.

— Δεν με λυπάσαι; Κι' από πέτρα νάταν ή καρδιά σου, θα μαλάκωνε απ' τα δάκρυά

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑΣ

‘Ο άφέντης στους άθλητικούς αγώνες ψήνει ένα αυγό αλλά κόκ,

μου, άκαρδε. Προθεσμία σου ζητάω...

‘Ο δικαστικός κλητήρας άφησε την καμπούρα του να άνυψωθεί και τα φρύδια του να συγκρουσθούν. «Διάβολε, συλλογίστηκε, τό χέρι αυτής της όμορφης χήρας είναι πολύ ξεστό!...».

Της έσφιξε λοιπόν κι' αυτός τό χέρι και την κύτταξε κατάματα. «Διάβολε, ξανασκέφτηκε ο καημένος ο κλητήρας, μά, αυτή φαίνεται σαν να γελάει... Μπα, μην κάνω λάθος; Μά' πώς; Αύτη τάχα είναι αυτή που λαμποκοπάει στα μάτια της; Μυστήριο...».

Τη στιγμή αυτή ο προθυμότερος διάβολος έσπευσε να σφυρίξει μερικές αλήθειες σ' αυτή του κλητήρα:— «Κύττα την, κύττα την! Είναι χαρούμενη που πέθανε ο άντρας της, αυτός ο ξεζουμισμένος... Κύτταξε, άνθρωπέ μου, πώς σε λιμνίστηκε. Νά, είναι έτοιμη να σου χαμογελάσει, να πέση στην άγκαλιά σου... Όλες οι γυναίκες, όλες τό ίδιο είναι... Κι' αυτή, άνθρωπέ μου, είναι γυναίκα και μάλιστα χήρα...».

— Έ, άκου; Τί κάθεται; Δεν περιμένει παρά μονάχα την άρχή από σένα... Κι' έσύ πρέπει να φανής γενναίος, άνδρας σωστός... Έπειτα, την έχεις και στο χέρι. Έχει την ανάγκη σου... Και στο κάτω-κάτω, αν φέρει αντίσταση, ποιός θα σ' άσ' δη;... ‘Ο πεδαμμένος... Χέ... Χέ... Άδύνατον!... Τού έχω χάψει την ψυχή και του την έχω χωνέψει κιόλας... Κύττα, κύττα μάγουλα σαν τ' τριαντάφυλλα, κύττα χείλη λαχταριστά!... Βλάκα!... Βλάκας θάσαι... Έμπρός λοιπόν!... Έμπα της!...

‘Ο πειρασμός όμως ήταν μεγάλος. Τό αίμα του είχε ανάψει κι' όλο του τό σώμα φλεγόταν και τ' γόνατά του τρεμούλιαζαν γλυκά.

Όρμησε λοιπόν έπάνω στη «χήρα» για να την άγκαλιάσει και να τη φιλήσει. Μά, εκείνη άντιστεκόταν. Αυτός άγρίεψε περισσότερο...

‘Αλλά — ό θεό! — μια άγρια κραυγή άκούστηκε κι' ο πεδαμμένος τινάχτηκε έπάνω και έρίχτηκε εναντίον του κλητήρα.

Τά χείλη του κλητήρα κρεμάστηκαν πιά ως τό στήθος του κι' ή καμπούρα του άνυψώθηκε πιά πάνω από τ' άνωοθωμένα μαλλιά του. Μορέ, τί θαύμα ήταν αυτό!... Γκάπ!... Γκούπ!... Γκάπ!...

Ένα σούβλιό τό όμοιο με τό πληγωμένου τσακαλιού άκούστηκε και τό μικρό σώμα του κλητήρα κατακόλλησε σφιγμένο-κουδάρι στο τέσσαρα ψηλά σκαλοπάτια της παλιάς ξύλινης σκάλας, έτσι για συντομία. Για συντομία επίσης έπήρε κατά τόν ίδιο τρόπο και τους κατήφορους του άνώμαλου δρόμου τ' τριών χιλιομέτρων που διήνυσε εκείνη την ήμέρα.

Όσο για τόν Ζάν, αφού καθάρισε τ' άλευρί από τό πρόσωπό του, ξανακόπησε στο τραπέζι για να ήσυχολογήσει τό γένι του.

— Του διαβόλου τό κάθαρμα!... είπε βάζοντας τις πρώτες υποκιές στο πάτωμα.

Μ' έκανε σήμερα να φάω τή μισή μου σουπιά κρύα!...

— Το διαβόλου τό κάθαρμα!... είπε βάζοντας τις πρώτες υποκιές στο πάτωμα.

Μ' έκανε σήμερα να φάω τή μισή μου σουπιά κρύα!...

Μ' έκανε σήμερα να φάω τή μισή μου σουπιά κρύα!...

Η ΑΡΧΗ

Τό πρόβλημα της παρατάσεως του ανθρώπινου βίου, ή μάλλον το φυσικό όριο ζωής, άπησχόλησε πάντα τους βιολόγους και τους ανθρώπους, γενικά.

Πόσα χρόνια πρέπει να ζούμε κανονικά;

Οι γνώμες ήταν ως τώρα διηρημένες. Οι αίσιοδοότεροι βιολόγοι το περασμένου αιώνα, δεν έδιναν μέσον όρον μεγαλύτερον από 100 χρόνια στον άνθρωπο. Από τότε όμως, ή επιστήμη έχει προσδεύσει πολύ και συνάπως έχει σήμερα άφθονότερα στην διάθεσή της τά μέσα να καταπολεμήσει όλους τους παράγοντας εκείνους που συντελούν στον πρόωρο μαρasmus του ανθρώπινου οργανισμού. Έτσι σήμερα, σε μια εποχή δηλαδή, που άντιθέτως προς τις έπιστημονικές άνακαλύψεις και τελειοποιήσεις ο άνθρωπος οργανισμός φθείρεται ταχύτερα και ο μέσος όρος ζωής έχει φθάσει τά 55 χρόνια. Οι βιολόγοι βεβαιώνουν ότι ο άνθρωπος κάλλιστα μπορεί να ζήσει 150 χρόνια!

Πού στήριζον την γνώμη τους αυτή, θα τό ίδουμε εις τά άμέσως παρακάτω.

□ □

Όλοι λίγο πολύ έχουμε μια ιδέα τι είναι τό γήρας. Είναι ή όλονέν αυξάνουσα άδυναμία του οργανισμού να άναπλάση, να άνανέωση τά φθειρόμενα μέρη του, τά όποία άχρηστεύονται εις βάρος, βέβαια, της κανονικής λειτουργίας του, αυτής ταύτης της ύπάρξεώς του. Αυτή είναι ή κλασσική εξήγηση. Έρχεται τώρα ή νεώτερα άποψη που βασισμένη μπορεί να είναι ή ίδια, αλλά διαφέρει κατά τις λεπτομέρειες. Λοιπόν, κατά τά νεώτερα δεδομένα της έπιστήμης, άρκεί να άντικαταστή κανείς ώριμένα όργανα του σώματός του για να παρατείνει τόν βίο του πολύ πέραν του κανονικού όριου. Πρώτη πρακτική έφαρμογή της θεωρίας αυτής υπήρξε ή περίφημος μέθοδος Βυρονόφ. Άλλ' αυτή είχε περιορισθή μόνον εις τους άδένας άναπαγωγής. Ήδη όμως, ύπστηρίζεται ότι και άλλα όργανα μπορούν κάλλιστα να άντικατασταθούν: τό ήπαρ π.χ. τά νεφρά και τό στομάχι άκόμα!... ‘Ο

ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΚΑΛΛΙΣΤΑ ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ 150 ΧΡΟΝΙΑ!

παγκόσμιος τύπος δλόκληρος έχει άσχυοληθή με τά θαυμάσια φυσιολογικά πειράματα του δρος Κάρελ, του Ίνστιτούτου Ρόκφελλερ, της Νέας Υόρκης. ‘Ο δωρ Κάρελ μπόρεσε να παρατείνει την ζωή διαφόρων οργάνων που έχουν άφαιρεθί από υγιείς οργανισμούς. Άρα, κάθε όργανο του ανθρώπινου σώματος είναι και από ένας ζών οργανισμός που μπορεί να ζήσει και μόνος του, θάβει να τό δοθούν, τεχνικώς, τά μέσα γι' αυτό.

Και όταν ένα ανθρώπινο όργανο ζήσει και μετά τόν χωρισμό του από τά άλλα όργανα, μπορεί πολύ ώραία να μεταφυτευθί σ' ένα άλλο σώμα από τό όποιο έχει άφαιρεθί τό βλαμμένο όργανο.

Τά νεφρά, συντελούν συχνά στο ά συντομευθί ο ανθρώπινος βίος. Νά άσαιοθεούν λοιπόν τά νεφρά! λέει ή νεώτερα έπιστήμη. Τό σηκότι δεν λειτουργεί καλά και άπειλεί να δηλητηριάσει τόν οργανισμό; Νά μπη άλλο στη θέση του!...

Οι πιο σκεπτικιστά όμως, θα πουν τώρα ότι, αν έξακολουθήσουμε έτσι, θα καταλήθι ο άνθρωπος δειγματολόγιον ξένων οργάνων, τά όποία άρχί-σούν... να μαλλώνουν άναμεταξύ των.

Διόλου! Γιατί ή έπιστήμη φροντίζει πάντα να συνταιριάζει τά διάφορα στοιχεία, όπως για να γίνει μετάγγιση αίματος, βρίσκει τό συγγενές προς τόν ύφιστάμενο την μετάγγιση αίμα! Τά προς άντικατάστασιν όργανα πρέπει —βιολογικώς— να παρουσιάζουν τις ίδιες άναλογίες με τά υπό άντικατάστασιν. Έπί πλέον πρέπει να προέρχονται από ανθρώπους τελείως υγιείς.

□ □

Έν τούτοις, υπάρχουν άκόμη στον κόσμο και άνθρωποι οι όποιοι φθάνουν τό όριον τών 150 και πέραν άκόμη, έτών, χωρίς διόλου να καταφύγουν σε μεταμοσχεύσεις και άντικαταστάσεις οργάνων, γενικώς.

Στην Γερμανία, ζούν σήμερα έκατόν είκοσι πέντε άνθρωποι που έχουν ξεπεράσει τά 100 χρόνια και 30 άνθρωποι που έχουν ξεπεράσει τά 150!...

Στην Ρωσία, αναφέρεται τό παράδειγμα ενός υπεραίωνοβίου από την Λιβανία που είναι σήμερα 168 έτών! Σ' αυτή δέ την ηλικία ο καταπληκτικός αυτός άνθρωπος δεν φόρεσε άκόμη ματογυάλια ούτε και κράτησε στο χέρι του μπαστούνι.

□ □

Άν πάμε σε παλαιότερες εποχές θα βρούμε άκόμη καταπληκτικότερα παραδείγματα μακροβιότητας.

‘Ο Φινό, στην Φιλοσοφία της Μακροζωίας του αναφέρει πολλά παραδείγματα γερόντων που έχουν ξεπεράσει τά 200 χρόνια!

‘Ο Άγιος Νάρκισσος, λέγει τό συγγραφέα, έπέθανε σε ηλικία 165 έτών. Στην Λουκέρνη της Έλβετίας, ένας κληρικός, πέθανε στα 1346 σε ηλικία 186 έτών και ένας αρχιεπίσκοπος, σ

σεβ. Σποντιβόδα, σε ηλικία 185 έτών. Όπου οι άγιοι και οι ιερωμένοι, άποδεικνύονται άλλη μια φορά ως μακροζωότεροι όλων.

‘Ο Χάλλερ, στα «Φυσιολογικά Στοιχεία» του, αναφέρει ότι κάποιος Τόμας Μπάρ πέθανε σε ηλικία 152 έτών και ένας άλλος σε ηλικία 169 έτών. Άλλά και οι δυο θά ζούσαν ίσως άκόμη πιά πολύ αν δεν τόν έκοβε τόν πρόωτο ένα κάρρο και αν δεν τόν χτυπούσε τόν άλλο στο κεφάλι ένα ξύλο.

Τέλος άς μην ξεχνάμε και τόν περίφημο Ζαρό Άγά, από τους συγχρόνους Μαθουάδες, που πέθανε σε ηλικία 150 έτών!

□ □

Οι υπέργρηροι όμως αυτοί, μη νομίζετε ότι ξεκουτιούνται όλοι των. Οι περισσότεροι των διατηρούνται θαλερώτατοι. Μερικές ατρικές κορυφές, όπως ο Χάλλερ και Μπλαντέν, βεβαιούν ότι οι γέροι της περιπτώσεως αυτής έχουν βγάλει από ηλικίας 80 έτών και τρίτα δόντια.

‘Ο δωρ Γκράβι, άναφέρει ότι μια γυναίκα είχε βγάλει νέα δόντια σε ηλικία 110 έτών. Στην ίδια ηλικία, ή γυναίκα αυτή άλλάξε και χρώμα μαλλιών: από λευκά που ήταν αυτά μύρισαν μέσα σε λίγο άσπασμα.

Στην Σκανδιναβία δέ αναφέρεται ή περίπτωση του Νορβηγού Μπέργκσεν, που άρχισε να συγγράφει παιδαγωγικά βιβλία από ηλικίας... 120 έτών!

Έως τότε δεν είχε σύρει ούτε γραμμή, έκτός από την άλληλογραφία του.

Σχετικώς δέ, έχει παρατηρηθί ότι ή μεγαλύτερα πνευματική διαύγεια σε πολλούς συγγραφείς άρχίζει... στα γεράτα των!

ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Για την αγάπη της Μάρθας...

Ένα δραματικό διήγημα του Τσάρλς Κλέρκ

ήταν η πρώτη φορά που ο Τζέμς Χίλλ, ο μεγάλος βιομήχανος, ήρνετο να ικανοποιήσει μια επιθυμία της αγαπημένης κόρης του Μάρθας. Καί μολονότι επρόκειτο περί ζητήματος, που μια οποιαδήποτε απόφαση πάνω σ' αυτό, θα είχε επίδραση σ' ολόκληρη την κατοπινή ζωή της δεσποινίδος Χίλλ, η σπουδή, με την οποίαν ο πατέρας της εξεδήλωσε την κατηγορηματική του άρνηση, την ξάφνιασε.

—Μά γιατί, μπαμπά; τόλμησε η Μάρθα να διαμαρτυρηθεί. Σας φαίνεται τόσο άποκρουστικός ο Τζόε Σκίνταμ;

—Μη ζητάς περισσότερα, κόρη μου, απάντησε ο μίστερ Χίλλ. Πάντως αυτός ο γάμος δε μπορεί να γίνει.

—Τουλάχιστο δικαιολογήστε μου αυτή σας την άρνηση, επέμεινε η νέα.

—Αργότερα... Ξέρεις ότι εγώ δεν παίρνω ποτέ επιτόλαιες αποφάσεις. Μια μέρα θα μ' ευγνωμονήσ' αυτή μου την άρνηση.

Η νέα έστρεψε προς το μέρος της πόρτας για να κρύψει τα δάκρυα, που κυλούσαν απ' τα μάτια της. Ήταν άρκετά περήφανη, ώστε να μη θέλη να κλάψει μπρός στον πατέρα της, μα η καρδιά της ήταν βαρειά πληγωμένη.

Ήταν η μόνη φορά, που είχε συναντήσει ένα νέο, έντελως διαφορετικό από το πλήθος των άλλων, που την πολιορκούσαν για την προίκα της. Καί ως εκείνη τη στιγμή πίστευε, πως ο πατέρας της δεν θα γκε καμιά αντίρρηση να έγκρινε την έκλογή της.

Αδίκαια προσπαθούσε να μαντέψει τι ήταν εκείνο, που γεννούσε τη δυσπιστία του προς το Τζόε Σκίνταμ. Ασφαλώς κάποια πλάμη, γιατί ο Τζόε ήταν σπάνιος νέος, μ' εξαιρετικά χαρίσματα κι' ευγενικότατους τρόπους.

Τόν είχε γνωρίσει το περασμένο καλοκαίρι στο Άτλάντις Σίτυ. Ήταν ο καλύτερος κολυμβητής της σαζόν. Καί ο σοβαρότερος νέος απ' όσους είχε γνωρίσει ως τώρα. Είχε κερδίσει τη συμπάθεια και την εμπιστοσύνη της με την άσπονη συμπεριφορά του και όχι με τα άνθη και τα ψεύτικα κομπλιμέντα με τα οποία προσπαθούν να την κακκτήσουν οι άλλοι.

Ο Τζέμς Χίλλ άναψε ένα σιγάρο άβάνας κι' έσκυψε άπάνω στο γραφείο του, που ήταν φορτωμένο από φακέλους, σά νάθελε έτσι να δώσει στην κόρη του να καταλάβη, πως η συζήτηση για τον αγαπημένο της είχε λήξει και πως έπρεπε να τον αφήσει να εργασθεί.

Εκείνη προχώρησε σιγά προς την πόρτα και από εκεί έρριξε μια ματιά στον πατέρα της. Έλπιζε πως θα μετανούσε για την σκληρή του συμπεριφορά και θα την καλούσε ξανά, κοντά του, όποτε θα της δινόταν η εύκαιρία να υποστηρίξη την άποψή της και ίσως θα κατώρθωνε να τον μεταπείσει.

Μά ο μίστερ Χίλλ φαινόταν άφωσιωμένος στη δουλειά του.

Η Μάρθα άνοιξε τότε την πόρτα.

Τό πόδι της ξαφνικά σκόνταψε πάνω σε κάποιο αντικείμενο ξεχασμένο κοντά σε μια βιβλιοθήκη. Ήταν μια κουκλα, μια μικρή κουκλα ντυμένη με στολή νοσοκόμου, το αγαπημένο παιχνίδι της αδελφούλας της Νταίζυ.

Ο Τζέμς Χίλλ αγαπούσε πολύ τα παιδιά του και μάλιστα τη μικρούλα Νταίζυ, της οποίας ο «καθυστερημένος» έρχομος στον κόσμο, έδω και πέντε χρόνια, είχε στοιχίσει τη ζωή στη μητέρα της. Μά η στοργή του, όσο τρυφερή κι' αν ήταν, δεν επέτρεπε στη μικρούλα να μεταβάλλη το γραφείο του σε δωμάτιο παιχνιδιών. Καί κάθε σορά, που έβλεπε σ' ορπιωμένα έδω και εκεί τα παιχνιδάκια της, νευρίαζε πραγματικά.

Η Μάρθα τώξερε αυτό και για ν' αποφυγή μια νέα έκρηξη θυμού του πατέρα της, μόλις είδε κατάχαμα την κουκλα, έσκυψε και την πήρε, προσπαθώντας να την κρύψει.

Εκείνη τη στιγμή ο μίστερ Χίλλ σηκώθηκε για να ζητήσει κάποιο έγγραφο.

Η Μάρθα φοβήθηκε μήπως δη στα χέρια της την κουκλα και την έρριξε βιαστικά μέσα στο πρώτο έπιπλο, που βρέθηκε άνοιχτό μπροστά της: ένα μεγάλο άσταλμένο χρηματοκιβώτιο, που έμοιαζε με πυρνίσκο πολεμικού και που μόλις εκείνη την ήμερα είχε μετακομισθεί στην βίλλα αυτή του Ουέστ-Πόιντ. Η βαρειά θωρακισμένη πόρτα του ήταν άνοιχτή και μέσα φαινόταν καλά τ' άδειαν διαμερίσματα.

Η Μάρθα έτρεξε άμέσως για να ελδοποιήση την αδελφούλα της, να πάη να πάρη την κουκλα εύθως μόλις θάφευγε από το γραφείο ο πατέρας της. Κατέβηκε στο πάρκο, απ' όπου φαινόταν η εξαίσια λωρίδα του Χώδσον-Ρήβερ με τις καταπράσινες δχθες...

—Νταίζυ! Νταίζυ! Κορούλα μου! Πού είσαι;

Για έκαστη φορά, μέσα σε λίγα λεπτά, ο Τζέμς Χίλλ φώναζε τη μικρή του κόρη, τρέχοντας στο πάρκο. Μια βαθεία ρυτίδα στο μέτωπό του φανέρωνε την άνησυχία του. Χτυπούσε με τα χέρια του τα φυλλάδια, τα οποία κάπου-κάπου η Νταίζυ παίζοντας, χρησιμοποιούσε για κρυφάνες.

Μά η μικρή δε βρισκόταν πουθενά. Έφθασε η ώρα του φαγητού και δλες οι έρευνες για την άνεύρεση της Νταίζυ ήταν μάταιες.

Ο Τζέμς Χίλλ ρωτούσε έπιμονα το θυρωρό:

—Είσαι βέβαιος πως δεν βγήκε έξω από το πάρκο;

—Είμαι βέβαιος, κύριε, άπαντούσε ο θυρωρός. Άν περνούσε από δω, θα την έβλεπα όπωσδήποτε. Έπειτα, ο κηπουρός όλο το πρωί δούλευε στα παρτέρο που είναι μπροστά στην είσοδο. Άν άπου είναι μπροστά στην είσοδο, άνοιγε η πόρτα, θα το έβλεπε άσφαλώς.

Η εξαφάνιση της Νταίζυ άνησυχούσε τόσο περισσότερο τον πατέρα της, καθ' όσον η μικρή δεν είχε ποτέ την

τόλμη να βγή μόνη έξω και να περιπλανηθεί στη μεγάλη έρημη λεωφόρο, που ώδηγούσε στο κτήμα.

Άλλά τότε, τι είχε συμβή; Δυστύχημα; Άρπαγή; Μήπως ήταν κανένα κόλπο των «κιννάπερος»;

Ο Τζέμς Χίλλ άρχισε να φοβάται αυτό το τελευταίο. Πρό ήμερών είχε λάβει κάποια άνώνυμη άπειλητική έπιστολή.

Ξαφνικά μια άλλη ύποψία πέρασε από το μυαλό του, που δε μπόρεσε να κρύψει από τη μεγάλη κόρη του.

—Δε μου λες, Μάρθα, τη ρώτησε, αυτός ο τύπος που δε κορτάρει, ο Τζόε Σκίνταμ, για τον όποιον μου μιλούσες πριν, ξέρεις που βρίσκεται αυτή την στιγμή;

—Ναί, μπαμπά, απάντησε η νέα πρόθυμα. Είναι στο Πίτσφιλντ όχι μακριά από δω. Μούγραψε από εκεί προχθές. Γιατί ρωτάς;

—Γιά... κάτι, που θα μάθης άργότερα...

Ο βιομήχανος έτρεξε άμέσως στο γραφείο του, άποφασισμένος να μη γάση ούτε στιγμή. Θά τηλεφωνούσε στην Άστυνομία και θα ώριζε άμοιβή δέκα νιλιάδων δολαρίων σ' εκείνον, που θαύρισκε την κόρη του Νταίζυ.

Καθώς μπήκε στο γραφείο κι' άρπαξε το άκουστικό του τηλεφώνου, το βλέμμα του έπεσε ηγανικά πάνω στο καινούργιο χρηματοκιβώτιο.

Μια κραυγή έκπληξης έξφυγε από τα χείλη του. Η πόρτα του χρηματοκιβωτίου ήταν κλειστή. Θυμόταν έν τούτοις καλά, ότι, βγαίνοντας λίγη ώρα πριν από το γραφείο του, την είχε άφήσει άνοιχτή. Άλλωστε επρόκειτο να μείνη άνοιχτή μέχρις ότου φέρουν από το εργοστάσιο το κλειδί, που είχαν πάρει να διορθώσουν.

Έτρεξε γρήγορα και χτύπησε με τις γροθιές του τα βαρεία, άτσάλινα τοιχώματα του χρηματοκιβωτίου.

Ένα υπόκωφο, σαν άπομακρυσμένο βογγητό απάντησε από μέσα.

—Έδω είναι! φώναξε με τα χαρκτηριστικά του προσώπου του άλλοιωμένα από φόβη. Η Νταίζυ, έχει κλειδωθεί έδω μέσα! Είναι φοβερό!

Η Μάρθα, που είχε άκολουθήσει τον πατέρα της στο γραφείο του, έγινε κατάχλωμη μόλις άκουσε αυτή την άνακάλυψη. Καί κατάλαβε άμέσως τι είχε συμβή: η μικρούλα Νταίζυ είχε έλθει στο γραφείο για να βρή την κουκλα της. Ψάχνοντας, την είδε μέσα στο καινούργιο χρηματοκιβώτιο. Μπήκε για να την πάρη και φαίνεται πως της φάνηκε κατάλληλο για «σπιτάκι παιχνιδιών». Παίζοντας με την κουκλα και θέλοντας να κρυφθί μέσα στο κιβώτιο, δοκίμασε να κλείση την πόρτα. Ξαφνικά τα αυτόματα ελατήρια μπήκαν σε κίνηση και η βαρεία πόρτα φυλάκισε τη μικρούλα μέσα στο άεροστεγές εκείνο κιβώτιο που έπνιγε τις φωνές της.

Κρατώντας γερά τη ράχη μιας πολυθρόνας για να μη πέση, ο Τζέμς Χίλλ τηλεφώνησε στο εργοστάσιο να στείλουν επείγοντως τεχνίτη ν' άνοίξη το χρηματοκιβώτιο. Μά το άπλήτησαν πως το εργοστάσιο είχε κλείσει και ότι δεν υπήρχε εκείνη την ώρα κανένας ειδικός εκεί. Οί εργάτες θα έπείστρεφαν μετά δυο ώρες που θα ξανάρχιζε η δουλειά στο εργοστάσιο.

Με κόπο συγκρατώντας τη διαύγεια του μυαλού του, ο Τζέμς Χίλλ, είπε στη Μάρθα να τηλεφωνήση στο γιατρό τους.

Εκείνος έφθασε στη βίλλα μετά πέντε λεπτά.

—Κάντε όσο μπορείτε πιο γρήγορα, είπε ο γιατρός, μόλις έμαθε τι είχε συμβή. Μπορώ άκόμη να σώσω το παιδί, άλλά η σωτηρία του είναι ζήτημα λεπτών. Κάθε άργοπορία μπορεί να προκαλέση το μοιραίο.

Τότε ο βιομήχανος στράφηκε άποφασιστικά στην κόρη του Μάρθα και της είπε:

—Ξέρεις τον άριθμό τηλεφώνου του Τζόε Σκίνταμ;

—Ναί, απάντησε εκείνη, άλλά τι τον χρειάζεσαι;

—Δεν είναι ώρα για εξηγήσεις. Τηλεφωνήσε άμέσως στο Τζόε και πέστου νάρθη το γρηγορότερο. Έξήγησέ του τι τρέχει κι' εκείνος θα καταλάβη.

Τρέχοντας με όνδόντα νιλιάμετρα για τη βίλλα του Τζέμς Χίλλ, ο Τζόε Σκίνταμ άναρρωτιόταν ποιός τάχα να πληροφόρησε τη Μάρθα για τις μυστικές «επαγγελματικές του ικανότητες». Κι' έλεινολογούσε τον εαυτό του, που είχε την άφέλεια ν' αγαπήση την κόρη του μεγαλοβιομήχανου, ενώ έπρεπε νάγχι ύπ' όβιν του πως θάταν αδύνατο να την παντρευθί ποτέ... Η τραγωδία όμως που συνέβαινε στο σπίτι του Χίλλ και η σπαρτακτική άγωνία της Μάρθας για την τύχη της αδελφούλας της, δεν τον άφησε να διστάση ούτε για μίς στιγμή.

Έτρεψε όλοταχώς για να προσφέρει τις υπηρεσίες του, έχοντας μαζί του και όλα τα «σύνεργα». Ο Τζέμς Χίλλ τόν δένθηκε στο κατώφλι της πόρτας του με μια νευρική άνυπομονή.

—Σ' εύχαριστώ που ήλθες, του είπε, Πέρασε, δεν πρέπει να χάνωμε ούτε στιγμή.

Ο Τζόε έτρεξε στο χρηματοκιβώτιο χωρίς καν, απ' τη βία του, να χαιρετήση τη Μάρθα, που τόν κύτταζε σαστισμένη, μη μπορώντας να καταλάβη σε τι θα μπορούσε να ώφελήση η επέμβαση του:

Ο συνηθισμένος της δέουσαετυλίης μπήκε άμέσως σ' ενέργεια. Ο Τζόε τόν χειρίζταν με μια μαεστρία καταπληκτική. Έκοψε ταχύτατα το τιμήμα του τοιχώματος, που είχε την κλειδωνία. Ο Χίλλ που παρακολούθουσε την ένοσασία αυτή θά εξεδήλωνε φανερά το θαυμασμό του, αν η άγωνία του δεν τόν έκανε να μετρά τις στιγμές που περνούσαν, με την άπελπισία του μελλοθανάτου, ο όποιος βαδίζει άργά προς την ηλεκτρική καρέκλα.

Θά πρόφθανε ο Τζόε να συμπληρώση έγκαιρως το έργο της σωτηρίας; Θά υπήρχε άκόμα ζωή στο άγρό σωματάκι, που θά παρελάμβανε σε λίγο από το χρηματοκιβώτιο για να το παρσώση στο γιατρό, ο όποιος είχε κι' όλος έτοιμάσει στο διπλανό δωμάτιο ένα κρεβάτι με ό,τι γρειάζόταν.

Μια δυνατή προσπάθεια με ειδικό λωστό, ένας βαθύς μεταλλικός ήγος και η πόρτα σείστηκε ολόκληρη. Μια στιγμή άργότερα, ήταν άνοιχτή διάπλατη.

Ο γιατρός ώρμησε πήρε στην άγκα-

λιά του τη μικρούλα Νταίζυ και άφοδ άκροάστηκε την καρδιά της, είπε στον πατέρα της, που το μέτωπό του λουζόταν από κρύον ιδρώτα:

—Εύτυχώς ζή! Θά σωθής!

Ο Τζέμς Χίλλ ένοιωσε τη χαρά να τόν παραλύη έντελως. Θέλησε να ψιθυρίση δυο λόγια ευγνωμοσύνης στον σωτήρα του παιδιού του, μα δεν το κατώρθωσε. Έπεσε βαρύς σε μια πολυθρόνα...

□ □

Μια ώρα άργότερα, η Νταίζυ είχε άρχισι να άναπνέη κανονικά. Βρισκόταν όμως άκόμα σ' ένα έλαφρό παραλήρημα.

Ο γιατρός ήταν άπόλυτα ικανοποιημένος από το άποτέλεσμα των προσπαθειών του. Καθούγασε τόν κύριο Χίλλ, που άγωνιούσε άκόμα πάνω από το προσκέφαλο της κορούλας του:

—Τό παιδί εσώθη όριστικά, είπε. Μην άνησυχήτε πιά. Τα νευρικά αυτά φαινόμενα είναι παροδικά και όφελονται στην δηλητηρίαση με το άνθρακικό όξύ.

Η Μάρθα ζήτησε την άδεια του μπαμπά της να εύχαριστήση τόν Τζόε Σκίνταμ.

Τόν βρήκε στο πάρκο, καθισμένο σ' ένα μάγκο με το πρόσωπο κρυμμένο στις παλάμες του. Μόλις την ένοιωσε κοντά του, σηκωσε το κεφάλι του και τη ρώτησε, χωρίς να της δώση καιρό να του εκφράση εύχαριστίες:

—Είναι καλύτερα η μικρούλα, δεν είν' έτσι; Αυτό περίμενα να μάθω προτού φύγω.

—Είναι καλά, χάρις σ' έσένα, Τζόε...

—Μη μ' εύχαριστής, έκανε ο νέος. Θά με κάνης να ντραπώ περισσότερο... γιατί, βέβαια, τώρα έχεις καταλάβει τι είμαι...

—Έχω καταλάβει: Σου όμολογώ, όχι.

—Τάτε, έχω ύποχρέωση να σε βοηθήσω... Δε μπορώ πιά να σου κρύβωμαι. Πρέπει να τα μάθης όλα...

—Ποιά όλα;

—Άκουσε, Μάρθα: ο Τζόε Σκίνταμ, που γνώρισε και άγάπησε... δεν όπάργει. Τ' όνομα αυτό είναι ψεύτικο...

—Τι θέλεις να πής;

—Θάχης άκούσει να μιλούν για τόν Τιλ Μπίτς...

—Τόν Τιλ Μπίτς, τόν...
—Τόν διαρρήκτη τόν κακοποιό, πέσ' το! Έ, λοιπόν, αυτός είμ' εγώ! Σου ζητώ συγγνώμη γιατί σε εξηπάτησα. Νόμισα πως θά μπορούσα νάνοιωθα κάτι άνώτερο στην ψυχή μου και πως θά θάψω το κακό μου παρελθόν κάτω από ένα ψεύτικο όνομα... Μά η Μοίρα δε θέλησε. Με άποκάλυψε...

Και πνίγοντας ένα λυγμό, σαν παιδί, που συλλαμβάνεται έπ' ατοφώρω να κάνει άταξίες, σηκώθηκε κι' έτοιμάσθηκε να φύγη.

Μά η νέα, που ως εκείνη τη στιγμή τόν άκουε σαστισμένη, τόν κράτησε:

—Όχι, του είπε, μη φύγης! Καί μην εξακολουθής να με λυπής περισσότερο. Άποκατωμένως έπεσε πάνω στο μάγκο. Άστερα, με φωνή πνιγμένη από συγκίνηση, εξακολούθησε, χωρίς να τόν κυτάξη:

—Όποιος κι' αν είσαι, από όπου κι' αν έρχεσαι... δεν ξεχνάω πως έσύ έσωσες την αδελφούλα μου, που τη λατρεύω. Αυτό μόνο θέλω να ξέρω. Τα άλλα...

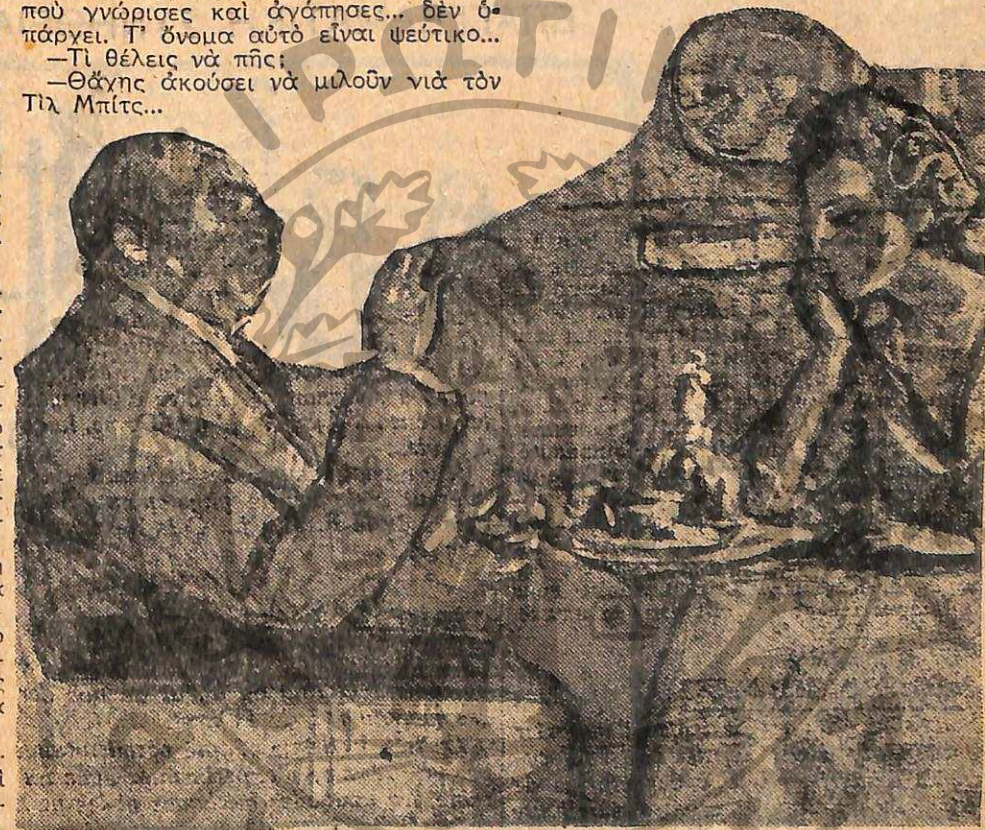
—Έν τούτοις τα «άλλα» λογαριάζονται... Ήσυχασε όμως Μάρθα. Δεν θά με ξανασυναντήσεις στο δόμο σου. Εκείνο μόνο, που θέλω, είναι να μη γνωρισθώμε χωρίς μια πλήρη έξομολόγηση έκ μέρους μου. Θά στη φέρη το γράμμα, που θά σου στείλω αύριο...

Κι' έφυγε βιαστικά, ενώ ο Τζέμς Χίλλ, την ίδια στιγμή, φώναζε από τη βεράντα, γεμάτος χαρά, στη Μάρθα: —Με γνώρισε... Μιλεί... Είναι έντελως καλά. Τρέξε, Μάρθα, να τη φιλήσης!

□ □

—Έ, λοιπόν, κόρη μου, έλεγε την άλλη μέρα, μετά το πρόγευμα, ο Τζέμς Χίλλ στη Μάρθα, εγώ τάξερα όλα... Ήξερα καλά ποιός ήταν ο Τζόε Σκίνταμ, γιατί από την πρώτη στιγμή, που κατάλαβα πως τόν συμπαινούσε, έκαμα χωρίς να το ξέρης, μια έντατική έ-

(Τό τέλος εις την σελίδα 46)

—Πάντως, αυτός ο γάμος δεν μπορεί να γίνει.

Έξυπνα και κουτά

Άρωμα κουζίνας

— Μάγερα, ή κουζίνα σου μυρίζει πολύ όμορφα σήμερα. Τι βράζει στο καζάνι σου;
— 'Η μπουγάδα του συστήνεται, κύριε λοχαγέ!

Ακριβώς αυτή

— 'Η γυναίκα μου δεν αγαπά την κουζίνα.
— Πάρε της τότε μια μαγείρισσα.
— Ακριβώς, την μαγειρίσά μου είχα παντρευθώ!

Τά προτιμούσε

— 'Αγαπάτε λοιπόν τόσο πολύ τα ταξίδια με λεωφορείο;
— Ναί, τα προτιμώ, γιατί είναι ο μόνος τρόπος να μην πάω μαζί της ή γυναίκα μου παρά μια μόνο βαλίτσα.

Τ' αγόρασε κιόλας

— Θα μου πάσης ανδρούλη μου εκείνο το όραίο κολλιέ για τη γιορτή μου;
— Δυστυχώς, αγαπητή μου, σου πήρα ήδη το δώρο σου.
— Τι πράγμα;
— Ένα έγχρυσόοιο «Οικιακής Οικονομίας» χρυσόδετο.

Είχε, αλλά...

— Έχετε επί τέλους ύπηρετρία;
— Δεν ξέρω. Όταν έφυγα από το σπίτι είχα...

Δεν μπορούσε

— Φωνάζετε λοιπόν τον σκύλο σας, θά με δαγκώση.
— Δεν μπορώ.
— Γιατί;
— Μόλις τον αγόρασα και έβασα να ρωτήσω το όνομά του!

Τά πούλησαν

— Από τί ξύλο το θέλετε το ραδιόφωνό σας, από δρυ, ακαζού, ή καρυδιά; Για να νάναι άσπρ-τι με τα έπιπλά σας.
— Ω! Δεν έχει σημασία αυτό, αφού δεν έχωμε πια έπιπλα. Τα πούλησαμε για να πάρωμε ραδιόφωνο...

Παρεξηγήσεις

— Κύριε, παρετήρησα ότι την ώρα της διαλέξεώς μου μιλούσατε πολύ δυνατά.
— Κάνετε λάθος, κύριε. Ποτέ μου δεν μιλώ όταν κοιμούνται...

Εκλεκτοί στίχοι

ΠΑΡΑΚΑΙΡΟ

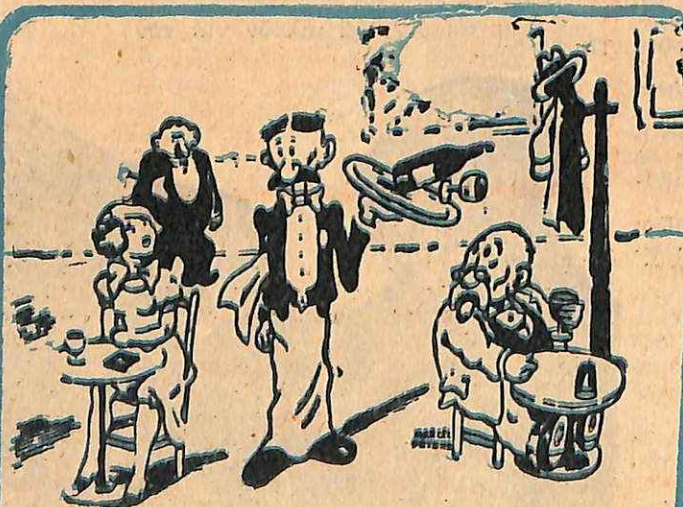
Και τώρα, σάν πρώτα σου φέρνω λουλούδια.
Και πάλιν σάν τότε σου γράφω τραγούδια.
Τί τάχα αν άσπρίσαν τά μαύρα μαλλιά σου;
τί τάχα αν παγώνη και με διώνη ή άγκαλιά σου!

Τό κάθε τραγούδι μου, κ' ένας καημός μου
για τά δσα στο πλάι σου, διαβήκαν έμπρός μου,
τό κάθε λουλούδι στα πόδια σου έκει
ξυπνάει κάποιαν ώρα της ζωής μαγική.

Την πρώτη σου νιότη με τ' όνειρο ζήσε
στιγμές που διαβήκαν κι' ό ήσκιος τους είσαι,
που άπλώνει, μακραίνει με τ' όνειρο άντάμο
και γίνεται θρήνος... και γίνεται κλάμα!

ΝΙΚ. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ (Λαύρας)

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Τό νέο γκαρσόνι του καφενείου είναι ένας πρώην ακροβάτης.

Εύθυμες ιστοριούλες

Ένδιαφέρον πληρωμένο

Αυτό συνέβαινε σ' ένα νοσοκομείο, στά μετόπισθεν, κατά τόν Πανευρωπαϊκό πόλεμο. Μιά γηραιά κυρία που έκαμε την φιλάνθρωπη, έλλείψει άλλης άπασχολήσεως, επισκέπτεται τό νοσοκομείο αυτό και ρωτά ένα στρατιώτη, τού όποιου τό κεφάλι ήταν σκεπασμένο από επιδέσμους:

— Πτωχέ μου φίλε, στο κεφάλι σ' έχουν πληγώσει;
— Ό στρατιώτης την κυττάζει μέσα από τούς επιδέσμους του και με θυμωμένο ύφος:
— Όχι, κυρία, στο τόδι!
— Στο πόδι! Και σου έχουν δέσει τό κεφάλι;
— Όι χειρουργοί βλέπετε, κάνουν κάτι τέτοια λαθάρια! άπάντησε ό πληγωμένος φαντάρος ένφ' όί άλλοι γύρω του έσκασαν στα γέλια.

Γιατί ρωτούσε

Σ' έναν μικρό σιδηροδρομικό σταθμό ένας κύριος μ' ένα παιδάκι περιμένουν τό τραίνο. Ό σταθμάρχης, ήταν ένας καλός τύπος, αλλά είχε τό έλάττωμα να ναι τρομερά βραδυλόγος.
Κάποτε ό κύριος με τό αγοράκι πλησιάζει τόν σταθμάρχη και τον ρωτά τί ώρα είναι τό προσε-ιές τραίνο.

— Στάς πέ... πέ... πέ... ντα πα... πα... πα... ού τέταρτο!
— Εύχαριστώ κύριε.

— Υστερ' από δέκα λεπτά οι έ-δια ιστορία. Ό σταθμάρχης ξαναδίνει την πληροφορία.

Μετά πέντε λεπτά ό κύριος με τό αγοράκι ξαναπλησιάζει ρωτά πάλι για τό τραίνο!

Ό καλός όμως, άνθρωπος αυτή τη φορά θυμώνει:

— Μα νο... νο... νο... νομίζω ότι σας είπα δυό φο... φο... φο-ρες τώρα κύ... κύ... κύριε!

— Ναί, εγώ τό ξέρω, αλλά διασεδάζει τόσο ό μικρός να σας άκούη!...

Υπερηφάνεια συνταγματάρχου

Ένας συνταγματάρχης, συναντά στον δρόμο έναν νεαρό φαντάρο με λαμπρό παράσημο και ύψος στρατιωτικότατο.

Ό συνταγματάρχης τόν σταμάτησε και τού λέει:

— Στρατιώτη! Σε συγχαίρω για τό περίφημό σου παράσημο. Μπορείς να σφίξεις τό χέρι μου!

— Συνταγματάρχα μου! Έκανε κατακόκκινος ό νέος φαντάρος.

— Και μπορείς να γράψης τού πατέρα σου, έπρόσθεσε ό συνταγματάρχης, πώς έσφίξες άπόψε τό χέρι ένός συνταγματάρχου! Τί δουλειά κάνει ό πατέρας σου;

— Στρατηγός, συνταγματάρχα μου!

Γιόλα 'Αργυροπούλου

Διονυσία Κουμαριδότη

'Ελένη Αύλωνίτου

Αστέρες νέας έσοδείας

Β'. ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΖΑΣ

Ας πάμε και στην «πρόζα» λίγο. Τρέπει, Την έχουμε αφήσει πολύ παραπονεμένη και με τό δική της να γκρινιάζει. Έχει και ή «πρόζα» αστέρια παλιά και νέα. Έχει αυτή... «μπομπούκια» που αύριο θ' άνοίξουν και θά γίνουνε... λ ο υ λ ο υ δ ι α.

Και όπως άναγγείλαμε σήμερα θά άσχοληθούμε με τά νέα «αστέρια» τού θιάσου 'Αργυροπούλου.

Ό 'Αργυρόπουλος και έφέτος, όπως κάθε χρόνο, ή μάλλον ό λ ο τ ο χ ρ ό ν ο, κάνει χρυσές δουλειές! Κρίσις, ξεκρίσις, βροχές, χιόνια, αυτόν δεν τόν πειράζουν! 'Η έδώ είναι, ή σε έπαρ-χία κέρδη πάντα υπάρχουν τότε πολλά και τότε υπέρπολλα. Λίγα ποτέ! Είναι ό πιο τυχερός θιασάρχης. 'Ας τόν φτύσουμε να μη βασκαθή! 'Αλλωστε τού άξίζει. Ένας είναι ό 'Αργυρόπουλος! Δουλειά έπιμελημένη πάντα παρουσιάζει ό θιασός του πάντα εύπρωπος και πειθαρχικός, χαρίζει στους θαυμαστάς τού θεάτρου πρόζας τρεις ώρες γέλιο κάθε βράδυ.

Στόν θιασο 'Αργυροπούλου, για τη νέα σαιζόν προσελήφθησαν αρκετά «φ υ ν τ α ν ά κ ι α» και τούτο γιατί ό «Πρατήριος» ή κωμωδία που κράτησε δυό σχεδόν μήνες τό πρόγραμμα τού όμωυμού θεάτρου, ήταν πολυπρόσωπη. 'Εκτός τών «φυντανάκίων» παίζει εις τόν θιασον και ή νεαρά σύζυγος τού άδελοφού τού θιασάρχου κ. Ξενοφώντος 'Αργυροπούλου ή νέα καλλιτέχνις Γιό-λη (Κούρτη) 'Αργυροπούλου. 'Αστήρ και αυτός νέας έσοδείας!

Θά άσχοληθώ λοιπόν για σήμερα με τά τρία νέα άστρα τού θιάσου, την διδα 'Ελένη Αύλωνίτου, την διδα Διονυσία Κουμαριδότη και την νεαρά κυρία Γιό-λη 'Αργυροπούλου. Εις τόν θιασον ό πάγονουν και άλλα αστράκια ή δις Ρίζου ('Αστερίδιον) και ή κυρία Βέρα Βελούδη. Σε άλλη καμπάνια μου θά συμπεριληφθούν και αυτές. 'Ας μη παραπενοθεούν. Λίγη ύπομονή.

'Ας εισχωρήσουμε λοιπόν, στα άδυτα τών καμαρινών τού θιάσου 'Αργυροπούλου. Σ' αυτό τό θέατρο τά καμαρίνια είναι όλα υπόγεια. 'Η σκηνή, είναι σκέ-τη σκηνή... λόγφ τού ότι είναι μικρή

και για να ύπάρχη εύρυχωρία τά καμα-ρίνια πήγαν στο ύπόγειο...

Προχωρώ. Περνάω τό γραφείο τού οικονομικού διευθυντού της επιχειρήσε-ως κ. Νίκου Λάσκαρη (μετά τό θάνατο τού καλού Δημ. Λάσκαρη τού μπαμπά της καλής μας Γιώτας), ό Νίκος άνέ-λαβε τά καθήκοντα τού διαχειριστού. 'Εκληρονόμησε την θέση, αλλά και τό οικονομολογικόν πνεύμα τού γέρου Λάσκαρη... Διά την ακρίβειαν τού πρά-γματος δέον να σημειωθή ότι ό ανώτα-τος άρχων ό Φύρερ τού θιάσου είναι ή κ. Γιότα Λάσκαρη, Ό κ. 'Αργυρόπου-λος έχει τό καλλιτεχνικόν μέρος και ή κ. Γιότα τό οικονομικόν! Πολλοί την λένε τσιγκούνα, μα όσοι ξέρουν καλά

Του (Πιμπρινέτ) κ. Σωτ. Πετρά

υποφαινόμενο. Κάθε μία και από κάτι ζητάει να μέ...κεράση...

'Η Διονυσία Κουμαριδότη είναι άκε-φη και λίγο μελαγχολική. Τά μάτια της δείχνουν πως έχει κλάψει...

— Μήπως ;...

— !...

— Γιατί κλαίγατε ; Τη ρωτάω.

— !...('Εκείνη δεν άπήντησε !)

— Έχει κάτι δικά της, σπεύδει να προφθάση ή φιλενάδα της, ή κ. Ζαφει-ρίου.

— Δεν είμαι άδιάκριτος !...

Και τώρα επί τό έργον. 'Ας πάρουμε μια-μιά αρχίζοντας από την κ. Γιόλη πρώτα.

Δεν είναι φρέσκια. Παίζει από τό 1933. Τώρα όμως ξεπετάχτηκε. Τώρα έκαμε έ-πίσημο ντεμπούτο σε θιασο συστηματικό, 'Αθηναϊκό. 'Ας την αφήσουμε να μιλή-ση μόνη της...να μάς πη ό,τι θέλει.

— Από μικρή από τότε μόλις κατά-λαβα τόν κόμο είχα μανία με τό θέα-τρο. Τό όνειρό μου ήταν να γίνω θεα-τρίνα και για να γίνω πραγματική θεα-τρίνα είχα προτίμηση στους ήθοποιούς...γι' αυτό και ήθοποιό άνδρα πήρα... 'Αγαπήθηκε προ τριετίας με τόν Φώντα μου. Κλεφτήκαμε στη Σύρο που είχαμε κάνει τουρνέ και...

— Και ;

— Θα σας πω κάτι όραίο... Κάναμε τό ταξίδι τού μέλιτος χειμωνιάτικο έ-πίσημο στο κατάστρωμα της «'Αλμπερ-τάς». Τά λεπτά μας ήτανε λίγα και βγάλαμε και οι δυό ένα εισιτήριο !...

— Καί έσονται οι δυό εις σάρκα μία!

— 'Ε ν ά μ ι σ η εισιτήριο έπρεπε να βγάλετε. Ένα για τόν άνδρα σου και ένα για σενα τό...ε τ ε ρ ο τ ο υ ή-μ ι σ ο υ !

(Καλαμπούρι τού κ. Νώντα Χέλμη που παρακολουθεί τη συζήτηση).

— Από τόν γάμο μου είμαι κατενθου-σιασμένη. Έχω δυό παιδάκια. 'Αγαπώ τόν σύζυγό μου και τόν ζηλεύω κι' ό-λα πολύ. ('Εχει δικη, γιατί ό Ξενοφών είναι λίγο πεισισώτερος άπ' ό,τι πρέπει ζωηρός, Παρντόν !)

— 'Αγαπώ τό θέατρο, τά παιδιά μου.

— Όλα αυτά τά άγα-

Θεατρικά... «Ξεπεταρούδια»—Τί λένε για τόν έαυτό τους.—Πώς ζούν στο θέατρο, και τί ποθούν.—Λίγα άπ' την εξέλιξη τους με τό άνάλογο κουτσο-μπολιό!...

τά πράγματα φρονούν ότι καλά κάνει, γιατί μόνο με την οικονομία και με τό νοικοκυριό μπορεί να πάη ένας θιασός καλά και ό θιασός 'Αργυροπούλου πάν-τα...καλά πάει !)

Δεξιά στο ύπόγειο σ' ένα μεγάλο κα-μαρίνι ντύνονται όλα τά «αστέρια». Ζη-πάνω στο κατάστρωμα της «'Αλμπερ-τάς» κ. Φρόσω Ζαφειρίου αναλαμβάνει να είσοδοση τά κορίτσια πώς τά ζη-τάει ό Πιμπρινέτ. Μισοντυμένες με ύπο-δεχονται.

— Κορίτσια ήρθε και ή σειρά σας, Θά δούν τό φώς οι φάτσες μας στην «'Εβδουάδα».

— 'Επί τέλους. Μας θυμηθήκατε κι' έ-μας ;—Μού λέει ή Γιόλη ή 'Αργυροπού-λου παραπονοιακά.—Είμαστε κι' έμεις άνθρωποι... Έχουμε κι' έμεις σουξέ.

Τί δηλαδή έπειδή δεν τραγουδάμε ή έ-πειδή δεν παίρνουμε «έπιθεώρησι» και «περεττα», μάς ξεχνάτε ;

— Να που δε σας έχασα.

Προσφέρονται καφές, και γλυκά στον

και τόν άνδρα μου, Όλα αυτά τά άγα-

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ

Ένα συνταρακτικό ανάγνωσμα του Πιέρ Μπουσαρντόν

60N

Τί θέλετε να πω; Καί, πρώτα απ' όλα, τί θέλετε να καταλάβω απ' όλη αυτή την ιστορία, καλοί μου άνθρωποι; Ένα πράγμα ξέρω, ότι δεν έχω δηλητηριάσει ποτέ κανέναν! Και αν χίλιες φορές με κατηγορήσουν κι' αν όλος ο κόσμος έλθει και μαρτυρήσει εναντίον μου, εγώ πάντα θα λέω, και μάρτυς μου ο Θεός, που δεν δηλητηρίασα κανένα! Δεν το είδα, ούτε άκουσα ποτέ τί είναι αυτό το άρσενικό! Ο γλυκός Ίησους με προφύλαξε από το να μάθω τέτοια πράγματα.

Έκείνο, που ξέρω είναι, πώς έχασα γυά την ύγεια μου δίνοντας όλες μου τις φροντίδες και όλη την αγάπη μου στους άρρώστους. Άλλα δεν μετανόω γι' αυτό. Είμαι απόλυτα πεπεισμένη πως έκανα το καθήκον μου. Και αν ο Σωτήρ ήμων με καλέσει και πάλι να συνεχίσω το έργο αυτό της φιλανθρωπίας και με τοποθετήσω πάλι στο προσκέφαλο των άρρώστων να ξενοχτώ και να προσεύχωμαι, θα το κάνω μ' όλη μου την καρδιά.

Το ξέρω πως αν δεν ήμουν τόσο καλή, δεν θα βρισκόμουν εδώ που βρίσκομαι... Μα αν δε βρω στη ζωή αυτή την αμοιβή των κόπων μου κι' αν οι άνθρωποι με ποτίσουν χολή και με πληρώσουν με μίσος, δεν άνησχω... Θα βρω την αμοιβή μου εκεί επάνω, εκεί, που μια μέρα θα με καλέσει ο Σωτήρ και Θεός μου...»

Εκείνο, που έκανε εντύπωση, ήταν η θρησκόληψία της σατανικής εκείνης γυναίκας.

Και η γενική εντύπωση ήταν ότι και αυτό ακόμη δεν αποτελούσε παρά μια έλσεινη και ανήθικη συνέχεια της κομωδίας που έπαιζε.

Προσπαθούσε να κλονίσει την πεποίθηση των δικαστών και των ενόρκων περί της ένοχής της, επικαλούμενη κάποια θεία έπιταγή στα έργα της ζωής της.

Η πρώτη μέρα της δίκης είχε ήδη καταναλωθεί και την επόμενη άρχισε η εξέταση των μαρτύρων.

Ο πρώτος, που εκλήθη να καταθέσει, ήταν ο άββάς Ίουλιανός—Μάριος Γκυμάρ, ο οποίος είχε γνωρίσει την Έλένη Ζεγκαντώ όταν υπηρετούσε στο σπίτι του προϊσταμένου Κονάν και θυμόταν αρκετά καλά όσα είχε άκούσει τότε για εκείνη.

—Ήμουν τότε έφημέριος στη Σεγκλιέν, άρχισε ο αιδεσιμώτατος Γκυμάρ και θυμώμαι καλά, ότι η Έλένη Ζεγκαντώ είχε ένα τόσο θιαίο και φιλόνηκο χαρακτήρα, ώστε τάβαζε ακόμη και με τον ίδιο τον κύριο της, τον οποίο τρομοκρατούσε με τους τρόπους της. Ο Κονάν είχε άδύνατο χαρακτήρα και άποφαιγε τις φιλονεικίες. Γι' αυτό έπικρατούσαν σχεδόν πάντα οι αντίληψεις της Έλένης, που και με τη θεία της ακόμα, την Έλένη Λισκουέ, που υπηρετούσε στο ίδιο σπίτι ήταν σε διάσταση.

Μια μέρα η Έλένη σεβήρισε σε μια νέα υπρέτρια του σπιτιού ένα πιάτο σούπας, μέσα στην οποία εκείνη βρήκε

κόκκους από κάνναβη. Από τότε η μικρή δεν ξανάβαλε στο στόμα της κανένα από τα φαγητά, που ετοίμαζε η κατηγορούμενη. Τα δεχόταν, γιατί την φοβόταν, αλλά ούτε καν τα έδοκίμαζε. «Τώρα μου έρχεται εις τον νούν και μια λεπτομέρεια από το παρελθόν της γυναικός αυτής. Χθες εις την αίθουσαν των μαρτύρων άκουσα πολλούς που άναρωτιόνταν πού θα ήταν δυνατόν να είχε βρή η κατηγορούμενη το άρσενικό, που το όποιο κατηγορείται ότι έδηλητηρίαζε τα θύματά της.

«Θυμώμαι καλά ότι την εποχή εκείνη ο προϊστάμενος Κονάν είχε φέρει από το Ποντιέ μια ποσότητα άρσενικού, για να εξολοθρευθεί τους ποντικούς, που προξενούσαν μεγάλες ζημιές στο σπίτι του.

«Δεν θυμάμαι καλά αν, όταν ήλθε το δηλητήριο, η Έλένη ήταν ακόμη στην υπηρεσία του Κονάν ή είχε εγκατασταθεί στη Γκέρν, που ήταν εκεί κοντά. Άλλα εκείνο που ξέρω καλά είναι, ότι ο Κονάν είχε αφήσει το φάρμακο στη διάθεση των υπηρετιών, αφού τούς έκανε συστάσεις, να προσέχουν πολύ γιατί ήταν δυνατό δηλητήριο. Έσύστησε μάλιστα να προσέχουν μήπως καταλάθος φάνε τα ζωά του σπιτιού, τα δηλητηριασμένα φαγητά, που ετοίμαζαν για τους ποντικούς.

— Αιδεσιμώτατε, παρατήρησε ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου. Η αποκάλυψή σας αυτή έχει πολύ μεγάλη σημασία για την υπόθεση που δικάζουμε, γιατί φωτίζει το σκοτεινότερο της σημείο. Σας παρακαλώ λοιπόν να μου απαντήσετε όσο το δυνατόν πιο συγκεκριμένα στο έξιζήτημα: Δεν θυμάστε, είπατε, αν η κατηγορούμενη ήταν ακόμη στην υπηρεσία του προϊσταμένου Κονάν όταν αυτός έφερε στο σπίτι του το άρσενικό και το παρέδωσε στις υπηρετίες δια να εξολοθρεύσουν τους ποντικούς. Πολύ καλά. Παραδεχόμαστε ότι η κατηγορούμενη δεν ήταν τότε στο σπίτι του Κονάν, και ότι ζούσε στη Γκέρν. Η Γκέρν όμως είναι πολύ κοντά στο Σεγκλιέν. Δεν θα ήταν λοιπόν πολύ φυσικό να έρχεται η Έλένη και να επισκέπτεται το σπίτι του προϊσταμένου Κονάν, στο οποίο είχε ζήσει τόσο καιρό;

— Βεβαίως. Φυσικάωτο.

— Ξέρω, διέκαψε η Έλένη Ζεγκαντώ, ότι την εποχή εκείνη ο κύριος Κονάν είχε αγοράσει άρσενικό. Άλλα δεν το είδα ποτέ. Δεν ήμουν τότε στο σπίτι. Από τη θεία μου άκουσα ότι ύπήρχε αυτό το δηλητήριο στο σπίτι.

— Τότε γιατί ως τώρα διεμαρτύρεσε ότι ούτε καν είχε άκούσει ποτέ για το άρσενικό; ρώτησε με ύφος έπιτιμητικό ο Πρόεδρος. Νά μια άποδείξη ότι μάς είχατε πη ψέμματα.

— Ήθελα να πω ότι δεν είχα δει ποτέ το άρσενικό και ότι δεν ξέρω τί πράγμα είναι.

— Επήγαίνες συχνά από τη Γκέρν για να έπισκεφθής τη θεία σου στο σπίτι του προϊσταμένου Κονάν;

— Επήγαίνα.

— Πολύ καλά. Είπες ότι από τη θεία σου αυτή άκουσες να γίνεται λόγος πε-

ρι άρσενικού; Τί περίπου είπε η θεία σου για το δηλητήριο;

— Μου είπε ότι ο κύριος Κονάν είχε φέρει στο σπίτι άρσενικό για να ξεπατρέψει τα ποντικά, που άφάνιζαν το κελάρι. Τη ρώτησα τότε τί ήταν αυτό το άρσενικό, και μου άπάντησε πως ήταν τρομερό δηλητήριο και πως έπρεπε κανείς να προσέχει πολύ γιατί και λίγη απ' αυτή τη σκόνη μπορούσε να προκαλέσει το θάνατο.

— Πολύ καλά, κατηγορούμενη. Άρκοιιν αυτά. Και άποδεικνύουν πολύ καθαρά από πού έπρομηθεύθηκες το φάρμακο που έχρησιμοποίησες για τους σκοτεινούς σκοπούς σου. Ύστερα από τις πληροφορίες, που σου είχε δώσει η θεία σου σχετικώς με τα άποτελέσματα που έφερνε το τρομερό αυτό δηλητήριο, δεν χρειάζόσουν τίποτε άλλο για ν' άρχισης εκ του άσφαλούς το καταστροφικό σου έργο.

Εν τούτοις η αποκάλυψη του άββά Γκυμάρ δεν έφώτιζε παρά μια πλευρά μονάχα του σκοτεινού ζητήματος της έκμέρους της κατηγορουμένης προμηθείας του δηλητηρίου. Διότι αν, όπως άποδεικνύεται, έπρομηθεύη μια σημαντική ποσότητα άρσενικού από το σπίτι του προϊσταμένου Κονάν και μ' αυτήν έδηλητηρίασε τα πρώτα της θύματα στη Γκέρν, κατόπιν φαίνεται πως η ποσότης αυτή έξηντλήθη, γιατί άκολουθήσε μια περίοδος πέντε ετών, κατά την οποία η δράσις της φαρμακευτικής είχε άνακοπή. Δεν είναι καθόλου φυσικό να σκεφθή κανείς ότι η άπαισία αυτή ψυχής που αίσθανόταν άνέκφραστη ήδονή, παρακολουθώντας την άγωνία των θυμάτων της, είχε συντελεστή κατά το διάστημα αυτό και είχε διακόψει αυτόθούλως το σατανικό έργο της.

Η Έλένη Ζεγκαντώ, που κατεδίκαζεν εις θάνατον άθώας υπάρεξις δι' έντελώς άσημάντους άφορμάς, δεν ήτο δυνατόν να φαίνεται έπιεικής και μεγαλόψυχος σε όλους εκείνους που είχε πλησιάσει κατά το διάστημα της πενταετίας. Ο δισταραμμένος χαρακτήρας της γεννούσε πάντοτε άφορμάς δυσάρεσκείας με όλους και η δίψα της έκδικήσεως, που κατέκαie τα μάδρα της σπλάχνα, δεν την άφηνε να μένη με σταυρωμένα χέρια. Άρα η εξέγηση που πρέπει να δοθή στο φαινόμενο είναι, ότι η προμήθεια του δηλητηρίου είχαν έξαντληθή.

Πού όμως και με ποιο τρόπο η Έλένη Ζεγκαντώ έκαμε τη νέα της προμήθεια και ξανάρχισε μετά την πάροδον των πέντε ετών της άπραξίας, την καταχθονία δράση της;

Ίδου ένα ζήτημα που έμενε άλυτο.

□ □

Ένας άλλος ουσιάδης μάρτυς κατηγορίας ήταν ο γιατρός Τουραίν.

Η κατάθεσίς του ύπήρξε συντριπτική για την Έλένη Ζεγκαντώ, η όποια άποδεικνυόταν όχι μόνον έγκληματική ψυχή χωρίς συνείδηση και χωρίς καμμία τύψη για τα έγκλήματά της, αλλά και ύποκρίτρια σε βαθμό άφάνταστο.

Και αυτή άκριθώς η ύποκριτική ίκα-

νότης της, η άναμφισβήτητη έξυπνάδα της και ο σατανικός τρόπος, με τον όποιον έσεχέδιζε τα έγκλήματά της, δεν άφηναν καμμία άμφιβολία, ότι η φαρμακευτρια ήταν σε άπόλυτη έπίγνωση των έγκληματικών της πράξεων και είχαν άκέραια την ευθύνη γι' αυτές.

Η λογική αυτή, την όποια κατόπιν ύπεστήριξε και ο Εισαγγελεύς στην άγόρευση του, κατέρριψε τα έπιχειρήματα της υπερασπίσεως, που άγωνίστηκε να έπιτύχη ύπέρ της κατηγορουμένης το έλαφρυντικό της μετρίας συγχώσεως.

Όσο περνούσαν οι μέρες της δίκης, τόσο η άγανάκτηση της Κοινής Γνώμης έναντίον της φαρμακευτριάς έγγιγνάντο και το άκρωτήριο γινόταν πιο πυκνό και άκράτητο σε έκδηλώσεις.

Επί τέλους, έφθασε η μοιραία στιγμή, που οι ένορκοι θ' άπεσούντο για να σκεφθούν και άποφασίσουν περί της τύχης της κατηγορουμένης.

Ο Πρόεδρος τούς έκαμε την παρακάτω εισήγηση όσον άφορξ το καθήκον που είχαν να έπιτελέσουν:

— Άν, κατά την γνώμην που έμορφώσατε εκ της άκραματικής διαδικασίας, δεν άπεδείχθη πλήρως και έπαρκώς η ένοχη της κατηγορουμένης εις τα έγκλήματά που της άποδίδουν, άπαλλάξάτε την.

Άν φρονήτε ότι η κατηγορούμενη, είναι ένοχος και, χωρίς μών να στερηται έντελώς έλευθέρως δουλήσεως, ύστερεί όμως εις το κεφάλαιον αυτό των άλλων ανθρώπων, καταλογίσάτε της μετρίαν σύγχυσιν.

Άλλ' αν την κρίνετε ως άπολύτως ύπεύθυνον των πράξεων της και δεν παραδεχσθε δι' αυτήν ούτε διανοητική άναπηρία, ούτε άνιόνιν του ήθικου συναισθήματος, τότε έκπληρώσατε το θλιβερόν ύμων καθήκον σθεναρώς και άνευδιδάστως και λάθετε ύπ' όψιν σας, δι' δια να ύπάρξη Δικαιοσύνη δεν είναι άρκετόν να τιμωρόνται άπλως οι ένοχοι. Πρέπει η ποινή να είναι άνάλογος προς το έγκλημα!

Η σύσκεψις των ενόρκων έκράτησε περισσότερο από μια ώρα. Είχαν ν' άπαντήσουν σε είκοσι έννά έρωτήματα.

Όταν έπανελήθη η συνεδρίασις και οι ένορκοι ξαναμήτηκαν στην αίθουσα, μια νεκρική σιγή άπλώθηκε γύρω και ένα δέος κατέλαβε τις ψυχές όλων. Η μόνη που έδειχνε άταραξία ήταν η κατηγορουμένη.

Ο Πρόεδρος των ενόρκων έδιάβασε την έτυμηγορία των. Η Έλένη Ζεγκαντώ έκηρύσσεται ένοχος άνευ έλαφρυντικών.

Ένας στεναγμός άνακουφίσεως θνήκε απ' όλων τα στήθη, σά ν' άπλησσάτο εκείνη τη στιγμή η Κοινωνία σύσσωμη από ένα τυραννικό έοιάλτη.

Η Έλένη Ζεγκαντώ θά πλήρωνε, επί τέλους, για τα έγκλήματά της.

Όταν όμως ο Πρόεδρος έκάλεσε την κατηγορουμένη για τελευταία φορά να όμολογήση ή, αν είχε τίποτε να πη πρό της έπιβολής της ποινής, όλοι μέσα στην αίθουσα κράτησαν την άναπνοή τους.

Η Έλένη Ζεγκαντώ σηκώθηκε άγέρωχη και άφού έφριξε ένα θέλημα γεμάτο μίσος στους ενόρκους είπε:

— Έκείνο που είπα τόσες φορές ως τώρα, το έπαναλαμβάνω και τη στιγμή αυτή, που αίσθάνομαι πως βρίσκομαι πλησιέστερα στο Θεό και Σωτήρα μου. Βροντοφωνάζω σε όλους, για να τ' άκούσουν καλά και να το πιστέψουν, πως είμαι άθώα! Είμαι θύμα εκείνων που ήλθαν εδώ και κατέθεσαν έναντίον μου, καθώς και κείνων που με δίκασαν χωρίς να σκεφθούν, ότι μια μέρα θα έρεθούμε όλοι κάπου άλλου, εκεί που αυτοί δεν θάχουν το δικαίωμα να άποφα-

σίζουν για τη ζωή των άλλων και θα κριθούμε όλοι ως ίσοι...

Οι ζώηρες άποδοκιμασίες του άκροατηρίου δεν την άφησαν να συνεχίση. Το θράσος της γυναικός αυτής και η ύποκρισία της είχαν ύπερβη κάθε όριο.

Το δικαστήριο, σύμφωνα προς την έτυμηγορία των ενόρκων, επέβαλε στην Έλένη Ζεγκαντώ την ποινή του θανάτου...

□ □

Η αίτηση χάριτος, την όποιαν ύπέβαλαν οι συνηγόροι της μελλοθανάτου άπερρίφθη και η έκτέλεσις ώρίσθη για την 26ην Φεβρουαρίου.

Την παραμονή της έκτελέσεως, ο άββάς Τιρσελέν έπεφορτίσθη ν' άναγγείλη εις την κατάδικον ότι κάθε έλπις σωσείας της εξέλιπε και ότι έπρεπε να έτοιμασθή δια την ύπερτάτην στιγμήν...

Στην άρχή η μελλοθανάτος άρνήθηκε ν' άκούση τα λόγια της παρηγορίας που της έψιθύριζε ο άββάς. Κατόπιν όμως, άλλάξε άπόφαση κι' εξέζησε να έξομολογήθη και να πάρη την τελευταία μετάληψη...

□ □

Μετά το τέλος της έξομολογήσεως, ο άββάς Τιρσελέν την ρώτησε αν θάθελε την ίδια συγγνώμη, που ζήτησε από το Θεό, να ζητήσει και από τους ανθρώπους και την εξώρκισε να μη έπιμείνη στην άρνησή της, που, ενώ δεν θά την ώφελοüse σε τίποτε, θα έδάρυνε την ψυχή της ν' ένα ακόμα ψέμα.

Μετά λίγες ώρες θά έγκατέλειπε τον μάταιο και πρόσκαιρον αυτόν κόσμο και θα περνούσε στην αϊωνιότητα, σε μια ζωή χωρίς τέλος και χωρίς γήινα πάθη. Μια ψυχή, όσοδήποτε άμαρτωλή κι' αν είναι, έχει πάντα την έλπίδα να έπιτύχη την έπιείκεια και την συγγνώμη του Μεγάλου Κριτού, αν προτού έγκαταλείψη τον κόσμο, μετανοήση ειλικρινά και δείξη τη συντριβή και την ταπεινώσή της...

Οι σκέψεις αυτές του άββά στην κατάλληλη ψυχολογική στιγμή, στην όποια βρισκόταν η μελλοθανάτη, έφεραν το άποτέλεσμα που δε μπόρεσαν να έπιτύχουν όλα τα άνακριτικά τεχνάσμα-

τα και η δεινότης των λειτουργιών της Δικαιοσύνης.

Η Έλένη Ζεγκαντώ έξομολόγησε τον άββά να καλέση στο κελλί της τους άπαραίτητους μάρτυρας για να προέη σε πλήρη όμολογία...

Και όταν οι μάρτυρες ήλθαν, η φαρμακευτρια άρχισε, για πρώτη φορά, να μιλή ειλικρινά:

— Ύποστηρίζω ως τώρα πως ήμουν άθώα... και το πιστεύω, γιατί θεωρούσα τον κόσμο, που μ' έσπρωξε στο έγκλημα, πιο ένοχο από μένα... Μα τώρα, που είμαι έτοιμη ν' άντικρύσω το θάνατο, δεν έχω δυσκολία να μιλήσω και να όμολογήσω ειλικρινά, πως είμαι πραγματικά ένοχη για όσα έγκλήματά με κατηγορήσαν και μ' έδίκασαν...

Γιατί σκότωσα; Γιατί είχα τη μανία διαρκώς να σκοτώνω, να σκορπίζω γύρω μου τη συμφορά και το πένθος; Δε θα μπορούσα να το εξηγήσω ούτε στον ίδιο τον έαυτό μου.

Εκείνο που ξέρω είναι, ότι από μικρό κορίτσι έμίσησα τον κόσμο, τους ανθρώπους και τις χαρές τους. Εγώ δεν είχα καμμία χαρά. Ήμουν δύστροπη και αντίπαθητική. Κανείς δε μ' έπρόσεχε... Κι' όσοι με πλησίαζαν, καταλάβαινα καλά, πως δε με συμπαθούσαν... Δε ζήτησα όμως ποτέ να κερδίσω την αγάπη κανενός. Μου άρεσε να μιςώ τους άλλους, να τους κάνω κακό...

Καταλάβαινα ότι μέσα μου ζούσε κάποιο πνεύμα πένθους και καταστροφής κι' ήμουν εύχαριστημένη να έκδικούμαι άόληπτα τον κόσμο, που με θωρούσε σαν ζωντανή, κατάρου.

Η άγανία των θυμάτων μου μου προκαλούσε άνέκφραστη εύχαρίστηση. Μα ο τρόμος που ένιωθα μήπως με ύποπτευθουν και με συλλάβουν, μ' έκανε να ύποκρίνομαι... Και αν ακόμα τώρα θέλω να ζήσω, δεν είναι γιατί αγαπώ τη ζωή, μα γιατί θέλω να έξακολουθήσω το έργο της καταστροφής...

Μα τί λέω;... Θεέ μου, έλεος... Λύτρωσέ με από το κακό με το θάνατο και στείλε τη γαλήνη σε μια ψυχή, που φαίνεται, πως δεν θά ήσυχάζη ούτε στον τάφο... Δεν τολμώ να ζητήσω τη συγγνώμη Σου, γιατί ξέρω πως δεν είμ' άξια γι' αυτή...

□ □

Την άλλη μέρα, πριν ακόμα χαράξει, η Έλένη, παρεδόθη στους βοηθούς του Κιρίου των Παρισίων για την μακάβρια προετοιμασία...

Και μετά λίγη ώρα, μια πένθιμη συνοδεία εξέκίνησε από τη φυλακή, για την πλατεία όπου θα γινόταν η έκτέλεσις.

Ο άββάς Τιρσελέν, προπορεύόμενος της Έλένης, έψιθύριζε τις εύχές των μελλοθανάτων...

Το πλήθος, που είχε πλημμυρίσει την πλατεία, ύπεδέχθη την εμφάνιση της φαρμακευτριάς με ίαχες άποδοκιμασίας και με κατάρες:

— Ο Σατανάς θά πάρη την ψυχή της! φώναζαν οι γυναικόδλες.

— Δεν θά τη συγχωρήσθ ο Θεός!....

Η Έλένη όρη και σιωπηλή άνέθηκε, με τα χέρια δεμένα πίσω, στο ίκρίωμα. Και όταν τη ρώτησαν ποιά ήταν η τελευταία της έπιθυμία, άπάντησε:

— Να τελεωνώμε γρήγορα!

Μετά λίγα δευτερόλεπτα, η ψυχρή λεπίδα της καμνητόμου συνεπλήρωνε το θλιβερό έργο της Δικαιοσύνης...

Και μόνο σ' εκείνη την τραγική στιγμή ο κόσμος σταμάτησε να φωνάζη και μερικοί έκαναν με δέος το σταυρό τους...

Τ Ε Λ Ο Σ

Λόγια Πράγματα τῆς νύχτας...

Ένα εὐδυμο διηγηματάκι τοῦ Νίνο Γκουαρέσκι

— Ω, νέοι, σέβασθε τοὺς γονεῖς σας στὸ σπίτι, τοὺς πολίτες στὴν ἀγορά, τοὺς ἐαυτοὺς σας στὴν ἐρημία.

— Τιμούν τοὺς γέροντες γιὰ τὴ σωφροσύνη τους, ἀλλὰ πὺ ἀξιοθαύμαστη εἶναι ἡ σωφροσύνη τῶν νέων. Γιατὶ τὰ γηρατειὰ εἶναι ἀσφαλισμένα πιά σὲ ἀπάνεμο λιμάνι, ἐνῶ ἡ νεότης μάχεται καὶ κινδυνεύει στὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος τῆς ζωῆς, μέσα σ' ὅλους τοὺς ἐνάντιους ἀνέμους.

— Ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι τὸ δῖχτο στὸ ὁποῖο πιάνεται ἡ δόξα.

— Ἡ ψευτιά δὲν χρησιμεύει σὲ τίποτε, ἀφοῦ δὲν ξεγελά παρὰ μιὰ μονάχα φορὰ,

— Δὲν ὑπάρχουν ὥραιες φυλακές, οὔτε ἀσχημοὶ ἐρωτες.

— Τὴ γυναῖκα πρέπει νὰ τὴν θεωρῆς σὰν ἕνα θαυμάσιο παιδί, μὲ τὸ ὁποῖο μπορεῖς ν' ἀστειεύσεις καὶ νὰ παίξεις ὅσο θέλεις χωρὶς ὅμως νὰ προχωρῆς περισσότερο, γιατί ὁ πᾶρχει κίνδυνος νὰ σὲ ὑποτάξῃ.

— Κάθε γυναῖκα ἔχει μέσα της τὸν κομπολιτισμό, γιατί ὅπου κι' ἂν πάῃ ὅπου πατερίδα κι' ἂν κἀνῃ, πάντοτε θὰ εἶναι ἀγαπητή.

— Στὸν ἔρωτα προτιμότερο εἶναι νὰ λάβῃ κανεὶς ἕνα φίλημα παρὰ... ἑκατὸ γράμματα.

— Ἡ γυναῖκα πὺ κλαίει χωρὶς λόγο, μοιάζει μὲ τὸ μοναχικὸ πουλὶ πὺ κελαιδάει ἐπικαλούμενο τὸν ἔρωτα.

— Ὑπάρχουν δάκρυα πὺ σημαίνουν περὶ μένω κι' ἄλλα πὺ σημαίνουν φτάνει. Ἐνας ἔξυπνος ἐραστής πρέπει νὰ ξέρῃ νὰ τὰ διακρίνῃ.

— Τὸ νὰ θέλῃς νὰ λογιεῖσῃς τὸν ἔρωτα, εἶναι σὰν νὰ ζητᾷς νὰ τετραγωνίσῃς τὸν κύκλο.

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς πὺ πᾶει ἔτσι;
— Ὁ συντάκτης πὺ καταγίνεται μὲ τὰ σταυρόλεξα.

Ἡ Μπέττυ Φάρ, ἡ ὡραιότατη καὶ διάσημη ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου μόλις εἶχε κλείσει τὰ μάτια της ἐδῶ καὶ δυὸ ὥρες καὶ κοιμότανε στὸ κρεβάτι της, πὺ εἶχε σχῆμα κύκνου, ὅταν μισοκοιμισμένη καὶ μισοντυμένη μπῆκε στὸ δωμάτιό της ἡ καμαριέρα της Ἄννα καὶ τὴν σκούνησε διακριτικὰ ἀπὸ τὸν ὄμο:

— Κυρία, κυρία, ξέω ἀπὸ τὴν ὁδὸ πορτα εἶναι κάποιος, καὶ θέλει νὰ σὰς δῇ.

Ἡ Μπέττυ Φάρ ἀνοίξε λίγο τὸ ἀριστερὸ μάτι καὶ ἔπειτα ξανάκωσε τὸ κεφάλι της κάτω ἀπὸ τὰ κλινσοκεπάσματα.

Ἡ Μπέττυ νύσταζε τρομερὰ ἡ φωταχούλα. Ὅλη τὴν ἡμέρα τὴν εἶχε περάσει στὸ γύρισμα μιᾶς μακρῆς καὶ κουραστικῆς σκηνῆς. Ἐπειτα, ὅταν τελείωσε, οἱ φίλοι της τὴν πῆραν στὸ Πάλλμ Μπῆτς, ὅπου ἔμεινε ἀνάμεσα σὲ χορούς, σὲ κοκτέιλ καὶ σὲ φλέρτ ὡς τὰ μεσάνυχτα. Ἐπειτα, ἀφοῦ ἦσαν κάμποσα οὔτσκι, οἱ φίλοι τὴν φορτώσανε σὲ ἕνα αὐτοκίνητο καὶ τὴν φέρανε σπίτι της, ὅπου ἡ Ἄννα τὴν ἔβαλε στὸ κρεβάτι.

Εἶχε λοιπὸν τώρα κάθε δικαίωμα νὰ στελεῖ στὸ διάβολο τὸν ἀδιάκριτον αὐτὸν, πὺ ἐρχότανε στίς τέσσερις τὸ πρωὶ νὰ τὴν ἐντυπώσῃ. Ἡ Ἄννα τὸν κατὰλαβε καὶ βγῆκε. Σὲ λίγο, ὅμως, ξαναγύρισε:

— Κυρία, κυρία, μὲ συγχωρῆτε, μὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θέλει νὰ σὰς δῇ ὡς καλὰ καὶ λέει πὺς θὰ τὰ κἀνῃ θάλασσα.

Ἡ φωνὴ τῆς Μπέττυ ἀκούστηκε κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα ἀγριεμένη:

— Νὰ πάῃ στὸ διάβολο! Πές του νὰ πάῃ νὰ κρεμασθῇ.

Ἡ Ἄννα ξαναβγῆκε, μὰ σὲ πέντε λεπτά γύρισε πίσω:

— Κυρία, κυρία, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς οὐρλιάζει καὶ κλωτσάει τὴν πόρτα. Λέει πὺς θὰ τὰ σπάσῃ ὅλα.

Ἡ Μπέττυ ἀρπάξε τὸ μπουκάλι τῆς σόντας, πὺ ἦταν στὸ κοιμοδῖνο, μὰ ἡ Ἄννα δὲν ὑποχώρησε στὴν ἀπειλή καὶ ἐξακολούθησε νὰ μιροκλάι:

— Κυρία, μὲ τὸ παρντόν. Ἐγὼ φοβάμαι! Αὐτὸς θάναί τρελλός. Τὸν ἀκοῦτε:

Ἡ Μπέττυ ἔβγαλε μιὰ τρομερὴ φωνή:

— Καταραμένε, ἂν σηκωθῶ σ' ἐπινεῖα. Ἄννα, κύτταξε σ' αὐτὸ τὸ κουτί. Ἐγὼ κάτ'ι χαρτιά πὺ γράφουν ἐπάνω: «Συ-

νέντευξη μὲ τὴν Μπέττυ Φάρ». Πάρε πεντέξῃ καὶ πέτα τὸν τὰ στὰ. Μοῦτρα. Καταραμένοι δημοσιογράφοι δὲν σ' ἀφήνουν οὔτε νὰ κοιμηθῇς!

Ἡ Ἄννα πῆρε τὰ χαρτιά καὶ βγῆκε, σὲ λίγο, ὅμως, ἀκούστηκε ἕνα πανδαμόνιο. Ἐσπάζαν κρύσταλλα, γυαλιά κι' ἀκουγόταν τρομερὲς φωνές. Σὲ λίγο μπῆκε ἡ Ἄννα, μὲ πεταμένα τὰ μάτια ὅλα ἀπὸ τὶς κόγχες:

— Κυρία, βοήθεια! Αὐτὸς εἶνε τρελλός. Μπῆκε μέσα κι' ἄρχισε νὰ τὰ σπάσῃ.

Ἡ Μπέττυ πῆγε στὸ παράθυρο καὶ φώναξε δυνατὰ:

— Βοήθεια! Μὰ ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος.

Τότε ἄρχισε νὰ κλείνῃ τὶς πόρτες μὲ ὅλα τὰ ἐπιπλά τοῦ δωματίου κι' ἔπειτα τηλεφώνησε:

— Ἀστυνομία!... Βοήθεια. Ἐνας τρελλὸς στὸ σπίτι μου, τρέξτε αἰέτως.

Ὁ ἄνθρωπος ἐν τῷ μεταξύ εἶχε φθάσει ὅλα ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου καὶ χτυποῦσε σὰν τρελλός. Ἡ Μπέττυ κι' ἡ καμαριέρα ἔτρεμαν σὲ μιὰ γωνιά. Ἐξαφνὰ ἀκούστηκε ἡ σειρήνα τοῦ ἀστυνομικοῦ αὐτοκινήτου καὶ σὲ λίγο οἱ κτύποι ἔπαυσαν κι' ἀκούστηκε μιὰ φωνή: Εἶμαι ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπαξονέ. Τὸν πιάσαμε.

—

Στίς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα ἡ Μπέττυ, μὲ μιὰ φοῦσκα πάγο στὸ κεφάλι της ἀγκομαχοῦσε στὸ κρεβάτι. Ἐξαφνὰ χτύπησε τὸ τηλέφωνο.

— Ἡ ἀστυνομία εἶπεν ἡ Ἄννα.

Ἡ Μπέττυ πῆρε τὸ ἀκουστικό, στὸ χέρι κι' ἀκούσε πὺς τῆς μιλοῦσαν. Ὁ ταν τελείωσε ρωτᾷ ἡ Ἄννα:

— Αἱ, λοιπὸν, κυρία, τὸν ἀνεκάλυψαν ποῖος ἦταν;

— Ναί... Ὁ Τζὼν Μπάξτερ.

— Ποιὸς Μπάξτερ;

— Ὁ ἄντρας μου, αὐτὸν πὺ εἶχα παντρευθῇ χτὲς τὸ πρωὶ. Ξέρεις τὸ εἶχα ξεχάσει. Φταίει τὸ οὔτσκι καὶ οἱ φίλοι πὺ μὲ εἶχαν πάρει μαζί τους.

Ἐπειτα, ἀφοῦ ἔχυσε λίγα δάκρυα φώναξε:

— Ἄννα, οὔτσκι καὶ σόντα. Πρέπει νὰ ξεχάσω.

NINO ΓΚΟΥΑΡΕΣΚΙ

Ἄννα! Οὔτσκι καὶ σόδα!

Ἀγγλικὸ χιούμορ

Ὁ Γκόγκος στὴν Αἰθήνα

Ἡ δειὰ Μπαστούρω στὸν Γκόγκο

ΤΟ ΒΥΖΑΣΤΑΡΟΥΔΙ!...

τοῦ κ. Νικ. Τσεκὸ

Γκόγκου ἀνηψ'δάκ' μ'.

Π ἦταν Ἰφθούου πὺ ἰέπαθα πιδάκ' μ'! Κι ἡ τσάσω μ' ἡ Σουράβλου νὰ βουρδουλάκιζι κι νὰ μοῦ τοῦ ἔκρινι δὴν θὰ τοῦ πιστέβα ἡ ἔρμ'!... Ἀλλὰ ἄς σοῦ τοῦ κριένου κι τὰ λόγου σ' κι κρατῆς καλὰ ἀπὸ τοῦ ντουβάρ' γιὰ νὰ μὴν πῆς χάμ' ἀπὸ τὴν τρουμάρα σ'.

Μόλ'ς, π'λιές, ἰέλαβα τοῦ προφεινὸ σ' γράμμα κι εἶδα ἰκεῖα πὺ μοῦ ἰέγραψις, τοῦ φυλλουκάρεδ' μ' πιτάρισι. Ἀεὶ, τοῦ καφῆρο τοῦ πιδι, εἶπα τὰ λόγου μ', τὴν καφουρέγιτι γιὰ τὰ καλὰ τῆ Μουλουχάνθ'. Κι μὴ τοῦ δίκου τ'! Καλὸ κουρίτ' εἶνι, νοικοκυρὰ κι χαμηλουβλιπούσα. Τοῦ τιριάτ' γιὰ νὰ τὴν κἀν' μὴ τοῦ καλὸ γναῖκα τ'. Κι χορὶς νὰ χάσ' κὶρὸ Γκόγκου μ', μιὰ κι μοῦ εἶχ' γράψ' ἰκεῖα τὰ πικρά λόγια, σαμάρ'σάν τὴν π'λάρου, τῆς κρέμασσά στοῦ λιμό, ὅλις τὶς οὐρανιὲς γάντρις τ'ς γιὰ νὰ μὴ τὴ ματιάξ'ν κι κἀν' καμινία ζημιὰ σὲ ἰκεῖα πὺ θὰ ἔχ' ἀπάτης ἡ τῆς Μουλουχάνθ'ς. Ἡθ'λα Γκόγκου μ' νὰ τὴν ζητῆς ἀπὸ τὴ μάνα τ'ς, νὰ τὴν φορτώσ' στὴν π'λάρου ὡς καθὼς μοῦ ἰέγραψις κι νὰ στὴν στείλῃ μὴ τοῦ καλὸ στὴν Ἀνθήνα μὴ κι δὴν ἰέχ'ς ἄνθρωπου νὰ σ' μπαλώσ' τὰ τσουράπια κι μιὰ κι τὴν καφουρέγιτι κι τόσου πολυῦ. Ἰμπρός π'λιές ἡ π'λάρου, πῖσο ἰγὼ φτάνου ἀπ' ἔξω ἀπὸ τοῦ σπῖτ' τῆς λιγάμενης κι στέκουμ' γιὰ νὰ χτυπῇ. Δὴν πρόλαβα ὅμως νὰ σηκώσ' τοῦ ξιρό μ' κι ἀκούα μέσα, τὶ νομίζ'ς Γκόγκου μ'; Ἰέννα μουρὸ πὺ κλαψουρίζ'! Οὐρὶ γιὰ βάστα, λιέου τὰ λόγου μ', τὶ θέλ' τοῦ μουρέλ' σὰ δῶ; Ἡ Μουλουχάνθ' εἶνι κουπελλοῦδα ἀφοῦ δὲν τὴν ἔχ' παρ' ἀκόμ' οὐ Γκόγκου μ' κι ἡ μάνα τ'ς γρηά νκιόσα. Ποιὸς τοῦ λ'πὸν τοῦ ἰέκανι τοῦ βυζασταρούδ'.

Τοῦ ταρβέλου μ' Γκόγκου μ' δὴν μπόραγι νὰ καταλάβ' τίπ'τις κι ἰκεῖα κόντιψα νὰ ξιραθῶ ἡ ἔρμ' μὴ ξέρουνταν

τὶ νὰ κἀν' ὄντας νάσ' κι γλιέπ' νὰ βγαίν' ἀπὸ τοῦ σπῖτ' τῆ γρηά Κουλουκαθιάρᾳ τῆ μαμῆ, καλὴ τ'ς ὥρα πὺ ξιγένησι κι τὰ λόγου σ' σὰν ἰέβγηνις μὴ τὰ πῖσ'νὰ κι εἶδι κι ἰέπαθι ἡ κακὸσουρη νὰ σὲ φέρ' στοῦν κόσμ'. Μόλ'ς τὴν γλιέπου τοῦ λ'πὸν, στὰς Μπατσούρου κρέν' τὰ λόγου μ' κι θὰ μάθ'ς τίνους εἶνι τοῦ βυζασταρούδ'. Κρύβουμ', π'λιές πῖσου ἀπὸ τοῦ φράχ'τ' κι δντας προυπέρασ' τὴν ἀρπάξ' ἀπὸ τοῦ ξιρό τ'ς.

Χριστέ μ' κι Παγαγιά μ', ἰφώναξι κι ἰέκανι νὰ λακίσ'.

Στάσ' κυρὰ Κουλουκαθιάρᾳ τῆς κρένου, δὴν εἶνι βουρδουλάκας. Ἰγὼ ἡ Μπατσούρου εἶμι.

Σὰν ἀκούσι τὴ φουρνή μ' πῆγι ἡ καρδιά τ'ς στὴ θέα τ'ς.

Ἰού εἶσι, μὴ κρέν. Κι ἰγὼ ἰνὸμ'ζα...

Ἰγὼ εἶμι ἡ ἀφιντιά μ', κι σὲ σταμάτ'σα γιὰτὶ θέλ' νὰ μοῦ κρέν'ς κάτ'.

Ὅτ' θέλ'ς κυρὰ Μπατσούρου μ',

τότ'νις τὴν ρώτ'σα:

— Δι μ'λιές κυρὰ

Κουλουκαθιάρᾳ μ', τίνους εἶνι τοῦ πιδι

πὺ κλαίῃ μέσα στοῦ σπῖτ'; Τῆς μάνας

τῆς ἡ τῆς Μουλουχάνθ'ς...

— Τῆς μάνας τ'ς!...

— Ἀ! Ἰέτ'ο μ'πράβου! Τώρα ἐνοιουσα. Εἶνι τῆς Μουλουχάνθ'ς, τοῦ βρωμουθῆλ'κο κι ἡθελᾷ νὰ τοῦ δώκ' στοῦ Γκόγκου μ'. Τὴ μπομπιμέν'!

— Ἀ! μὴ τὴ βρίζ'ς κυρὰ Μπατσούρου μ', μοῦ κριέν' ἡ Κουλουκαθιάρᾳ. Τοῦ κουρίτ' εἶν' καθὼς πριέπ'!

— Κι τοῦ πιδι τότ'νις;

— Εἶδι στοῦν ὕπνου τ'ς πρὶν ἰννῆ μῆνες τοῦ ἀνεψ'δάκ' σ' τοῦν Γκόγκου

κι σὰν ἀνέβγαλτο κουρίτ' πὺ εἶνι ἰέπαθι τὴ συμφουρά!

— Τὶ λιές κυρὰ Κουλουκαθιάρᾳ μ'!...

— Ναί, νὰ κυρὰ Μπατσούρου μ'! Μοῦ

τὰ μαρτύρησι ὅλα ἡ καφῆρη.

Κι τώρα παληόπιδο μὴ χάσ'ς καθὼλ' κὶρὸ. Κάτ'ο ἀμέσου κι γράψ' μ', Σι εἶδι ἰφθού' στοῦν ὕπνου τ'ς ἡ τὴν εἶδ'ς ἰού στοῦν ξύπνου σ'.

Ἡ θεῖτα σ' ΜΠΑΤΣΟΥΡΩ

Ὁ πᾶτωρ μιᾶς ἐπαρχιακῆς πόλεως στὴν Ἀγγλία δὲν πολυσκοτιζότανε γιὰ τοὺς τύπους κάθε φορὰ πὺ ἔκαμε τὶς διαφορὲς ἐπισκέψεις στὰ σπίτια τῶν ἐνοριτῶν του. Ἐτοὶ συνήθιζε νὰ κάμῃ τὶς ἐπισκέψεις του τὶς πὺ ἀκατάλληλες ὥρες.

Κάποτε, ἐπεσεκέρθηκε καὶ μιὰ χῆρα τὴν ὥρα πὺ ἀτημέλητη ἀπλῶνε τὰ ρούχα στὴν αὐλή. Ντροπιασμένη ἡ γυναῖκα μόλις ἀντελήφθη τὴν παρουσία τοῦ πᾶστορος στὴν ἐξώπορτα, ἔτρεξε νὰ κρυφτῇ πίσω ἀπὸ ἕνα ἀπλωμένο σεντόνι, συμβουλευόντας τὸ παιδί τῆς πὺ ἦταν ἐκεῖ κοντὰ νὰ πᾶ νὰ πῇ τὸν πᾶστορα ὅτι ἀπουσίαζε ἀπὸ τὸ σπίτι.

Τὸ παιδί ὑπάκουσε καὶ ἔτρεξε πρόθυμος ν' ἀνοίξῃ τὴν ἐξώπορτα.

— Καλῆμερα Τζόννι, τοῦ εἶπε ἀμέσως ὁ πᾶτωρ. Πὺ εἶναι ἡ μητέρα σου;

— Δὲν εἶν' ἐδῶ, κύριε. Ἐχει βγῇ ἔξω, ἀπάντησε ὁ μικρὸς ἐτοιμότατα.

— Ὁρᾶ! ἔκαμε μὲ προσποιητὴ ἀπορία ὁ πᾶτωρ, εἰςχόντας ἕνα βλέμμα στὴν αὐλή. Πές τῆς ὅτι ἦρθα... Καὶ πές τῆς ἀκόμα, μὴ κρέ μουν, ὅτι ὁσάκις βγαίνει ἔξω νὰ παίρνῃ μαζί καὶ τὰ... πόδια τῆς.

□ □

Λένε γιὰ τοὺς Σκωτσέζους ὅτι εἶναι τρομερὰ φιλάργυροι. Διηγούνται, λοιπὸν καὶ τὴν ἐξῆς ἱστορία, μὲ ἥρωα αὐτὴ τὴ φορὰ ἕνα Σκωτὸ τρελλό.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θγάει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κουτί μὲ σπέρτα γιὰ ν' ἀνάψῃ ἕνα τσιγάρο. Μέσα στὸ κουτί ὅμως, ὑπάρχουν μόνον τρία σπέρτα. Ὁ τρελλὸς παίρνει τὸ ἕνα: εἶναι ὑγρὸ. Παίρνει τὸ δεύτερο κι' αὐτὸ δὲν ἀνάβει. Τότε παίρνει τὸ τρίτο καὶ ἐπὶ τέλος αὐτὸ ἀνάβει.

Τότε ὁ τρελλὸς φουσᾷ, σβύνει τὸ σπέρτα καὶ τὸ ξαναβάθει στὸ κουτί λέγοντας: «Ἐπὶ τέλος! Αὐτὸ ἀνάβει!...»

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ

Ἰατὶ δὲν κόβετε τὰ μουστάκια σας;
— Μοῦ χρειάζονται γιὰ τὴν ἰσορροπία.

Τὰ μεγαλείτερα καὶ τὰ μικρότερα

στο ὕψος—στο—βάθος—στο βάρος κ.τ.λ.

Κάθε χρόνο τὰ ρεκόρ καταρρίπτονται σὲ ὅλους τοὺς τομείς τῆς ἀνθρωπίνης προόδου, χωρὶς μολαταῦτα νὰ φαίνεται πιθανὸν ὅτι θὰ καταρριφθοῦν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ρεκόρ ποὺ κατέχει αἰώνιως ἡ Φύσις.

Ἐτσι τὸ μεγαλύτερο ὄρος εἶναι καὶ θὰ μείνῃ τὸ Ἐβερεστ, τὸ ὕψος τοῦ ἔχει υπολογιστῇ σὲ 8.700 μέτρα.

Τὸ μεγαλύτερο βάθος τῆς θάλασσας βρίσκεται στὶς Φιλιππίνες νήσους. Ἐκεῖ τὸ βάθος φθάνει τὰ 10.500 μέτρα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ Ὠκεανοῦ. Ἰσως κάποιο μέρα ν' ἀνακαλυφθοῦν μεγαλύτερα βάθη.

Ὁ μακρύτερος ποταμὸς εἶναι ὁ Μισισσιππὶς τοῦ ὁποίου ἡ κοίτη ἐκτείνεται σὲ μῖαν ἀπόσταση 4.500 μιλίων. Μεγάλως ἐκτάσσεως ποταμοὶ εἶναι ἐπίσης ὁ Νεῖλος καὶ ὁ Ἀμαζόνιος.

Ἀπὸ τὰ δημιουργήματα τοῦ ἀνθρώπου, τὸ μεγαλύτερο κτίριο εἶναι τὸ «Ἐμπάιρ Στίιτ Μπλινκ» τῆς Νέας Ὑόρκης ἐνῶ τὸ μικρότερο τέλει σπίτι εἶναι πιθανὸν τὸ «κουκλίστικο σπίτι» τῆς πριγκιπίσσης Μαρίας τῆς Ἀγγλίας.

Ἐνας μηχανικὸς ὀνομαζόμενος Μπίλ κατεσκεύασε μῖαν ηλεκτρικὴ μηχανὴ μῆκους μόνον μίαν Ἴντσας. Τὸ μοτέρ ζυγίζει τὸ 1/4 τῆς οὐγγίας. Μολαταῦτα κάνει 12.000 στροφές στο λεπτό καὶ ἡ μηχανὴ λειτουργεῖ κανονικά.

Οἱ μεγαλύτερες ηλεκτρικὲς λάμπες τοῦ κόσμου χρησιμοποιοῦνται ὡς φάροι τῶν ἀεροπλάνων καὶ οἱ μικρότερες εἶναι τόσο μικρὲς ὥστε νὰ μποροῦν νὰ εἰσχωρήσουν μέσα στὸ λαρυγγί ἐνὸς ἀνθρώπου! Τὶς μεταχειρίζονται οἱ χειρουργοὶ γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ἐξετάζουν καὶ νὰ φωτογραφοῦν τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ στομάχου.

Τὸ ισχυρότερο καὶ λαμπρότερο φῶς προέρχεται ἀπὸ ἓνα μικροσκοπικὸ φωτεινὸ σημάδι ἢ τὸν κρᾶτῆρα ἐνὸς ἀπὸ τοὺς γιγαντιαίους προβολεῖς τοῦ Σπέρν. Ὡστόσο ὑπάρχουν πολλὰ ἄστρα τῶν ὁποίων ἡ ἐπιφάνεια πιστεύεται ὅτι εἶναι ἀκόμα φωτεινὴ.

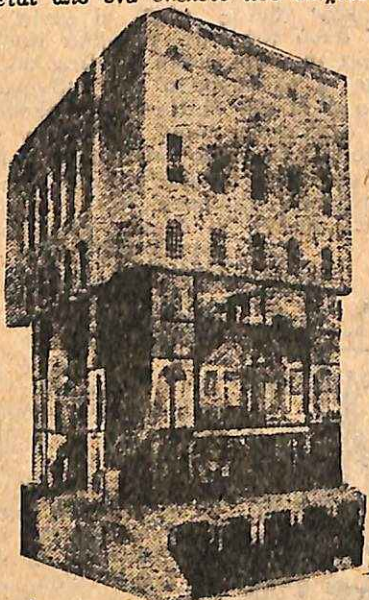
Τὸ πῶς λεπτὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαλεῖο τοῦ κόσμου εἶναι ἓνας σωλήνας ποὺ μετὰ τὸ ηλεκτρικὸ ρεύμα. Κατορθώνει τὸ λεπτεπίλεπτο αὐτὸ ἐργαλεῖο καὶ μετὰ ἐξῆς ηλεκτρονία τὸ δευτερόλεπτο. Τὰ ηλεκτρονία αὐτὰ εἶναι τόσο μικρὰ ὥστε ἂν μποροῦσαν ν' ἀποκτήσουν τὸ μέγεθος μίας σταγόνας τοῦ νεροῦ, τότε ὁ ἀριθμὸς τῶν ηλεκτρονίων ποὺ ὑπάρχει στὸ σύστημα μίας ηλεκτρικῆς λάμπας τῶν πενήντα κηρίων, θ' ἀντιπροσώπευε τόσο νερὸ ὅσο τρέχει ἀπὸ τοὺς καταρράκτες τοῦ Νιαγάρα ἐπὶ ἑκατὸ χρόνια.

Τὸ μεγαλύτερο ζῶο ποὺ βρίσκεται στὴ γῆ εἶναι ἡ φάλαινα, καὶ ἂν κρίνουμε ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὸν ὄγκο τοῦ, φαίνεται ὅτι οἱ φάλαινες εἶναι τὰ μεγαλύτερα ζῶα ποὺ ἔζησαν ποτέ. Μερικὰ εἶδη δεινοσαύρων τῆς προϊστορίας, ἴσως νὰ ἔσπερνον τὶς φάλαινες στὸ μῆκος, τὰ περισσότερα ὅμως ἀπὸ τὰ ἐρπετὰ ἐκείνα ὠφελοῦν τὸ τεραστίως μῆκος τοὺς στίς οὐδὲς τοὺς. Ἐπίσης ὑπάρχουν στὴ ζωὴ σκουλήκια, ποὺ καμμιὰ φορὰ φτάνουν σ' ἓνα μῆκος 27 μέτρων, ποὺ θεωρεῖται ὡς τὸ ἀνώτατο ὄριο μῆκους μίας φάλαινας. Τὰ μικρό-

τερα ζῶα εἶναι μερικὰ ἀπὸ τὰ μικροσκοπικὰ μικρόβια ποὺ μεταδίδουν ἀρρώστειες. Ἡ σμικρότης μερικῶν εἶναι τόσο... μεγάλη ὥστε παραμένουν ἀόρατα ἀκόμα παρ' ὅλα τὰ τέλεια μικροσκόπια καὶ ἡ ὑπαρξὶς τοὺς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὶς χημικὲς καὶ ἄλλες ἐνέργειες.

Ὁ μεγαλύτερος ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον παραδέχονταν οἱ ἐπιστήμονες ὡς τὸν τελευταῖο καιρὸ ἦταν ὁ Ἰρλανδὸς γίγας, Ὁ Μπριέν. Ἦταν ὕψους 2.27 μέτρων. Ὡστόσο ὁ Ἀμερικανὸς Ρόμπερτ Οὐαντλόν τὴν ἡλικία τῶν δεκαπέντε χρόνων εἶχε φτάσει σ' ἓνα ὕψος 2.45. Τὸ ρεκόρ τοῦ ὕψους τὸ διεκδικῶσαν καὶ τὸ διεκδικοῦν καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι.

Τὸ μικρότερο ἀνθρώπινο ὄν ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ ἓνα σκελετὸ ποὺ δείχνει ὅτι ὁ

Τὸ μικρότερο σπίτι τοῦ κόσμου εἶναι τὸ κουκλίστικο τῆς πριγκιπίσσης Μαρίας.

κάτοχός του, ὅταν ζοῦσε, ἦταν μικρότερος ἀπὸ πενήντα πόντους. Ἀπλάδι εἶχε τὸ μισὸ ὕψος τοῦ περιφημοῦ νάνου στρατηγοῦ Τόμ Θούμπ τοῦ ὁποίου ἐπεδείκνυε στὸ θέατρο ποικιλίων τοῦ Λονδίνου ὁ λιπρεσάριος Μπάρενουμ.

Τὸ μικρότερο γνωστὸ μαστοφόρο εἶναι ἡ ἐρυννὶς ποὺ δὲν εἶνε οὔτε πέντε πόντους ἀπὸ τὴ μύτη ὡς τὴν οὐρά. Τὸ μῆκος μάλιστα αὐτοῦ τὸ ἔχει στὴ μεγαλύτερή της ἀνάπτυξη. Τὰ σπονδυλωτὰ ὥστόσο ἔχουν στὴν ὁμάδα τοὺς ἑναν ἀκόμα μικρότερο πυγμαῖο—ἓνα μικροσκοπικὸ ψάρι ποὺ ὀνομάζεται ὁ «Πυγμαῖος Παντάκας» καὶ τοῦ ὁποίου τὸ μῆκος δὲν ὑπερβαίνει στὴ μεγαλύτερή του ἀνάπτυξη τὰ 3/8 τῆς Ἴντσας (μὴ Ἴντσα= 2 1/2 πόντοι).

Τὰ φυτὰ καὶ τὰ λουλούδια ποικίλλουν στὸ μέγεθος ἀπὸ μικροσκοπικοὺς ὁργανισμοὺς ποὺ μόλις εἶναι ἀπὸ τὸν πῆλο μᾶτι ὡς τὰ φύλλα τοῦ «Βασιλικῆς Κρίνου» τῶν ὁποίων τὸ πλάτος φθάνει τοὺς δεκαπέντε πόντους καὶ μποροῦν νὰ βαστάξουν τὸ βάρος δύο καὶ τριῶν μωρῶν!

Ὁ βαρύτερος ἄνθρωπος, εἶναι πιθανὸν κάποιος ἀνώνυμος ἀπὸ τὴν Καλλιφόρνια ὁ ὁποῖος, ὅπως ἀναφέρουν, ζυγίζει 787 λίβρες! Ἀπλάδι περὶ τὶς 200 ὀκάδες! Πρίν ἀπ' αὐτὸν τὸ ρεκόρ τοῦ βάρους τὸ κατεῖχε ὁ Ντάνιελ Λάμπερτ, ὁ ὁποῖος πέθανε τὸ 1809 καὶ ζυγίσε 739 λίβρες. Ἡ παχύτερη γυναῖκα τοῦ κόσμου λέγεται ὅτι εἶναι ἓνα νουμέρο τοῦ ἱπποδρόμου τοῦ Σικάγου «Ἡ Μικρὴ Ἀλβίνα», ποὺ ἱσχυρίζεται πὼς εἶναι 700 λίβρες. Ὡστόσο τὸ ρεκόρ τοῦ μεγαλύτερου βάρους ποὺ ἔχει τύχει καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐγκρίσεως, τὸ κατεῖχε ἡ μαγεῖ- ρισσα Κατερίνα Σμιθ ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη ποὺ πέθανε τὸ 1930 καὶ ζυγίσε 560 λίβρες. Μολαταῦτα ὅλες αὐτὲς οἱ ἀκρότητες τοῦ μεγέθους εἶναι νάνοι, ἂν λάβουμε ὑπ' ὄψιν τὸ νεφέλωμα μέσα στὸ ὁποῖο ὑποτίθεται ὅτι βρίσκεται τὸ ἡλιακὸ σύστημα. Ἐχει ὑπολογιστῇ ὅτι ἐκτείνεται σὲ μῖα ἀπόσταση 100.000 ἐτῶν φωτός. Καὶ νὰ σκεφθῇ κανεὶς ὅτι τὸ φῶς διατρέχει μῖαν ἀπόσταση 186.000 μιλίων σ' ἓνα δευτερόλεπτο! Δὲν γνωρίζουμε ἂν ὑπάρχουν μεγαλύτερα νεφέλωμα ὅσα τὰ γνωρίζουμε ὅμως εἶναι πᾶσι γινώσκοντες γι' αὐτὰ. Τὸ πᾶν ὑπάρχον νεφέλωμα ἀπέχει ἀπὸ τὴ γῆ 300.000.000 ἔτη φωτός.

Στὴν ἐξερεύνηση τῆς σμικρότητος ἡ ἐπιστήμη ἔχει εἰσδύσει μακρύτερα χάρις σὰν δυνατόν μικροσκόπια ποὺ διαθέτει, καὶ τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ καταστήσουν ὁρατὰ μικρόβια τόσο μικρὰ ὥστε 150.000 ἀπ' αὐτὰ, μπαίνοντας στὴ σειρά ἓνα-ἓνα νὰ φτάνουν σ' ἓνα μῆκος μόνον δυόμισι πόντων. Ἐν τούτοις τ' ἀόρατα «ἄτομα» καὶ ηλεκτρονία εἶναι μικρότερα ἀκόμα. Ἰσως 10.000.000 φορές μικρότερα, ὅπως παραδέχεται ἡ ἐπιστήμη. Ἀπλάδι ἔχουν μὴ ἀνάλογα στὸ μέγεθος μὲ τὰ ὁρατὰ μικρόβια ὅση ἀνάλογα ὑπάρχει μεταξὺ ἐνὸς ἀνθρώπου καὶ ἐνός... νεφελώματος!

Ὁ ισχυρότερος ἦχος ποὺ ἀκούστηκε ποτέ ἀπὸ ἀνθρώπινο αὐτί προεκλήθη ἀπὸ τὴν ἐκκρηξὴ τοῦ ἡφαιστείου Κρεατῶτα στὸ σύμπλεγμα τῶν νήσων τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ Σούντα. Ἡ ἐκκρηξὴ ἐγένετο τὸ 1883 καὶ ἀκούστηκε σὲ μῖαν ἀκτίνα 3.000 μιλίων. Ἡ δυνατότερη μουσικὴ ποὺ παίχθηκε ποτέ ἦταν μίαν μουσικὴ μπάντας ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ 1.000 πνευστὰ ὄργανα. Ἡ πολυάνθρωπος καὶ πολυὴ ὄργανος αὐτὴ μουσικὴ μπάντα ἔκανε τὴν ἐπίδειξί της στὸ Λονδίνο, τὸν Ἰούλιο τοῦ 1860. Μολαταῦτα ὁ ἦχος ποὺ προεκλήθη ἀπὸ τὰ ὄργανα αὐτὰ ἔχει ὑπολογιστῇ ὅτι ἦταν μικρότερος κατὰ ἑκατὸ δισεκατομμυριοστὰ ἀπὸ τὸν ἦχο τοῦ ἡφαιστείου Κρεατῶτα. Ἀντιθέτως ὁ ἀσθενέστερος ἦχος ποὺ ἔχει μελητηρῇ ὡς σήμερον εἶναι ὁ ἦχος μερικῶν ἐντόμων.

Ὁ χαμηλότερος σ' ἐνταση ἦχος ποὺ εἶναι σὲ χρῆσι στὴ μουσικὴ εἶναι ἡ χαμηλότερη νότα μερικῶν ἀπὸ τὰ... μεγαλύτερα ὄργανα, καὶ ὁ ὁποῖος ἦχος δονεῖται δεκαῆξι φορές τὸ δευτερόλεπτο. Ὑπάρχουν ὅμως μηχανὲς ποὺ προκαλοῦν ἦχους χαμηλότερους σ' ἐνταση ἀπὸ τοὺς παραπάνω, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ὅμως γίνονται αἰσθητοὶ μᾶλλον ὡς δονήσεις καὶ ὄχι ὡς ἦχοι. Ἡ ὑψηλότερη νότα ἐνὸς πιάνου τοῦ τελευταίου τύπου κάνει 5.120 δονήσεις τὸ δευτερόλεπτο.

Ἡ ταυρομαχία

Ἐνα ἀριστουργηματικὸ διήγημα τοῦ Τζάκ Λόντον

Τὸν Τζῶν Χάρνεντ, τὸν βαθύπλουτο Ἀμερικανὸ, τὸν γνώρισαν στὸ ξενοδοχεῖο «Τίβολι», στὸν Παναμά. Ταξίδευε πρὸς τὴν Λίμα, συνάντησε ὅμως στὸ δρόμο τοῦ τὴν Μαρία Βαλενζουέλα, κί' ἡ συνάντησή του αὐτὴ τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξῃ ἐντελῶς πρόγραμμα καὶ ν' ἀκολουθῇ τὴν ὁμορφὴν, τὴν πεντάμορφη ἐξαδέλφη μου. Ἐλπίζω, φυσικά, γὰ ἔξερετε ὅτι ἡ Μαρία Βαλενζουέλα εἶναι ἐξαδέλφη μου, καί, δίχως νὰ καυχιέμαι, ἡ ὠραιότερη γυναῖκα τοῦ κόσμου. Τὴν χαμόγελο θεῶ εἶναι Θεὸς μου, ἐκεῖνο ποὺ ἀνθίζει στὰ χεῖλη της! Τὴ γλυκειὰ, τὴ μελωδικὰ ποὺ εἶναι ἡ φωνή της! Καὶ τὰ μάτια της! Δὲν βρέθηκε ἔστω καὶ ἓνας ἄνδρας ποὺ ν' ἀντίκρουσε τὸ βελούδινο γάδι τοῦ, τὸ γεμάτο ὑποσχέσεις, τὸ ἐλαφρὰ λάγνο, καὶ ποὺ νὰ μὴ σαγηνεύθηκε, νὰ μὴ ἔμεινε ἔκθαμβος, ποὺ νὰ μὴ τὴν λάτρευε!

Κί' ἦταν πλούσια πολὺ ἡ Μαρία, πῶς πλούσια κί' ἀπὸ μένα ἀκόμη, τὸν Πέντρο Πατίνο, ποὺ θεωροῦμαι ὡς ὁ πῶς πλούσιος ἄνθρωπος τοῦ Ἰσημερινοῦ.

Τὸ γεγονός εἶναι πάντως ὅτι ὁ Τζῶν Χάρνεντ δὲν πρόσσεξε παρὰ τὴν ὁμορφιά τῆς ἐξαδέλφης μου, φαίνεται δε ὅτι κί' ἐκείνη τὸν ἄρεσε κάπως, γιὰ τὴν μὴ μὴ τὸν ἐπρότεινε ν' ἀλλάξῃ τὸ δρομολόγιό του καὶ νὰ τὴν συνοδεύσῃ ὡς τὸ Κουίτο.

Ἐλᾶτε, τοῦ εἶχε πῆ θυμᾶμαι, ἔλᾶτε καὶ θὰ σὰς δειλῶ κατὰ ποὺ δὲν τῶγετε ἔξω, ποὺ δὲν τὸ φαντάζεσθε! Κἀτὶ τὸ ἀνδρεῖο, τὸ δυνατό, τὸ ὑπέροχο. Ἐλᾶτε, φίλε μου, καὶ θὰ παρακολουθήσουμε μαζί τις ταυρομαχίες τοῦ Κουίτο.

Τοῦ εἶχε ρίξει μὴ ἀπὸ κείνης τις ματιές της, ποὺ τὸ μυστικὸ τοῦς ἦταν γνωστὸ μονάχα στὴ Μαρία Βαλενζουέλα. Καὶ ὁ Τζῶν Χάρνεντ δέχθηκε. Δεχθὲς γιὰ τὴν ἀόριστη, μὰ τόσο μεθυσιτικὴ ὑπόσχεση, ποὺ εἶχε φωτίσει σὰν φευγαλέα σπινθὴ τὰ μεγάλα, ἐκφραστικὰ μάτια τῆς ἐξαδέλφης μου.

Γυναῖκες, σὰν τὴν Μαρία Βαλενζουέλα δὲν γεννιόντουσαν, στὸν μάταιο αὐτὸν κόσμον, παρὰ μὴ κάθε αἰὼνα! Καὶ δὲν ἀνήκουν οὔτε σὲ χώρα, οὔτε σὲ ἐποχὴ: εἶναι θεές. Ἡ Κλεοπάτρα, ἡ Κίρκη... μάλιστα! αὐτὲς ἴσως νὰ μποροῦσαν νὰ τῆς παραβληθοῦν σὲ σαγήνη.

Πολλὴ παράξενος λάος εἰσθε ἐσεῖς οἱ Ἀγγλο-Σάξωνες, τοῦ εἶχε πῆ ἡ Μαρία. Ἀλληλοσκοτώνεσθε στίς γροθιές γιὰ λίγο χρῆμα, ἐνῶ ὁ κόσμος, ποὺ παρακολουθεῖ τοὺς πυγμαγικούς σας ἀγῶνες, οὐρλιάζει κυριολεκτικὰ ἀπὸ γὰρ καὶ ἐνθουσιασμό! «ὦ! τί βάρβαροι ποὺ εἰσθε!

Μὰ κυρία μου, τῆς εἶχε ἀπαντήσῃ ὁ Τζῶν Χάρνεντ, οἱ πυγμαχοί, ἐπὶ τέλους, δέχονται μόνοι τοὺς νὰ ἀλληλοσκοτωθοῦν, ὅπως λέτε, ἐνῶ ὁ κοκομοῖρης ὁ ταῦρος τῶν ταυρομαχιῶν σας... μὴ μοῦ πῆτε ὅτι δέγεται μόνος του νὰ μπῇ στὴν ἀρένα γιὰ νὰ ἀναμετρηθῇ μετὰ τὸν ὀπλισμένο ταυρομάχο!

Οἱ πυγμαχοί σας εἶναι κτήνη, εἶναι πρωτόγονοι, εἶναι θηρία, ὠνάξε με γέρομη ἢ ἐξαδέλφη μου. Κυτιποῦνται με γροθιές, σὰν ζῶα. Ἐνῶ ὁ ταυρομάχος εἶναι καλλιτέχνης, εἶναι λεπτός, εἶναι ρομαντικός, ἂν θέλετε, εἶναι μὲ λίγα λόγια κατὰ τὸ αἰθέριο! Ἀντιμετωπίζει

τὸν ἄγριο ταῦρο με μοναδικὸ ὄπλο στὰς νῆρες τὸς βαθείας. Κί' ἔπειτα συνέβησαν γέρια τοῦ ἓνα λεπτοῦ ξίφος. Τὴ συγκινητικὴ, τὴν ὑπέροχη στιγμή, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ταῦρος ἐπιτίθεται! Τὸ φοβερὸ ζῶο γυμὰ στὰ τυφλά. Ἀντίκρου τοῦ, ἀμὴ ὠρισμένη στιγμή, τὸν μετέβαλλε σὲ πρωτόγονο ἄνθρωπο, ὀδηγούμενον ἀπὸ τὰ πῶς κακοῦργα καὶ αἰμοβόρα ἐνστικτα.

Τὴν Μαρία Βαλενζουέλα, τὴν ἠθελε, ἀπὸ καιρὸ τώρα, γιὰ γυναῖκα τοῦ ὁ φίλος μου Λουὶς Σεραβλός. Νὰ σὰς πῶ τὴν μαύρη ἀλήθεια, πολὺ θέλελα νὰ παντρευτοῦν ὁ Λουὶς τὴν ἐξαδέλφη μου. Πρῶτα-πρῶτα γιὰ τὴν ἦταν φίλος μου, κί' ἦθελα νὰ τὸν δῶ εὐτυχισμένο. Ἐπειτα, αὐτὸ μοῦ συνέφερε κί' ἐμένα. Εἶχα τοποθετήσῃ ἀρκετὰ κεφάλαια στίς διάφορες ἐπιχειρήσεις τοῦ Λουὶς, ποὺ δυστυχῶς δὲν πήγαιναν καὶ τόσο καλά. Ἡ περιουσία ὅμως τῆς Μαρίας, θὰ τῶνε τις δουλειές, κί' αὐτό, ὅπως ἀντιλαμβάνεσθε ἦταν πρὸς ὄφελός μου.

Κατόπιν τούτου, μὴ φαντασθῇτε ὅτι ὁ Τζῶν Χάρνεντ ἀλλάξε δρομολόγιο, ἀπλῶς καὶ μόνον γιὰ νὰ παρακολουθῇ τις ταυρομαχίες. Ὅχι φίλτατοί μου, ὄχι! Δὲν θέλησε ὁ ἄνθρωπος νὰ γαλάσῃ τὴν καρδιά τῆς ὁμορφῆς Μαρίας.

Ἦταν γερὸς ἄνδρας ὁ Ἀμερικανὸς φίλος μου. Μὲ φαρδίες πλάτες, ὑψηλός, καλοδωμένος. Τὰ γαλάζια μάτια τοῦ, ἔπαιρναν στιγμὲς-στιγμὲς κατὰ γκριζὲς ἀποχρώσεις, κί' ἄλλοτε πάλι ἔλαμπαν σκληρὰ, ψυχρὰ, σὰν ἀτσάλινα. Ἐπειτα, ξεχώριζε καὶ σὲ κατὰ ἄλλο ἀπὸ μὲς τοὺς κατοίκους τοῦ Ἰσημερινοῦ: τὸ πρόσωπό του ἦταν πάντα ξυρισμένο. Γυαλιστερό καὶ λεῖο, λές κί' ἦταν ντροπὴ ν' ἀφήσῃ τὰ γένεια τοῦ νὰ μεγαλώσουν. Τὰ γένεια ποὺ ὁ Παναγάθος μὰς χάρισε, ἔχοντας, φυσικά, κάποιο σκοπὸ!

Ἦσυχος, αἰμίλτος, σγεδόν, ὁ Τζῶν Χάρνεντ φαίνονταν νὰχε κάποιο κομμάτι πάγο στὴ θέσι τῆς καρδιάς. Μὰ πάλι ἀμφιβάλλω, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν μου ὅτι ἡ ὁμορφὴ ἐξαδέλφη μου τὸν συγκί-

νησε τόσο βαθειά. Κί' ἔπειτα συνέβησαν καὶ τὰ γεγονότα ποὺ θὰ σὰς διηγηθῶ, καὶ ποὺ ἀπέδειξαν ὅτι στὴν ψυχὴ τοῦ Ἀμερικανοῦ φίλου μου, κοιμόταν νερκαμένο κάποιο ἀνήμερο θηρίο, ποὺ, σὲ μὴ ὠρισμένη στιγμή, τὸν μετέβαλλε σὲ πρωτόγονο ἄνθρωπο, ὀδηγούμενον ἀπὸ τὰ πῶς κακοῦργα καὶ αἰμοβόρα ἐνστικτα.

Τὴν Μαρία Βαλενζουέλα, τὴν ἠθελε, ἀπὸ καιρὸ τώρα, γιὰ γυναῖκα τοῦ ὁ φίλος μου Λουὶς Σεραβλός. Νὰ σὰς πῶ τὴν μαύρη ἀλήθεια, πολὺ θέλελα νὰ παντρευτοῦν ὁ Λουὶς τὴν ἐξαδέλφη μου. Πρῶτα-πρῶτα γιὰ τὴν ἦταν φίλος μου, κί' ἦθελα νὰ τὸν δῶ εὐτυχισμένο. Ἐπειτα, αὐτὸ μοῦ συνέφερε κί' ἐμένα. Εἶχα τοποθετήσῃ ἀρκετὰ κεφάλαια στίς διάφορες ἐπιχειρήσεις τοῦ Λουὶς, ποὺ δυστυχῶς δὲν πήγαιναν καὶ τόσο καλά. Ἡ περιουσία ὅμως τῆς Μαρίας, θὰ τῶνε τις δουλειές, κί' αὐτό, ὅπως ἀντιλαμβάνεσθε ἦταν πρὸς ὄφελός μου.

Γρήγορα ὅμως ἀντιληφθήκαμε, ὁ φίλος μου κί' ἐγώ, ὅτι ἡ Μαρία ἔδειχνε φανερά τὴν προτίμησίν της στὸν Τζῶν Χάρνεντ.

■ ■

Καθόμασταν οἱ τέσσερις μας, στὸ ἰδιόκτητο θεωρεῖο τοῦ Λουὶς Σεραβλός, ποὺ βρισκόταν δίπλα στὸ προεδρικό θεωρεῖο. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ μας καθόνταν οἱ στρατηγοὶ Σαλαζάρ, Ἐντάρ καὶ Καστίλο.

Ὁρβιοί εἴγαμε ἀκούσει τὸν ἐθνικὸ ὕμνον ποὺ ἀνέκρουσε ἡ ὀρχήστρα, καὶ ἀμέσως μετὰ ἐπικολούθησε ἡ παρέλας τῶν «τορεαντόρ».

Ἀντήχησαν κατόπιν σάλπιγγες κί' ὁ

Ὁ Τζῶν Χάρνεντ τοῦ κατάφερε μὴ φοβερὴ γροθιά στὸ πρόσωπο.

πρώτος ταύρος γύμνηξε μανιασμένος στην άρένα. Τυφλός απ' την λύσσα του, κυνηγούσε τους «καπαντάρους» που τον τριγυρνούσαν άνευρίζοντας τις ποικιλόχρωμες κάπες τους.

Με γάρι και εύκρινη ξέφευγαν τις επιθέσεις του ζώου, απλώνοντας τις κάπες κυματιστές επάνω στη σπαθάτη πλάτη του.

Η Μαρία χειροκροτούσε τρελλή, απ' τον ένθουσιασμό. «Ως κι' αυτός ο Τζών Χάρνεντ δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τον θαυμασμό του.

Με επιδειξιότητα είχαν κατορθώσει να καρφώσουν από μια «παντερλίλα», σε κάθε πλάτη του ταύρου, και οι κορδέλες τους κυματίζουν σε κάθε νέα επίθεση του ζώου.

Τέλος φάνηκε κι' ο 'Ορντούξ, ο πρώτος «αταντάρ», κρατώντας το μακρύ ξίφος και τον πορφυρό μανδύα του. Οι σάλπιγγες σάλπισαν το θάνατο. Ο ταύρος γύμνηξε και με μιά ξαφνική, άστραπιαία κίνηση το ξίφος βυθίστηκε στο σβέρκο του. Σωριάστηκε βραχιά, με τα πόδια διπλωμένα κάτω από το σώμα.

Γύρω ο κόσμος ώρυετο! Πολλοί πετούσαν τα καπέλλα τους στην πίστα, από το παράληρημα.

—Πώς σάς φάνηκε; στράφηκε και ρώτησε τον Χάρνεντ η Μαρία.

Το πρόσωπό της είχε ανάψει και τα μάτια της σπιθοβολούσαν.

—Συλλογιέμαι, πώς ο ταύρος ήταν καταδικασμένος όπωσδήποτε, απάντησε ο Χάρνεντ. Το αληθινό σπόρ προϋποθέτει ότι ή έκβαση του αγώνος πρέπει να είναι αμφίροση. Έδω πέρα, πέντε τεχνίτες, τα ξβαλαν μ' έναν ταύρο...

—Μά δεν φαντάζομαι επί τέλους να θέλετε να ξβαλν άντιμετώπισε πέντε ταύρους μ' έναν άνθρωπο; τον διέκοψε η εξαδέλφη μου.

Ξεκαρδίστηκε δλοι στα γέλοια με την έξυπνη απάντησή της. Ο Χάρνεντ όμως δεν τάνασε.

—Ακριβώς, άποκοιθήκε. Προσθέτω, μάλιστα, ότι ο άνθρωπος αυτός θάπρεπε, όπως κι' ο ταύρος, να μην έγη ξαναπατήση σε άρένα... όπως π.χ. έσεις, σενόρ Σερβαλός.

—Όπωσδήποτε, έμεις οι 'Ισπανοί τρελλανόμαστε για ταυρομαχίες, τον πεισμάτωσε ο φίλος μου.

—Πολύ περίεργο, ψιθύρισε ο 'Αμερικανός. Στο Σικάγο, είναι γεγονός ότι σφάζουμε χιλιάδες ταύρους κάθε μέρα, κανείς όμως δεν θάδινε έστω και μιά πεντάρα, για να παρακολουθήση τη σφαγή.

—Μά φίλτατε, τον διέκοψε έγώ, πρόκειται περί τέχνης. Μιάς τέχνης λεπτής, ανώτερης.

—Όχι πάντοτε, επενέβη ο Σερβαλός που άργισα να ύποπτευομαι ότι ο διάβολος του σφύριζε στα έλεγε. Έγώ παρακολουθήσει και αδέξιους ταυρομάχους. Το θέαμα ήταν φρικτό. Έπειτα μη ξεχνάτε, ότι τους ταύρους τους αφήνουν διψασμένους, ολόκληρη μέρα πριν τον αγώνα, τους δίνουν δε να πιουν μέχρι σκασίματος πριν βγουν στην άρένα.

Το βλέμμα του Τζών Χάρνεντ είχε πάρει την γνωστή άτσάλινη λάμψη του. —Κι' έτσι μπαίνουν στο στίβο βαρείς και δυσκίνητοι, συνεπλήρωσε.

■ ■

Την ίδια στιγμή εμφανίστηκε ο δεύτερος ταύρος. Φαινόταν τρομαγμένος και γυρνούσε στο στίβο, ζητώντας να ξεφύγη. «Αδιαφορούσε ολότελα για τους «καπαντάρους» που μάταια άνέμιζαν τις μανδύες τους.

Η ταυρομαχία

—Τι ήλιθιο ζώο! Ξέσπασε κάποια στιγμή η Μαρία.

—Εγώ, άπεναντίας, το βρίσκα έξυπνότατο, έκανε ο Χάρνεντ. Διαισθάνεται το θάνατο που πλησιάζει. Για όητε το...

Ο ταύρος είχε σταματήσει στο σημείο όπου το αίμα του πρώτου θύματος είχε ποτίσει την άμμο. Μύριζε τη γη και ξεφουούσε δυνατά.

Ξαφνικά, σαν έρεθισμένος απ' τη μυρωδιά, γύμνηξε άναπάντεγα επάνω σ' ένα «καπαντόρ» που μόλις πρόλαβε να πηδήση έξω από το στίβο.

—Μά το Θεό, ξεφώνισε ο 'Αμερικανός, θά δωρήσω γίλια κιλά ξαχαρη στο νοσοκομείο του Κουίτο, αν κάποιος ταύρος σκοτώση ένα «τορεαντόρ». Οι ταυρομάχοι σας είναι δειλοί. Για όητε... ο κακομοίρης ο ταύρος έχει ήδη λαχανιάσει! Άλήθεια, γιατί δεν το κόβετε τα πόδια πριν τον βγάλετε στην άρένα;

Η Μαρία Βαλενζουέλα πειράχθηκε κάπως. Στράφηκε και κύτταξε τον Σερβαλός που μου έκλεισε γελώντας το μάτι. Τότε μόλις κατάλαβα τι σκοπό κυνηγούσε. «Ήθελε να έρεθισή τον Χάρνεντ και να τον κάνει να παρατηρήσει σκέφωας του να παντρευθί τη Μαρία. Ο ταύρος ήταν ο Χάρνεντ, κι' έμεις οι δυο ήμασαν οι τορεαντόρ, που θά τον νικούσαμε.

Το ζώο είχε εν τώ μεταξύ μανιάσει Στριφονορούσε με τέτοια καταπληκτική ταχύτητα, που γλυστρούσε και σάρωνε την άμμο με τα όπισθιά του.

—Και να σκεφθήτε πώς ο ταύρος κλείνει τα μάτια την ώρα που γυμιά, έπτε κάποια στιγμή ο Σερβαλός.

—Όποτε ο τορεαντόρ δεν έχει παρά να κάνει ένα πλάνιο βήμα για να άποφύγη την επίθεση; ουνεπαίρανε ο Χάρνεντ. Οι άγγελάδες όμως, κύριοι μου, δεν κλείνουν τα μάτια όταν γυμούν. Κι' έχω έγώ μιά άγγελάδα που θά σάς τους κανόνιζε όλους αυτούς τους κυρίους, ως που να ήπτε τέσσερα.

—Μά οι τορεαντόρ δεν άντιμετωπίζουν ποτέ τους άγγελάδες, τον διέκοψε η Μαρία.

—Γιατί άκριβώς είναι δειλοί! Πιστέψτε με, φίλοι μου, χρειάζεται πολύ περισσότερη τέχνη για να άποφύγη ένας πυγμάχος τις επιθέσεις του άνοικτομάτη αντιπάλου του, παρά αυτός ο «τορεαντόρ» σας, τα κέρατα του τυφλού ταύρου.

Μιά μυριότομη κραυγή άκούσθηκε την ίδια στιγμή. Ο ταύρος είχε ώρμησει εναντίον ενός «καπαντόρ», που προσπαθώντας να ξεφύγη, γλυστρήσε κι' έπεσε. Το ζώο τον έφασε με τα κέρατα χαμηλωμένα.

Βαθεία σιγή, άγωνιώδης, είχε άπλωθί παντού. Οι σύντροφοι του «καπαντόρ» έτρεχαν σε βοήθειά του. Την καταθλιπτική σιωπή την διέκοψε ένα ξεφωνητό χαράς και δυνατά χειροκροτήματα. Όρθιος μέσα στο θεωρείο, ο Τζών Χάρνεντ χειροκροτούσε την επιτυχία του ταύρου. Άκούσθηκαν τριγύρω βοισιές, φωνές άπειλητικές, μά εκείνος άδιάφορος παραληρούσε απ' τη χαρά του.

Ο «καπαντόρ» όμως σώθηκε και, συγχυσμένος, ο 'Αμερικανός ξανακάθησε στη θέση του.

Οι σάλπιγγες σάλπισαν τώρα το θάνατο του ταύρου. Η σκηνή που έπηκολούθησε ήταν όμολογουμένως φρικτή. Κουρασμένος ο ταύρος σερνόταν έδω

κι' εκεί μέσα στο στίβο. Μάταια ο 'Ορντονέξ, ο «αταντόρ», προσπαθούσε να τον έρεθίση. Κάποτε τέλος άποφάσισε να όρμηση, μαλακά όμως, άνόρεκτα.

Το ξίφος μπήθηκε στο σώμα του και έσπασε πάνω σ' ένα κόκκαλο. Ο 'Ορντονέξ πήρε ένα άλλο ξίφος. Πέντε φορές συνεχώς το βύθισε στο κορμί του ζώου, και τις πέντε στραβά!

Ο λαός γύρω είχε νευριάσει. Την έκκτη φορά, και πάλι άπέτυχε το γτύπημα, μά το ξίφος βυθίστηκε πέρα για πέρα και βγήκε από τη μιά πλευρά του ζώου.

Ο κόσμος σφύριζε τον αδέξιο ταυρομάχο. Γύρω και κύτταζε τον Τζών Χάρνεντ. Με τα χείλη σφιχτά, τα χέρια συσπασμένα στην πλάτη μιάς καρέκλας παρακολουθούσε το φοβερό θέαμα.

Τώρα ο ταύρος, έξασθενημένος, προχωρούσε παραπατώντας, ζητώντας να ξεφύγη. Με μάτια πεταγμένα έξω, κύταζε τους χίλιους έγθρους του που γάιρονταν με την άγωνία του. Φαινόταν πώς δεν ήθελε να πεθάνη, πώς ήθελε να βρής μιά έξοδο για να γλυτώσει.

Στο σβέρκο των ταύρων, ύπάρχει ένα σημείο, πίσω άκριβώς από τα κέρατα, όπου ο νωτιαίος μυελός είναι σχεδόν άπροστατευτός. Ένα σπάθισμα άπλο στο κέντρο αυτό άρκει για να επιφέρη τον πιο άκραίο θάνατο.

Ο 'Ορντονέξ είχε άπλώσει τον πορφυρό μανδύα του στην άμμο, προσπαθώντας να ξαναγκάση το ζώο να σκύψη. Έτσι κι' έγινε. Την τελευταία όμως στιγμή ο ταύρος σήκωσε το κεφάλι του και το γτύπημα «φάλτσαρε». Νέα προσπάθεια του «αταντόρ»... νέα άποτυχία. Η σκηνή είχε κάτι το ήλιθιο, το κτηνώδες μάλλον.

Τέλος ο ταύρος σωριάστηκε, και γρήγορα τα μουλάρια δέθηκαν από τα κέρατα και τα πόδια του, και τον έσυραν έξω.

—Εκείνο που με λυπεί, έπτε με βραχνή φωνή ο Χάρνεντ, δεν είναι τόσο το κακόμοιρο το ζώο, όσο οι θεαταί. Τέτοια άποκτηνώση, όμολογώ, πώς δεν την φαντάζομαι!

Η Μαρία Βαλενζουέλα τον άκουγε δίχως καν να στραφή προς το μέρος του. Είχε γίνει κάτωγχε από το θυμό της, και τα χείλη της έτρεμαν έλαφρά. Ο Λούις Σερβαλός θριαύβευε!

—Στο Κουίτο, έπτε μιά στιγμή, δεν συνηθίζονται οι έφιππες ταυρομαχίες. Έξαιρετικά όμως για σήμερα, δόθηκε η σκετική άδεια. Τα άλογα, σημειώστε, φοβούνται τον ταύρο, γι' αυτό, πούν βγούν στο στίβο τους δένουν τα μάτια.

—Όποτε, πρόκειται να παρακολουθήσω νέο μακελλίο; έκανε νευριασμένος ο 'Αμερικανός.

—Μά τα άλογα αυτά είναι νέρικα, ψωριάρικα. Έτσι κι' έτσι θά πέθαιναν, τον καθυπόταξε ήθθεν ο φίλος μου. Παρακολούθησα ταυρομαχίες, κατά τη διάρκεια των οποίων ξεκοιλιάσθηκαν άρκετά άλογα. Ήσαν όμως όλα μισοπεθαμμένα πριν βγουν στην άρένα.

■ ■

Ο τρίτος ταύρος, ώρμησε στο στίβο και καταπίσθηκε άμέσως με τους «καπαντάρους» και τους «πικαντόρες».

Ένας «πικαντόρ» ήρθε και τοποθετήθηκε κάτω άκριβώς από το θεωρείο μας.

—Απορώ πώς το κατορθώνει το φτωγό αυτό άλογο να βαστά το βάρος του άνθρώπου, άναρωτήθηκε μόνος του ο Χάρνεντ.

Είχε άρρίξει να δείχνη φανερά σημεία έξαισθητικής νευρικότητος. Δίχως να το άντιλαμβάνεται ούτε ο ίδιος, ή τρέλλα είχε άρρίξει να άπλώνεται στο

μυαλό του, προετοιμάζοντας το άπίστευτο, το τρομερό δράμα που έπηκολούθησε.

Είχαμε παύσει πιά τη συζήτηση, παρακολουθώντας τις φάσεις της τρίτης ταυρομαχίας.

Ο ταύρος άρνιόταν να έπιτεθί έναντίον του άλόγου. Οι «καπαντάρους» τον έξερεθίζαν με τις κάπες τους και κατόπιν προσπαθούσαν να τον παρασύρουν προς το άλογο, εξαφανιζόμενοι οι ίδιοι πίσω από τα ξύλινα φράγματα.

Στο τέλος ο ταύρος λύσσαξε, διέκρινε το άλογο και γύμνηξε.

—Το άλογο δεν βλέπει, το άλογο, δεν έξερει τι συμβαίνει, έπανέλαμβανε διαρκώς ο Χάρνεντ, σαν να παραμιλούσε.

Η τρέλλα όλο και δούλευε!

Ο «πικαντόρ» είχε άποτύχει. Η λόγη του είχε γλυστρήσει, κι' έτσι ο ταύρος έμπηξε τα σουβλερά του κέρατα, κάτω από την κοιλιά του άλόγου. Με δύναμη άφάνταστη, το σήκωσε ψηλά και το πέταξε μακριά. Με εύκρινη γάτας, ο «πικαντόρ» πήδησε στη γη και εξαφανίσθηκε, ενώ οι «καπαντάρους» άπεμάκρυναν τον ταύρο.

Ξεκοιλιασμένο το άλογο σηκώθηκε χρεμετίζοντας πονεμένα. Αυτό ξεσπασε έντελώς την τρέλλα του Τζών Χάρνεντ! Πετάχθηκε όρθιος, κι' άρχισε να μουρμουρίζει βραχνά, βλαστήμιες και βρισιές.

Δεν ξεκολλούσε τα μάτια του από το άλογο που χρεμετίζοντας και βογγώντας προσπαθούσε να φύγη. Σωριάστηκε όμως ξανά στην άμμο, κλωτσώντας άπελπισμένα στον αέρα.

Τότε ο ταύρος ξαναγύμνηξε κι' άρχισε να καρφώνει έπανέλημμένα τα κέρατά του στο σώμα του, έως ότου το άποτελείωσε.

Τα μάτια του Τζών Χάρνεντ δεν ήσαν πιά ψυχρά σαν άτσάλια. Πετούσαν φλόγες! Στράφηκε και κύτταξε την Μαρία Βαλενζουέλα.

Ο κόσμος όλόγυρά μας, μιά και τ' άλογο είχε σκοτωθί, παρακολουθούσε τη σκηνή του πόθ διεδραματίζετο στο θεωρείο μας.

—Καθήστε κάτω, συμβούλεψε τον Χάρνεντ ο Σερβαλός.

Ο 'Αμερικανός δεν το άπάντησε. Το κατάφερε όμως μιά φοβερή γροθιά στο πρόσωπο που τον κύλισε άναίσθητο στο βάθος του θεωρείου.

Ο γειτονάς, μας ο στρατηγός Καστίλο, σήκωσε τότε το μπαστούνι του και γτύπησε καταπρόσωπα τον Χάρνεντ. Δεύτερη γροθιά έροισε τον στρατηγό επάνω στον Σαλαγάρ, τον συνάδελφό του.

Ο Τζών Χάρνεντ τώρα βρισκόταν σε κατάσταση μανίας. Μέσα του είχε ξεπηδήσει κάποιο θηρίο, που ούρλιαζε, ξεφώνιζε και γαλούσε τον κόσμο.

—Άτιμοι! Ήρθατε να έγητε ταυρομαχίες! Θά σάς δείξω έγώ τι θά πη άνδρικό, αληθινό σπόρ!...

Οι στρατιώτες που φρουρούσαν το προεδρικό θεωρείο, έτρεξαν να τον συλλάβουν. Πρόλαβε όμως κι' άρπαξε από τα χέρια ενός απ' αυτούς το τουφέκι του, και το άνοιξε το κεφάλι γτυπώντας τον με τον ύποκόπανο.

Ο συνταγματάρχης Φιέρο, από το διπλανό θεωρείο, έβγαλε το πιστόλι του και πυροβόλησε. Η σφαίρα του σκότωσε ένα στρατιώτη. Η δεύτερη πλήγωσε τον Χάρνεντ στο πλευρό. Βλαστήμησε, κι' έμπηξε τη λόγγη του στρατιώτη, στέ στήθος του συνταγματάρχη.

Η σκηνή ήταν φρικτή. Έπικρατούσε μιά φασαρία άφάνταστη. Με λύσσα, με μανία, ο Τζών Χάρνεντ ξεκοιλίασε τους ένθρους του.

Παράξενος λαός οι Άγγλοσάβωνες.

Συγχίζονται, γιατί ένας ταύρος έμπηξε τα κέρατά του στην κοιλιά ενός ψωφάλογου και δεν διστάζουν οι ίδιοι να ξεκοιλιάσουν με μιά ξιφολόγη τους συναθρώνους τους.

Σαν δαιμονισμένος πάλευε ο Χάρνεντ κι' ήταν ήδη βαρεία πληγωμένος.

Έν τώ μεταξύ, θά το πιστέψετε; Η Μαρία Βαλενζουέλα, που αν ήταν όμορφη ήταν και έξ ίσου γενναία, δεν είχε καν κουνήσει από τη θέση της. Μη φαντασθήτε ότι λιποθύμησε ή ότι ξεφώνιζε ύστερικά. Με το βλέμμα καρφωμένο στην άρένα, άκίνητη, ώγρη, λές κι' άγνοούσε τί συνέβαινε γύρω της. Με άργες κινήσεις κουνούσε το δαντελλώτο ριπίδιό της, μά ούτε μιά φορά στράφηκε να δι τί συνέβαινε πίσω της, μέσα στο θεωρείο.

Στρατιώτες, άξιωματικοί και πολίτες, άγωνιζόντουσαν να άποτελειώσουν τον 'Αμερικανό. Κι' όταν τέλος οι κτώρθωσαν, είχε αυτός ήδη σκοτωθεί έπτά και τραυματίσει κι' έγώ δεν θυμάμαι πόσους!

Όμολογώ ότι κάποια στιγμή, οι θερμάιμοι στρατιώτες μου φώναξαν το περίφημο σύνθημά τους: «Κάτω οι Γιάνκηδες!» μά πήτε μου, στ' αλήθεια τί θέλατε να κάνουν οι άνθρωποι μπρος στη λύσσα του θεοτόρελλου Τζών Χάρνεντ. Για έλάτε, σάς παρακαλώ στη θέση τους, και άπαντήστε μου με ειλικρίνεια!

Παρηκολούθησα στη ζωή μου άπειρες ταυρομαχίες, δεν ξανάδεα όμως πιο φρικτή, πιο αιματοβρεκτική από την ταυρομαχία του Κουίτο που παρακολούθησα με την πανέμορφη εξαδέλφη μου Μαρία Βαλενζουέλα, τον φίλο μου Λούις Σερβαλός, και τον μακαρίτη τώρ, Τζών Χάρνεντ. Η σκηνή θυμίζει αληθινό πεδίο μάχης.

Θυμάμαι κάποιον, που ο 'Αμερικανός του είχε άνοίξει την κοιλιά με την ξιφολόγη, και που ούρλιαζε απ' τον πόνο, πολύ, μά πολύ πιο άπαισία, κι' απ' τ' ξεκοιλιασμένο άλογο!

■ ■

Όχι! Η Μαρία Βαλενζουέλα δεν παντρεύθηκε τον Λούις Σερβαλός. Αυτό με λύπησε έξαιρετικά. Ήταν φίλος μου, και τα λεφτά μου, τα είχα τοποθετήσει στις έπιχειρήσεις του.

Πέντε έβδομάδες πέρασαν πριν έπουλθί το τραύμα του προσώπου του, που του το είχε επιφέρει ο Χάρνεντ με μιά άπλη γροθιά.

Έν τώ μεταξύ η Μαρία είχε φύγει ταξίδι. Τώρα είναι παντρεμένη με κάποιον άστροικό, κάποιον άρχιδούκα, θαρρώ... δεν θυμάμαι καλά, πάντως κάποιον εύγενή, της ανωτάτης άριστοκρατίας.

Κάτι μου λέγει όμως ότι είχε άγαπήσει αληθινά τον Τζών Χάρνεντ! Τι παράξενο πράγμα, στ' αλήθεια! Ο άνθρωπος αυτός είχε άνεγθί το φόνος του ταύρου, λέγοντας μάλιστα ότι δεν τρέλλος άκούγοντας το πονεμένο χρεμέτισμα ενός άλόγου! Μυστήριο!

Παράξενι άνθρωποι αυτοί οι «Γιάνκηδες»... και βάρβαροι!

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

Από σήμερα

Το νέο μας κινηματογραφικό άριστούργημα

Η ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΡΟΥ

Ιστορίες πουλιών

ΠΩΣ ΤΙΜΩΡΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΚΛΕΦΤΕΣ

Στον πτερωτό κόσμο ο λωποδύτης δεν έκτιμάται καθόλου. Ένα καλό καιρί στον κήπο μου—διηνείται ο συγγραφέας της παρούσης στήλης— παρακολουθούσα τις προσπάθειες μερικών πουλιών να μεγαλώσουν τη φωλιά τους χωρίς όμως να το κατορθώνουν, αν και περνούσαν όριετές μέρες. Επί τέλους άνακάλυπα την αίτία.

Όταν άπουσιάζαν οι ιδιοκτήται της φωλιάς, πήγαινε κρυφά ένα μικρό λούγαρο και άποσπούσε με το ράμφος του, δι του χρειάζονταν για να χτίση τη δική του φωλιά. Έτσι ο πονηρός λωποδύτης είχε συμπληρώσει το χτίσιμο της δικής του φωλιάς χωρίς να κοπιάση...

■ ■

Σε μιάν έρημο άκτή είχε έγκατασταθί μιά άποικία άγριοπεριστέρων. Στους άπόκρημνους βράχους ύπήρχαν έκαιοντάδες φωλιές γεμάτες αυγά και άλλες πουλάκια στα διάφορα στάδια της ανάπτυξής τους.

Σε μιά από τις φωλιές ένα θηλυκό άγριοπερίστερο καθόταν στο αυγό του ενώ το άρσενικό κουβαλούσε διάφορα ύλικά για να συμπληρώση τις έλλείψεις της κατοικίας. Τα ύλικά όμως αυτά τα έκλεβε από τις άλλες φωλιές. Όταν μιά μέρα άνακαλύφθηκε από δυο άλλα πουλιά, τιμωρήθηκε απ' αυτά σ' ένα περίεργο τρόπο: Το ένα έπιασε τον κλέφτη από το ράμφος και το άλλο από την ευρά. Και τα δυο μαζί το τραβούσαν άντίθετα!

Τα πτερά και των τριών πουλιών άργισαν να γτυπούν δυνατά και με τις φωνές τους συγκεντρώσαν όλη την άποικία των άγριοπεριστέρων. Έπειτα από μισής ώρας πάλι ο κλέφτης άφέθηκε να πετάξη μακριά με πολλά τραύματα στο σώμα του.

■ ■

Η αίτία που τα μικρά πουλιά δεν γανεύουν τις κίσσες, τις κουκουβάγιες και τους κούκους, είναι ότι τους κλέβουν τ' αυγά. Μόλις ένας όμιλος μικρών πουλιών άντιλήφθη την παρουσία μιάς κουρούνας, κάνει τέτοιο θόρυβο ώστε έσπώνεται με τα τιτιβίσματά του κάθε περίεργο. Οι βιολόγοι ύποστηρίζουν ότι η κουκουβάγια πετά τη νύχτα και την ημέρα κοιμάται για τον λόγο ότι την ημέρα ύφίσταται το άγριο κυνήγι των άλλων πουλιών.

Περίεργη είναι η συμπεριφορά του κούκου που βαρύνεται να γεννήση αυγά προτιμώντας να έκκολάπη τα έένα που κλέβει.

Κάποτε ένας κούκος είχε κλέψει από τη φωλιά ενός καταστούμενη δυο αυγά. Το ένα το έφαγε και το άλλο τό... υιοθέτησε. Όταν το πουλάκι βγήκε από το αυγό του, ο φιλόσοφος θετός πατέρας του άρχισε να φροντίζει για την τροφή του. Έπειδή η δύναμις της συνήθειας είναι μεγάλη, πήγε στην ίδια φωλιά και από κεί έκλεψε ένα τρίτο αυγό, με το περιεχόμενο του όποιου τάξε το μικρό. Παρόμοιες περιπτώσεις κοινωνιολογικού οι κούκοι δημιουργούν συχνά.

ΟΛΙΒΕΡ ΠΑ.Ι.Κ.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Γεράκι και περιστέρι

Α΄

ΤΟ ΟΠΛΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΩΛΤΟΝ

Τὸ ἐργοστάσιον ὄπλων, Γῶλτον, ἦταν περίφημο σ' ὅλον τὸν κόσμον. Βρισκόταν στὰ περίχωρα τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ εἶχε ἰδρυθῇ στὶς ἄρχες τοῦ περασμένου αἰῶνα ἀπὸ τὸν Ἐνὸχ Γῶλτον, ἕναν ἄσχημο σιδερέα τοῦ Μπρούκλιν.

Οἱ διάδοχοι τοῦ ἱδρυτοῦ εἶχαν κληρονομήσει μαζί μὲ τὸ ἐργοστάσιο καὶ ὅλον τὸν ζήλο, τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ Ἐνὸχ Γῶλτον. Ἔτσι, τὸ μικρὸ καὶ ἀσήμαντο, πρῶτα, ὀπλοουργεῖο, ἔφθασε τώρα νὰ προμηθεύῃ πολεμικά εἶδη σ' ὅλα τὰ κράτη τοῦ κόσμου καὶ τὸ δνομά του εἶχε καταστήσει σύμβολο τῆς στερεότητας, τῆς ἀκριβείας καὶ τῆς τελειότητας.

Λίγο-λίγο, τὸ ἐργοστάσιο εἶχε γίνεи μιά ἀληθινὴ μικρὴ πόλις μὲ τὰ ἀπέραντα ἐργαστήρια τῆς, τὰ χυτήρια, τὶς ἀποθήκες, τὰ καμίνια, τοὺς πελώριους σφυράκιμονες, τὶς πανύψηλες καμινάδες καὶ λίγο πρὸ πέρα τὶς κατοικίες τῶν ἑργατῶν. Ἐνα ἔργο ἀληθινὰ κυκλώπειο.

Σὲ μικρὴ ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο ἀπόστασι, πᾶνω σ' ἕνα μικρὸ ὕψωμα καὶ μέσα σ' ἕνα μεγαλοπρεπέστατο πάρκο, ὁ Ἐρρίκος Γῶλτον, γιουδὸς τοῦ ἱδρυτοῦ, εἶχε χτίσει ἕναν πύργο, κατὰ τὰ σχέδια τῶν μεσαιωνικῶν πύργων τῆς Εὐρώπης, πού δέσποζε ὅλης τῆς περιοχῆς. Μπρὸς ἀπὸ τὸν πύργο, ὑπῆρχαν οἱ μαρμάρινοι ἀνδριάντες ὄλων τῶν Γῶλτον πού εἶχαν διευθύνει ἀπὸ πατέρα σὲ γιου, τὸ ἐργοστάσιο.

Κύριος τώρα τοῦ ἐργοστασίου ἦταν ὁ Οὐίνθωρπ Γῶλτον. Θὰ ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ βρῇ κανεὶς μορφή πρὸς ἐνεργητικὴ ἀπὸ τὴν φυσιογνωμία τοῦ γέροντος αὐτοῦ. Τὰ ἄσπρα του μαλλιά, τὸ χαλδῶδες βλέμμα του, τὸ ψηλὸ του ἀνάστημα καὶ οἱ νευρώδεις μῆς τοῦ προσώπου του, μαρτυροῦσαν ἄνθρωπο συνειδημένο νὰ διατάξῃ καὶ νὰ κυβερνᾷ.

Διευθύνε τὸ ἐργοστάσιο ἀπολυταρχικῶτα, ἀλλὰ καὶ πατρικῶτα γιὰ τοὺς ἐργάτας του. Εἶχε ἰδρύσει χάριν αὐτῶν ἕναν δολόκληρον συνοικισμό κοντὰ στὸ ἐργοστάσιο, μὲ ὑγιεινὰ σπιτικά, μὲ σχολεῖο γιὰ τὰ παιδιά, μὲ νοσοκομεῖο, κινηματογράφο, γυμναστήριο, γήπεδα ἀθλητικῶν παιχνιδιῶν καὶ ἄλλα ἀνθρωποεικῆ ἔργα. Ἀπαιτοῦσε, ὅμως,

'Η Νύφη

ΜΕΓΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΚΙΝΗ-

ἀπὸ ὅλους, τὴν πιὸ τυφλὴ ὑπακοή. Ἐννοοῦσε ὅλα νὰ κινῶνται ὅπως τὰ ἤθελε αὐτός καὶ ὅλοι νὰ συμμορφώνωνται μὲ τὴν αὐστηρὴ πειθαρχία πού τοὺς ἐπέβαλλε. Κανεῖς, ποτέ, δὲν εἶχε τολμήσει νὰ συζητήσῃ καὶ τὴν παραμικρότερη διαταγὴ πού δινόταν ἀπὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς ἰδιαίτερο γραφεῖο του, πού εἶχε ἐγκαταστήσει στὸ πρῶτο πάτωμα τοῦ πύργου. Τὸ γραφεῖο αὐτὸ ἦταν πολυτελέστατα ἐπιπλωμένο. Παντοῦ δὲ ὑπῆρχαν πολὺτιμα ἐπιπλά γοτθικοῦ ρυθμοῦ, πληρωμένα ἀδρότατα ἀπὸ τὸν Οὐίνθωρπ Γῶλτον, πού ἦταν συνάμα καὶ μαγικός συλλέκτης παλαιῶν ἐπιπλῶν. Ἀνάμεσα, ὅμως, στὸν πλοῦτο αὐτό, ξεχώριζε μέσα στὸ γραφεῖο ἕνα ἀπλὸ τετραγώνον τραπέζι ἀπὸ συνειθισμένο ὕλο. Τὸ τραπέζι αὐτὸ ἦταν ἐκεῖνο πού εἶχε χρησιμοποίησιν ὁ ἱδρυτὴς τοῦ ἐργοστασίου, Ἐνὸχ Γῶλτον, πού εἶχαν δὲ διατηρήσει μὲ εὐλάβειαν ὅλοι οἱ διάδοχοί του. Ὁ σημερινὸς κύριος τοῦ ἐργοστασίου ὄχι μονάχα σεβάσθηκε τὸ πρωτόγονο αὐτὸ ἐπιπλο ἀλλὰ καὶ τὸ χρησιμοποιοῦσε ἀντὶ ἄλλου γραφεῖου.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Οὐίνθωρπ Γῶλτον κατέβαινε τὴν μαρμαρένια σκάλα τοῦ πύργου, ὅταν ἀντελήφθη τὸν οἰκονόμο του νὰ συνομιλῇ μὲ τὸν κηπουρό.

— Τζῶν! τοῦ φώναξε, καὶ ὅταν ὁ οἰκονόμος ἔσπευσε νὰ πλησιάσῃ, ὁ ἐργοστασιάρχης ρώτησε:

— Ἐχουν φθάσει ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας μου;

— Ὅλα, κύριε.

— Ὁραῖα. Ἰδοποίησέ τα σὲ παρακαλῶ, ὅτι τὰ περιμένω σὲ μιά ὥρα στὸ μεγάλο σαλόνι.

— Πολὺ καλὰ, κύριε.

Καὶ καθὼς ὁ οἰκονόμος ἐτοιμαζόταν νὰ ἀπομακρυνθῇ ὁ ἐργοστασιάρχης τὸν σταμάτησε μὲ μιά χειρονομία καὶ ρώτησε:

— Ξέρεις ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου;

— Ἡ μὲς Οὐίνθωρπ εἶναι, νομίζω, στὴν σέρρα, κύριε.

— Πολὺ καλὰ, μπορεῖς νὰ πηγαίνῃς.

Σὲ λίγο ὁ γέρω—ἐργοστασιάρχης, μὲ τὰ χέρια πρὶν ὅπως συνηθίζε, ἔμπαινε στὴν σέρρα.

Ἡ κόρη του, Νόρα, ἦταν πραγματικὰ στὸ θερμὸ κλίμα, μέσα στὸ ὅποιο ἡ ἰδιοτροπία τοῦ ἐκατομμυριούχου εἶχε συγκεντρώσει τὰ ωραιότερα ἐξωτικά φυτὰ καὶ ἀνθὰ ὅλου τοῦ κόσμου. Στὴν ἐξωτικὴ αὐτὴ γωνιά ὁ αἰθερένιος ἐργοστασιάρχης εὐχαριστιόταν νὰ περνᾷ λίγη ὥρα, μετὰ τὸ φαγητό, καπνίζοντας τὸ πούρο του.

Ἡ κόρη του, Νόρα, ἦταν τὸ θελκτικώτερο πλάσμα πού μποροῦσε ἕνας ἄνδρας νὰ ονειροπολήσῃ.

Λεπτὴ, ψηλὴ καὶ λυγρὴ, εἶχε μιά ἀλόκοτη χάρι, ἕνα θέλητρο ἀκατανίκητο.

Τὰ ξανθὰ μαλλιά της πλαίσιναν λε-

πτότατα σὰν μεταξένια, ἕνα πρόσωπο λευκορόδινο μὲ ἀρμονικώτατα χαρακτηριστικά πού τὰ φώτιζαν δυὸ μεγάλα γαλανά μάτια, πού συναγωνίζονταν τὸν οὐρανὸ καὶ τὴν θάλασσα σὲ χρῶμα καὶ σὲ βάθος.

Τὴν ὥρα ἐκείνη, ἡ μὲς Νόρα κρατοῦσε στὰ χέρια τῆς ἕνα μικρὸ λευκὸ περιστέρι καὶ τοῦ κουβέντιαζε φιλώντας το στοργικά. Ὁ Οὐίνθωρπ Γῶλτον στάθηκε ἕνα λεπτὸ καὶ παρακολούθησε χαμογελῶντας τὸ θέαμα καὶ κατόπιν ἔξαπαλρνοντας τὸ σοβαρὸ ὕφος του πλησίασε τὴν κόρη του.

— Πατέρα! ἐσεῖς! Ἐκανε χαρούμενη ἡ νέα. Καὶ ἀφήνοντας τὸ περιστέρι ἐλεύθερο νὰ πετάξῃ ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐργοστασιάρχου. Αὐτὸς τὴν ἀγκάλιασε, τῆς χαίδεψε τὰ κατὰξανα μαλλιά καὶ παρασύροντάς τὴν ἐλαφρὰ πρὸς τὸν ἐξώστην τῆς σέρρας ἀπ' ὅπου φαίνονταν τὸ ἐργοστάσιο μέσα σ' ὅλη τὴν μεγαλοπρέπειά του, τῆς εἶπε:

— Νόρα, κόρη μου, ἦρθα σήμερὰ γιὰ νὰ μιλήσωμὲ κάπως σοβαρώτερα τοῦ συνηθούς....

Στάθηκε λίγο κυττάζοντας μὲ βλέμμα ρευβὸ τὶς καμινάδες τοῦ ἐργοστασίου ἀπ' ὅπου ἐξέφευγε ἐκείνη τὴν ὥρα πηχτὸς μαῦρος καπνὸς διαστίζόμενος πού καὶ πού ἀπὸ χονδρὲς κατακόκκινες σπῆθες καὶ κατόπιν συνέχισε, ἀπαντώντας στὸ ἐρωτηματικὸ καὶ ἀνήσυχο βλέμμα τῆς κόρης του.

— Ὅπως θάμαθες, ἦδη, ἔφθασαν κατόπιν προσκλήσεώς μου, στὸν πύργο, ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας μας. Ὁ θεῖός σου Ἐρζα... ἡ ἐξαδέλφη σου Νοεμῆ... ὁ ἐξάδελφός σου Χάινες... Θέλησα νὰ τοὺς δῶ γιατί ναι μὲν ἐγὼ ἔχω τὴν διευθύνσιν τοῦ ἐργοστασίου, ἀλλὰ ἐνδιαφέρονται καὶ αὐτοὶ καὶ πρέπει νὰ τοὺς δίνω λογαριασμὸ τῶν ἐνεργειῶν μου....

Ἡ ἀπορία πού εἶχε ζωγραφισθῇ στὴν ἀρχὴ στὸ πρόσωπο τῆς νεαρᾶς κόρης ἐγινε τώρα ἐκπληξίς. Τὴ ἤθελε, ἄραγε, νὰ πῇ ὁ πατέρα τῆς; Ὡς ἐκείνη τὴν στιγμή, ἡ Νόρα, εἶχε μείνει ἐντελῶς ἐκτὸς πρὸς κάθε ὑπόθεσιν πού ἀφωροῦσε τὸ ὄπλοπυργιο.

— Ἡ στιγμή, ἄλλως τε, ἔφθασε, συνέχισε ὁ γέρω—Γῶλτον, νὰ σκεφθῶμε λίγο καὶ γιὰ τὴν αὐρίο... Ἐγὼ ἐγῆρασα, γρήγορα δὲ θάρρῃ ἡ ὥρα κατὰ τὴν ὁποία κάποιος ἄλλος, σύμφωνα μὲ τὸν ἀνθρώπινον νόμο, θὰ πρέπει νὰ πάρῃ τὴν θέση μου....

— Πατέρα! ψιθύρισε ἡ Νόρα.

— Ἀφῆσέ με νὰ τελειώσω, Νόρα. Στὴν ζωὴ δὲν πρέπει νὰ παρασυρόμαστε ἀπὸ ἀνώφελες αἰθεματικότητες ἀλλὰ νὰ ἀντιβλέπωμε μὲ ἡρεμίαν τὸ μέλλον πού δὲν μᾶς ἀνήκει. Δὲν ἔχω, βέβαια, διάθεσιν νὰ πεθάνω, ἀλλὰ δὲν ξέρεῖ κανεὶς τί μπορεῖ νὰ συμβῇ αὐρίο. Καὶ πρὸ πάντων στὴν ἡλικία μου... Γι' αὐτὸ συνέκαλεσα οἰκογενειακὸ συμβούλιο γιὰ νὰ ἀποφασίσουμε γιὰ τὸν διάδοχό μου, σὲ περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποία θὰ ἔπαυα νὰ ὑπάρχω ἐγώ....

Ὁ Γῶλτον σώπασε γιὰ λίγο καὶ θωπεύοντας ἑξανά τὰ μαλλιά τῆς κόρης του, συνέχισε μὲ γλυκύτερο τώρα ὕφος:

Τὸ Κόκκινου Πύργου

-ΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ≡ Τῶ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΟΛΕΥ

— Νόρα... εἶσαι ἡ μόνη μου κληρονόμος. Ἐσύ, λοιπόν, θάπρεπε νὰ με διαδεχθῇς στὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐργοστασίου....

— Ἐγώ, πατέρα;! φώναξε ἡ νέα.

— Ἐσύ....

Σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ κύτταξε τὸ πλάσμα ἐκεῖνο, τὸ τόσο λεπτὸ, καὶ εὐθραυστο, τὸ τόσο ξανθὸ καὶ ὠραῖο, πού δὲν ξεχώριζε ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπὸ τὰ σπάνια ἀνθὰ πού τὸ περιέβαλλαν καὶ πρόσθεσε:

— Ἐσύ, κόρη μου, ἀλλὰ μὲ μιά διαφορὰ: ὅτι δὲν θάσαι μόνη. Δὲν θέλω νὰ φορτωθῇς ὁλόκληρο ἐσὺ στοὺς λεπτοὺς ὤμους σου ὅλο τὸ βάρος τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἀλλως τε καὶ οἱ παραδόσεις τῆς οἰκογενείας μας δὲν θὰ ἐπέτρεπαν νὰ διευθύνῃς μιά γυναῖκα τὸ ἐργοστάσιο Γῶλτον.... Πρέπει νὰ εἶναι ἄνδρας καὶ ἀπὸ τοὺς δικούς μας....

Σταμάτησε καὶ πάλι καὶ ξανακύτταξε πρὸς τὸ ἐργοστάσιο πού εἶχε ἀρχίσει νὰ χάνεται μέσα στὸ βραδυνὸ ἡμίφως.

Κατόπιν, ἔστρεψε ἑξανά τὸ βλέμμα του στὴν κόρη του καὶ μὲ τόνο πού δὲν ἐπέτρεπε τὴν παραμικρὴ ἀντίρρηση:

— Σὲ μισὴ ὥρα ἔλα νὰ με βρῇς στὸ σαλόνι. Θὰ μᾶθῃς τίς ἀποφάσεις μου.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν, στράφηκε πρὸς τὴν ἐξοδο καὶ ἔφυγε ἀφήνοντας τὴν κόρη του βυθισμένη σὲ σκέψεις.

Β΄

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΠΕΙΛΗ

Ἐνῶ ὁ Οὐίνθωρπ Γῶλτον μιλοῦσε στὴν σέρρα μὲ τὴν κόρη του, πράγματα ἀλλόκοτα συνέβαιναν μέσα στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο του.

Δὲν εἶχε καλὰ-καλὰ ἀπομακρυνθῇ ὁ ἐργοστασιάρχης, πηγαίνοντας νὰ συναντήσῃ τὴν κόρη του, ὅταν μιά μυστηριώδης σκιά ἀνοῖνε τὴν πόρτα καὶ ἔμπαινε μέσα στὸ γραφεῖο. Ἦταν ἕνας ἄνδρας ντυμένος ἕνα μακρὸ μαῦρο ντόμινο πού τὸν σκέπαζε ὡς τὰ νύχια τῶν ποδιῶν καὶ πού ἡ κουκούλα του, κλειστὴ ἀπὸ μπροστά, ἄφηνε ἀπὸ δυὸ μικρὲς τρύπες νὰ φαίνονται δυὸ σκοτεινὰ μάτια γεμάτα μυστήριον καὶ ἀπειλή.

— Ποῖος ἦταν ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος;

— Ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν;

— Πῶς εἶχε κατορθώσει νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ ἀπαράτητος;

Ἦταν βέβαιο, ὅτι θὰ ἤξερε καλὰ ὅλα τὰ κατὰτόπια τοῦ πύργου, γιατί χωρὶς διόλου νὰ διατάξῃ, διευθύνθηκε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ κυρίου Γῶλτον.

Ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος, προτοῦ ξανακλείσῃ τὴν πόρτα τοῦ γραφεῖου πίσω του, ἔστρεψε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τελευταία φορὰ ὅτι δὲν τὸν παρακολουθοῦσαν. Κατόπιν, μῆκε, κυττάζοντας γιὰ μιά στιγμὴ νύρω τοῖς καὶ κατόπιν προχώρησε μὲ βῆμα σταθερὸ, σὰν ἄνθρωπος πού ἤξερε τί ἤθελε ἔσθαι μὲ μπροστὰ στὸ γραφεῖο καὶ κάθησε στὸ ἴδιο φωτεῖν τὸ ὅποιο εἶχε ἀφήσει ποῖν λίγη ὥρα ὁ κ. Γῶλτον. Ἐεῖνε γιὰ λίγες στιγμὲς σκεπτικὸς, στηρίζον-

τας τὸ κεφάλι στὰ χέρια του. Ξαφνικά, σὰν νὰ συνήρχετο, ἄπλωσε τὸ χέρι του καὶ ἔκανε νὰ πάρῃ μιά πέννα. Ὅπως, ὅμως, ἦταν ἀκόμη μισοβυθισμένος στὴν ρέμβη του, ἔχωσε, χωρὶς νὰ τὸ προσέξῃ, τὰ δάχτυλά του μέσα στὸ μελανοδοχεῖο. Ἡ ἐπαφὴ μὲ τὸ ὑγρὸ περιεχόμενο τοῦ καλαμαριοῦ τὸν ἔκανε νὰ συνέλθῃ ἐντελῶς. Σκούπισε βιαστικὰ τὰ δάχτυλά στὸ ντόμινό του καὶ κατόπιν πήρε ἕνα κονδυλοφόρο καὶ ἕνα φύλλο χαρτιοῦ καὶ ἀρχισε νὰ γράφῃ.

Ἀπότομα, ὅμως, σταμάτησε. Μιά ἀστραπὴ φωτίσε τὸ σκοτεινὸ βλέμμα του. Εἶχε ἀντικρύσει μπροστὰ του κάποιο ἐπίχρυσον πλαίσιο μὲ τὴν φωτογραφία τοῦ Οὐίνθωρπ Γῶλτον. Ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος, ἄρπαξε μὲ χειρονομία λύσσης τὴν φωτογραφία, τὴν κύτταξε γιὰ λίγα δευτερόλεπτα καὶ κατόπιν τὴν πέταξε μὲ δύναμιν πᾶνω στὸ τραπέζι. Ἐπειτα, ἔξαπῃρε τὴν πέννα, ἔγραψε μερικὲς λέξεις ἀκόμη καὶ ἀφοῦ τὶς διάβασε μὲ ὕφος εὐχαριστημένο δίπλωσε τὸ χαρτί, τὸ ἔκλεισε μέσα σ' ἕνα φάκελλο καὶ ἀφοῦ ἔγραψε πᾶνω κάποιο ὄνομα, ἔκρυψε τὸν φάκελλο κάτω ἀπὸ τὸ ντόμινό του, σκώθηκε καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο κατὰ τὸν ἴδιον μυστηριώδη τρόπο, ὅπως εἶχε μῆλ....

.....

Καθισμένος σὲ μιά γωνιά τοῦ χώλ ὁ Τζῶν, ὁ γερω-οἰκονόμος τοῦ ἐργοστασίου, περίμενε νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ κύριός του, γιὰ νὰ τὸν πληροφορήσῃ ὅτι εἶχε ἐκτελέσει τίς διαταγὰς του.

Ἦταν τριάντα καὶ παραπάνω χρόνια πού ὁ Τζῶν βρισκόταν στὴν ὑπηρεσία τοῦ Γῶλτον. Ἦταν, λοιπόν, πρόσωπο τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης τοῦ φοβεροῦ ἐργοστασιάρχου. Τὸ μόνο τοῦ ἐλάττωμα ἦταν ὅτι ἀγαποῦσε λίγο τὸ οὔσκου. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; Ποῖος ἄνθρωπος δὲν ἔχει τίς ἀδυναμίες του, καὶ πρὸ πάντων στὴν ἡλικία τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ καὶ ἀφωσιμένου ὑπηρετοῦ;

Ὁ κ. Γῶλτον, ὅμως, ἀργοῦσε γὰ ἐπιστρέψῃ καὶ ὁ Τζῶν, γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν ὥρα του ἔβγαλε ἀπὸ τὴν πίσω τσε-

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

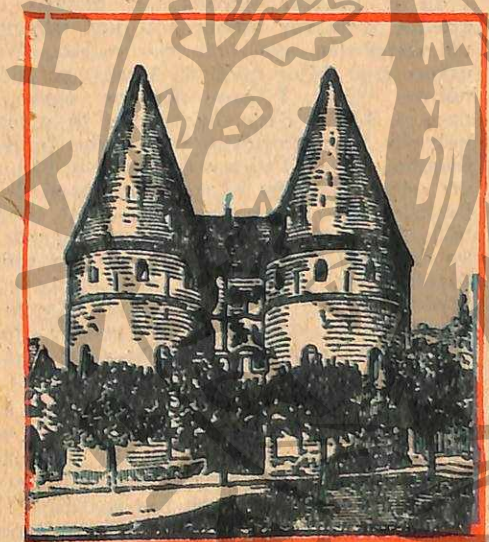
.....

.....

.....

.....

.....

Σὲ λίγο, κύριος καὶ ὑπηρετὴς βουσκόντουσαν στὸ χώλ. Μόλις ὁ κ. Γῶλτον ἀντίκρουσε τὸν φάκελλο μέσα στὸ

δισκάκι, σταμάτησε έκπληκτος:
— Άλήθεια, φάνε, ένα γράμμα!...
Στάθηκε για λίγο ακίνητος μπρός
στο δισκάκι και κατόπι άπλωσε το χέρι
και πήρε τον φάκελλο. Ήταν στ' όνομά
του. Άλλά δεν είχε άπλωσε μονάχα το
δνομά του ο φάκελλος, Ίδου τι έγραφε:

Κύριον

ΟΥΙΝΘΟΡΠ ΓΩΛΤΟΝ

Τόν παρόντα σήμερον και
τόν παρελθόντα αύριον...

Τί έσήμαινε ή αλλόκοτη αυτή έπι-
γραφή;

Ο κ. Γώλτον έστρεψε και επανέστρε-
ψε τον φάκελλο πολλές φορές στα δά-
χτυλά του. Ήταν άρκετά ταραγμένος,
άλλά δεν ήθελε και να φανή μπροστά
στον ύπηρέτη του. Τόν απέμακρυνε με
μια όποιαδήποτε πρόσφαση και κατόπι ά-
νοίξε με νευρικές κινήσεις τον φάκελλο.
Τό γράμμα έγραφε:

Ουίνθορπ Γώλτον,

Είμαι καιρός πιά να δώσης την θέση σου
στ' έκεινον που έχει το δικαίωμα να την κα-
τέχει περισσότερο από σένα, που απολαμβά-
νεις σήμερα έσύ δ' έξόδων του, σ' έκεινον
που σε μισεί, όπως τόν μισείς και σύ!
» Πρέπει, λοιπόν, να έξαφανισθής για να
σε διαδεχθί έκεινος!...».

Τό γράμμα δεν είχε καμιά ύπο-
γραφή.

Γ'.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΠΕΡΑΣΜΑ

Ο κ. Γώλτον, διάβασε επανειλημέ-
ως τό μυστηριώδες γράμμα και κατό-
πι βυθίσθηκε σέ άβυσσο διαλογισμών.

Από ποιόν να ήταν άραγε ή άπειλή
αυτή; Τι ήθελε να πη ό μυστηριώδης έ-
πιστολογράφος; Ποιος άγνωστος έχθρός
πολυόσε να ύψωση τό μικρό άνάστημά
του, μπρός στον γίγαντα αυτόν της δυ-
νάμεως; "Αδίκαια βασάνισε τό μυαλό του
για να βρη μία έξήγηση. Ξαφνικά, μία
λάμψη φωτίσε τη σκέψη του:

— Έκείνος!... Ψιθύρισε τρομαγμέ-
νος. Έκείνος θάνα!...

Άλλ' άμέσως έπειτα τό πρόσωπό του
ξαναπήρε την συνειδημένη ψυχή του
έκφραση. "Εφερε τό χέρι του στό μέτω-
πο σαν για να διώξη μία έπιμονη σκέ-
ψη και ψιθύρισε:

— "Οχι, είναι αδύνατο... Πώς μου
ήρθε αυτή ή ιδέα!...

Και ύψώνοντας τούς ώμους, πρόσθε-
σε με δυνατή φωνή, σαν για να καθυсу-
χάση τόν έαυτό του:

— Άσφαλώς για κανένα σαχλό ά-
στείο θά πρόκειται... Κάποιος θά νόμισε
πώς μπορούσε να διασκεδάση τρομάζον-
τάς με. "Ας μη φανώ ότι επέτυχες!...

Και βάζοντας τό γράμμα στην τσέπη
του, βγήκε από τό χώλ.

Η άδιαφορία, όμως, και ή ήρεμία
που έδειχνε, ήταν μάλλον έπιφανειακές.
Μέσα του ή ανησυχία γιγάντωνε όσο
περνούσε ή ώρα. Μπήκε στό γραφείο
του και πλησίασε στό τραπέζι όπου έρ-
γαζόταν. "Εμεινε κατάπληκτος. Είχε δη
την σπασμένη κορνίζα.

Ποιός, λοιπόν, είχε μπη ένώ αυτός έ.
λειπε, εκεί μέσα; Ποιός είχε τολμήσει
να παραβιάση την διαταγή του, που ά-
πηγόρευε ρητόδ σ' άλλον έκτός από
τον γέρω-Τζών, να βάλη τό πόδι του
στό δωματίο αυτό, που ήταν τό άδυτον
των άδύτων του; Κανένας φάντασμα μή-
πως;

Η ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Ο κ. Γώλτον, δεν ήταν διόλου δεισι-
δαίμων. Ή θέα έν τούτοις του κομμα-
τιασμένου κάδρου του τόν πάγωνε.
Νάταν άραγε αυτό κανένα προμήνυ-
μα έκδικήσεως;

— Ω! δεν μπορούσε πιά να άμφιβάλη.
Υπήρχε κάποιος στό περιβάλλον του
που τόν μισούσε θανάσιμα. Άλλά ποιός;
Γνώριζε πολύ καλά ό αστραπικός αυτός
άνθρωπος, ότι δεν ήταν διόλου άγαπη-
τός στην οικογένειά του. Ο άυταρχικός
χαρσμέτης του και τό γεγονός ότι κρα-
τούσε αυτός, μονάχος του όλα τά κλει-
διά της, έπιχειρήσεως, τόν έκαμναν άν-
τιπαθητικό, μισητό μάστιχα, και άρκε-
τοί ήσαν εκείνοι που περίμεναν τόν θά-
νατό του, άν δεν τόν ευχόνταν κιόλας,
για ν' άναλάβουν εκείνοι την διεύθυνση
της κολοσσιαίας έπιχειρήσεως. Από το
να το εύχεσται όμως κανείς τόν θάνατον
κάποιου, ώσπου να τόν άποφασίση, ύ-
πάρχει κάποια άπόστασις... Ποιός, λοι-
πόν, ήταν έκεινος που χωρίς να λάβη
ήπ' όψει την προχωρημένη ηλικία του
βιαζόταν τόσο να τόν διαδεχθί;

Ο κ. Γώλτον κάθισε μπρός στό γρα-
φείο του και άνοίξε τό ένα πίσω από τό
άλλο όλα τά συρτάρια του. Καμιά, ό-
μως, άνωμαλία δεν παρητρείτο σ' αυ-
τά. Τά πράγματα ήσαν έντελώς στη θέ-
ση των. Τελευταίο ό κ. Γώλτον άνοίξε
ένα μικρό συρτάρι και πήρε από μέσα
ένα περιστρεφόμενο. Κατόπι σηκώθηκε και
διευθύνθηκε προς τόν τοίχο του βά-
θους.

Παραμέρισε ένα κάθισμα και ψηλά-
φησε σιγά τό μέρος του σανιδώματος
που ήταν από πίσω του.

Σέ λίγο, βρήκε εκείνο που ζητούσε
και έπίεσε έλαφρά. Άμέσως, ένα τμήμα
του τοίχου έφυγε προς τά πλάγια και
έπεκάλυψε ένα πέραςμα άρκετά φαρ-
δό, ώστε να μπορεί να χωρέση ένα άν-
θρώπινο σώμα.

Ο κ. Γώλτον, άφοϋ βεβαιώθηκε ότι
ήταν άπολύτως μόνος μέσα στό γρα-
φείο του, πέρασε από τό άνοιγμα, κρα-
τώντας πάντα τό πιστόλι στό χέρι του
και εναγκάστηκε πίσω του τό σανίδωμα.
Μιά στενή περιστροφική σκάλα βρισκό-
ταν μπροστά του.

Ο κ. Γώλτον έβγαλε ένα ηλεκτρικό
φανάρι από την τσέπη του και άρχισε
να κατεβαίνει γρήγορα την σκάλα. "Υ-
στερα από λίγο βρέθηκε μπρός σέ μία
πόρτα. Ο κ. Γώλτον ζήτησε κάποιο
κουμπί, δίπλα από την πόρτα, τό πίεσε
και την ίδια στιγμή ή πόρτα άνοιξε ά-
θόρυβα. Ο κ. Γώλτον έρριξε ένα βλέμ-
μα μέσα από την πόρτα και άφοϋ βε-
βαιώθηκε — όπως φαίνεται — γι' αυτό
που ήθελε, την εναγκάστηκε και έπέστρε-
ψε από τόν ίδιο δρόμο στό γραφείο του.
Διευθύνθηκε στό τραπέζι του, έβγαλε
τό περιστρεφόμενο στην θέση του και άκουμ-
πώντας τούς άγκώνες των χεριών του
πάνω στό τραπέζι βυθίσθηκε σέ σκέ-
ψεις:

— Άσφαλώς, κάποιον έχθρό έχω έ-
δώ, σκέφθηκε. Ποιός νάναί άραγε; Κα-
νένας μαροφιλόδοξος από την οικογέ-
νειά μου; Δεν τό φαντάζομαι. Κανένας
άπελπισμένος έργοδηγός ή εργατής; "Ι-
σως. Πάντως, πρέπει να πάρω τά μέτρα
μου, και τό πρώτο που έχω να κάνω

είναι να μη δείξω τόν ποραμικό φόβο.
"Ετσι, όποιος και νάναί αυτός ό γε-
λοίος, θα δη ότι δεν μπορεί να με τρο-
μάξη και θα μ' άφήσει ήσυχο...

Ο κ. Γώλτον, όμως, θάταν λιγώτερο
ήρεμος την στιγμή αυτή; Άν έβλεπε ότι
ό μυστηριώδης άγνωστος με την κου-
κούλα, άφοϋ άφησε τό γράμμα στό ά-
σημένιο δισκάκι είχε έπιστρέψει στό
ιδιαιτερο γραφείο του έργοστασίαρχη,
είχε άνοίξει τό μυστηριώδες πέραςμα
που είχε άνοίξει και ό κ. Γώλτον και
είχε έξοφανισθί άπ' αυτό. Τό πέραςμα
κατέληγε στην βάση του άνδριάντος
του ίδρυτοϋ της όπλοβιομηχανίας Γώλ-
τον, Ένόχ Γώλτον, της όποιας βάσεως
ή μία πλευρά δεν ήταν παρά μία μυστι-
κή θύρα που άνοιγε από μέσα και ά-
φηνε έλεύθερη την διέξοδο προς τόν
κήπο.

"Εξαφνα ό κ. Γώλτον σηκώθηκε,
Κάποια καλή ιδέα τόν ήλθε στό
μυαλό:

— Θα πάγω να βρω τόν Γκρέχαμ, ψι-
θύρισε. Είναι ό άνθρωπος των σοφών
συμβουλών.

Στό πρώτο πάτωμα του πύργου, άλ-
λά σ' ένα ξεχωριστό διαμέρισμα, ό κ.
Γώλτον είχε εγκαταστήσει τό χημικό
του εργαστήριο, του όποιου την διεύθυν-
ση την είχε άναθέσει στό Χάρβεϋ Γκρέ-
χαμ.

"Ανθρωπος σοφός και εργατικώτατος
ό Γκρέχαμ, ήταν της έμπιστοσύνης του
έργοστασίαρχου ό όποιος του φερόταν
μάλλον ως φίλος παρά ως προϊστάμε-
νος. Ο χημικός αυτός μόλις ξεπερνούσε
τά τριάντα, ήταν, όμως, άνθρωπος σο-
βαρός και θετικός. "Επί πλέον δε έξαι-
ρετικά συμπαθητικός. "Ετσι, έκτός από
την φιλία του προϊσταμένου του, είχε
κατορθώσει, χωρίς βέβαια να καινή
καμιά προσπάθεια γι' αυτό, να κερδί-
ση την εκτίμηση και την συμπάθεια της
κόρης του Νόρας. Αυτή, δεν παρέλειπε
εύκαιρία από του να δείχνονταν νέον
την συμπάθειά της αυτή. "Ετσι, εκείνο
τό βράδυ, άφοϋ έφυγε ό πατέρας της,
άφήνοντάς την μόνη στην σόρα μεγάτη
σκέψεις, ή Νόρα, έκοψε μερικά χρυσάν-
θεμα από τά ωραιότερα ιου ύπήρξαν
εκεί μέσα και έτρεξε ν' άνεβή στό δια-
μέρισμα του χημικού. Σέ λίγο ήταν πύ-
σω από την πόρτα του και την κτυπού-
σε δειλά.

— Έμπρός! άκούσθηκε από μέσα μία
διαυγής φωνή.

Η νέα έστρεψε τό πόμολο της πόρ-
τας και μπήκε:

— Σας ένοχλώ — μήπως κ. Γκρέχαμ;
ρήσε μ' ένα γλυκό χαμόγελο που φω-
τίζε ακόμη περισσότερο τά γαλανά της
μάτια.

Ο χημικός που είχε κατασουφιάσει
στην άρχή άκούοντας τό χτύπημα, με
την ιδέα καμιάς ένοχλητικής έπισκέ-
ψεως, χαμογέλασε και προχώρησε προς
την νέα:

— Κάθε άλλο! δεσποινίς, κάθε άλλο!
Σέ τι, όμως, όφελω την ευχαρίστηση
αυτής της έπισκέψεώς σας;

— Σ' αυτά έδώ τά άνθη, έκανε γε-
λώντας ή υς Γώλτον, προτεινόντάς του
τά χρυσάνθεμα. "Επέμεναν τόσο πολύ
να στολίσουν τό εργαστήριό σας!...

"Ω! με σκλαβώνουν τά άνθη με την
καλωσύνη των δεσποινίς! Θα ήταν, ό-
μως τόσο ωραία εκεί μέσα στίς γάστρες
των, ένώ έδώ μέσα!...

— Προοριζόσε κάθε ώραίον είναι να
στολίζη την ζωή, να την κάνη όλιγώτε-
ρο άχαρη παρ' ό,τι είναι, άπάντησε ή
Νόρα.

— Έν πάση περιπτώσει, ευχαριστώ
θερμότατα τά άνθη... που με σκεφθήκα-

νε και σας που μου τά φέρατε έξω
έδώ!...

Ένα νέο χαμόγελο, πιό γλυκό από
τό πρώτο, ήταν ή άπάντηση της νέας, ή
όποια προχώρησε προς ένα σημείο του
δωματίου, πήρε ένα άνθοδοχείο κατω-
μένο από κάλυκα όβίδος και τοποθέτη-
σε μέσα τά άνθη, άφοϋ πρώτα τό γέμι-
σε με τό νερό μιας καράφας. Ο νέος
παρακολουθούσε με βλέμμα γεμάτο τρυ-
φερότητα τις κινήσεις της νέας.

Πόσον ήσαν ωραία! Πόσον ήταν χα-
ριτωμένη!...

— "Ετσι! είπεν ή Νόρα, όταν τελείω-
σε. Σέ λίγες μέρες θα εναλάθω για να
σας άνεφοδιάσω! Όμολογήσατε ότι εί-
ναι όμορφότερο τώρα τό πεζό περιβάλ-
λον σας!...

Και έξέσπασε σ' ένα κρυστάλλινο γέ-
λοιο.

Ο Γκρέχαμ ήταν έτοιμος να την ευ-
χαριστήσθ μ' ένα θερμό σφίξιμο του
χειριού, όταν ξαφνικά άνοιξε ή πόρτα
και διεγράφη στό πλαίσιο της ή έπιβλη-
τική σιλουέτα του κ. Ουίνθορπ Γώλτον.

— Καλημέρα, Χάρβεϋ, έκαμε ό έργο-
στασίαρχης με την τραχεία φωνή του.

"Εχω κάτι να σου πω.

Και στρεφόμενος προς την κόρη του:

— Νόρα, άναπημένη μου, πρέπει να
κουβεντιάσω λίγο με τόν κ. Γκρέχαμ.
"Εχεις την καλωσύνη να μās άφήσης
μόνους;

Και βγάζοντας τό ρο-
λόι του πρόσθεσε:

— Άλλως τε είναι ώρα
να κατέβης στό σαλόνι.
Πήγαινε να βρής εκεί τον
θείο σου και τούς έξαδέλ-
φους σου μικρούλα μου...
Σέ λίγο θάνα κι' έγώ.
"Όταν έμεινε μόνος με
τόν χημικό, ό κ. Γώλτον
τόν ένημέρωσε άμέσως
για τά διατρέχοντα.

— Τί σκέπτεσαι, λοιπόν,
Χάρβεϋ; τόν ρώτησε στό
τέλος.

— Σας βεβαιώ, κύριε,
είπε με κάποια άμηχανία
ό νέος, και έγώ δεν ξέ-
ρω τί να συμπεράνω. Η
Ιστορία αυτή δεν μου
φαίνεται πολύ σοβαρή, κι' έγώ, τουλάχισ-
τον, δεν θα της έδινα σημασία μεγα-
λύτερη από εκείνη που έχει...

— Και έγώ αυτής της γνώμης είμαι,
Χάρβεϋ, νομίζω, όμως, ότι μερικά προ-
φυλακτικά μέτρα δεν θα έβλαπταν. Εί-
ναι άνάγκη να καταλάβη αυτός που έ-
γραψε τό γράμμα, πώς έχω τό νοϋ
μου....

— Άσφαλώς.

— Λοιπόν, άγαπητέ μου Χάρβεϋ, θα
κατεβής άμέσως στό έργοστάσιο. Θα
πάρης δώδεκα από τούς πιο έμπιστους
άνθρώπους μας και θα τούς τοποθετή-
σης φρουρούς γύρω από τόν πύργο.

— Πηγαίνω, κ. Γώλτον, είπε ό νέος,
βγάζοντας την μπλούζα του.

— Και όταν θα γίνει αυτό, θάοης,
βέβαια, να μου πής. Έν τώ μετοξύ έ-
γώ θα τηλεφωνήσω στην Νέα Ύόρκη να
μου στείλουν έναν καλό ντέκτεκτιβ. Πρέ-
πει όρισμένως να έξιχνιάσουμε την ύ-
πόθεση.

Δ'.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΣΥΜΒΟΛΙΟΝ

Μιά από τις μεγαλοπρεπέστερες αίθου-
σες του πύργου είχαν όρισθί για την
συγκέντρωση των μελών της οικογενεί-
ας Γώλτον, που είχε ζητήσει ό έργοστα-
σίαρχης.

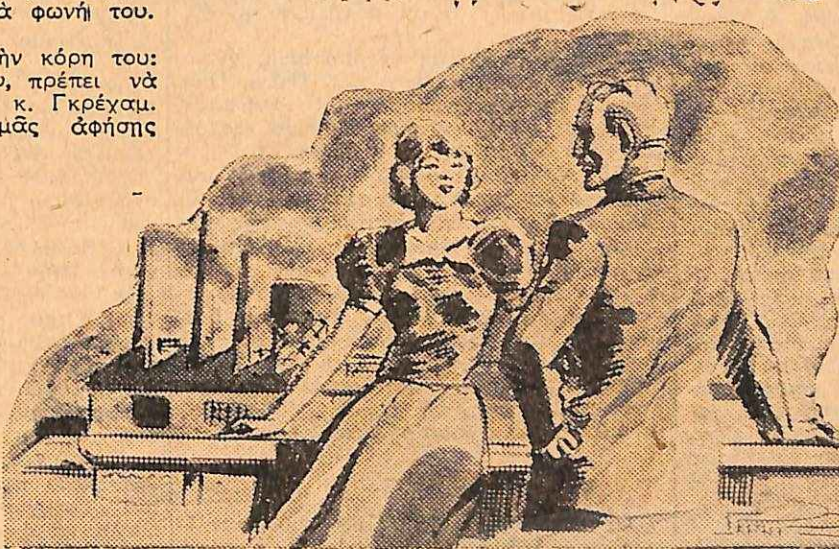
Ο Τζών, φρόντισε να τοποθετήσθ σ'
αυτήν ένα μεγάλο τραπέζι με πέντε κα-
θίσματα όλόγυρά του.

Στην αίθουσα αυτήν κατέβηκε και ή
Νόρα, αφήνοντας μόνους στό χημικό έρ-
γαστήριο τόν πατέρα της και τόν Γκρέ-
χαμ. Τά μέλη της οικογενείας Γώλτον
δεν είχαν ακόμη παρουσιασθί.

— Τόσο τό καλλίτερο, ψιθύρισε ή Νό-
ρα, εύχομένη μ' όλη της την καρδιά να
ματαιωθί τό συμβούλιο αυτό.

Δυστυχώς, όμως, σέ λίγο φάνηκε ό κ.
Γώλτον συνοδευόμενος από τούς τóσους
άνεπιθύμητους για την Νόρα, συγγε-
νείς.

Πρώτος και καλλίτερος ύστερ' από
τόν κ. Γώλτον, μπήκε ό αδελφός του
"Ερζα. Ήταν λίγα χρόνια μικρότερος
από τόν αδελφό του άλλ' ήταν της ίδιας
με αυτόν, σωματικής διαπλάσεως. Η
μορφή του φωτίσθηκε από ένα πλατύ
χαμόγελο μόλις διέκρινε την άνεψία
του και προχώρησε προς τό μέρος της
με άνοιχτές άγκάλες. Ήταν πάντοτε
στοργικός στην Νόρα και προσπαθούσε
κι' εκείνη να φαίνεται καλή μαζί του.

—Νόρα, είσαι ή μόνη μου κληρονόμος έσύ λοιπόν θάπρεπε να με διαδεχθής.

Ηρθε κατόπι ή σειρά του έξαδέλφου
Χάινες. Αυτός λιγώτερο διαχυτικός από
τόν θείο "Ερζα, πήρε τό χέρι της Νόρας
και φίλησε άκροθιγώς τά δάχτυλά του.
Με την ίδια έπιφυλακτικότητα φέρθηκε
και ή έξοδέλχη Νοεμή. "Ενα ψυχρό φι-
λί στό μέτωπο της νέας... και ούδεν
πλέον!

Οι δυο έξαδέλφες δεν έμοιαζαν διό-
λου. Όσο ή μία ήταν ζωηρή και γελα-
στή τόσο ή άλλη ήταν κλεισμένη στον έ-
αυτό της, σιωπηλή. Ήταν, όμως όμορ-
φη γυναίκα και ή Νοεμή. "Υψηλή, με
χαρακτηριστικά λεπτά και κανονικά, με
μαλλιά κατάνυρα και δοντυλαρισμένα,
χωρίς έκζήτηση, όμως, με μέση λυγρή
και σώμα, έν γένει, πλαστικό, υπορούσε
να άναπηθί άν είχε ύφος λιγώτερο ψυ-
χρό. Γιατί, όμως, ή τόσο ψυχρότης; Για-
τί τό μικρό εκείνο βλέμμα όταν άντίκρυ-
ζε την έξαδέλφη της. Μήπως ζήλευσε την
Νόρα γιατί ήταν όμορφότερη και πλου-
σιώτερη; Μήπως έκαμνε την συνεσταλ-
μένη και ντροπαλή για να κούψη ά-
πλώς τις σκέψεις της και τ' άληθινά της
αίσθήματα;

Όσον άφορμ' όν Χάινες δεν ήταν
διόλου συμπαθητικός αυτός με τό άγα-
ρο εκείνο μοττρο του και τά ύπουλά
μάτια. Μισούσε αλλά και φοβόταν συν-
γόνως, τόν θείο του, φρόντιζε, έν τού-
τοις, να μη φανερώνη τίποτε από τά
συναίσθημάτά του αυτά.

Ο Ουίνθορπ Γώλτον προχώρησε πρώ-
τος προς τό μεγάλο τραπέζι και κάλεσε
και τούς άλλους να πάρουν θέση στα
καθίσματα που ήσαν γύρω του.

Συνήθιζε κάθε χρόνο να συγκεντρώνη
τούς Γώλτον γύρω άπ' αυτό τό μεγάλο
τραπέζι για τούς καθιστά ένημέρους
των υποθέσεων του τηλεβολοχητηρίου
και να ζητή, κατά τύπους, την έγκρισή
τους. Φέτος, όμως, για πρώτη φορά, εί-
χε ζητήσει να παρακαθήσθ και ή Νό-
ρα. Ο κ. Γώλτον την τοποθέτησε άρι-
στερά του και δεξιά του έβγαλε την Νο-
εμή, ένώ άπέναντί του έπαιρνε θέση ό
θεός "Ερζα και δίπλα του ό Χάινερ.

Για λίγες στιγμές επεκράτησε άκρα
σιωπή. Όλοι περίμεναν τόν προεδρεύον-
τα, Ουίνθορπ Γώλτον, να κηρύξη την
έναρξιν του συμβουλίου. Ξαφνικά, ό
Γώλτον σηκώθηκε, κύτταξε τούς συνέ-
δρους με ένα παρατεταμένο βλέμμα στό
όποιο ύπήρχε ειρωνεία και περιφρόνηση
συγχρόνως και κατόπι έβγαλε με άργες
κινήσεις τό περίφημο γράμμα και άρ-
χιζε χωρίς κανένα πρόλογο και με φω-
νή άυστηρή:

— Μοϋ έκαναν ένα πο-
λύ άσχημο άστείο. "Επι-
θυμώ να μάθω ποιός από
σας είναι ό δράστης!

Όλοι τόν κύτταξαν έκ-
πληκτοι. Η στάσις των
μαρτυρούσε ότι άγνοού-
σαν άπολύτως τί έσήμαι-
ναν τά λόγια αυτά.

—Δέν άπαντάτε; γρύλ-
λισε ό Γώλτον. "Όστε ά-
γνοείτε τό μυστηριώδες
αυτό γράμμα; Πάει κα-
λά. Πάντως, δηλώνω ότι
όποιοσδήποτε και άν είναι
αυτός που θέλησε να με
τρομοκρατήσθ ως νάθη ή-
τι δεν φοβούμαι έγώ άπ'
αυτά. Οί Ουίνθορπ Γώλ-
τον δεν φοβούνται κανέ-
να! Όποσδήποτε, δεν εί-
ναι αυτός ό λόγος που
σας κάλεσα σήμερα έδώ.
Είμαι πολύ σοβαρώτε-
ρος....

Σώπασε για μία στιγ-
μή και κατόπι με φωνή
παλλομένη από συγκίνηση είπε:

— Άγαπητοί μου φίλοι, δεν θ' άγνο-
ητε, βέβαια, ότι ή Νόρα αύριο ένηλικι-
ώνεται....

Όλοι γύρισαν και κύτταξαν την νέα
με βλέμμα που προσπαθούσαν να τό
κάνουν όσο μπορούσαν πιο τρυφερό.

Ο Γώλτον συνέχισε:

— Η Νόρα, είναι, όπως επίσης ξέρε-
τε, ή μόνη μου κληρονόμος. Θα ήταν,
λοιπόν, δικαίωμα της να ήταν αυτή ή
διάδοχος μου αύριο στην διεύθυνση του
έργοστασίου. Ξέρετε, όμως, ακόμη ότι
οι οικογενειακές μας παραδόσεις δεν έ-
πιτρέπουν να είναι γυναίκα επί κεφαλής
των έπιχειρήσεών μας.

— Άκριβέστατα!... είπαν και οί δυο
μαζύ, ό "Ερζα και Χάινες. Ο καθένας
από τούς δυο έλεγε ότι αυτόν θα υπεδεί-
κνυε ως διάδοχό του ό γέρω-Γώλτον.
"Εκείνη την ώρα, όμως, άκούσθηκε
και ή λεπτή φωνή της Νοεμή. "Εκείνη
καλόν ή άνεψία του κ. Γώλτον να δια-
μαρτυρηθί για την βία του θείου της,
να φροντίση για την διαδοχή του:

—Ω θείε μου, είπε, δεν νομίζετε πώς
είναι ακόμη πολύ νωρίς να γίνει λόγος
για τό διάδοχό σας! Ούτε τά χροόνια
σας πήρσαν, ούτε και κανένας άρρω-
στιάς σας εισθε...

[Η συνέχεια στο προσεχές]

Η μικρή άγρια

Διήγημα του Γαστών Τόνζι

Ο Τζός Ουόλντριτζ είχε φύγει τον Ιούλιο μήνα και γύρισε τον Σεπτέμβριο με την νεαρά γυναίκα του. "Αν αυτός ήταν κατενθουσιασμένος με τον τρόπο, που έτελειώσαν οι θερινές του διακοπές, δεν συνέβαινε το ίδιο και με τους δικούς του που είχαν άλλες βλέψεις για την αποκατάστασι του μοναχογιου των. Ο γιός του βασιλέως της πιασασφάλτου, που κληρονομήσε από τον πατέρα του, που πέθανε εδώ και δυο χρόνια, μερικές εκατοντάδες εκατομμύρια δολάρια, να παντρευτεί μια έρρυθρόδερμη!

Ο Τζός που είχε τελειώσει εκείνο το χρόνο τις σπουδές του στο Πανεπιστήμιο της Κολούμβιας είχε πάει να περάσει το καλοκαίρι του στις όρεινες περιοχές της Μοντάνας. Εκεί γνώρισε την πιο όμορφη κοπέλλα του κόσμου, την κόρη ενός πλούσιου έρρυθρόδερμου την Τοπέκα. Την έρωτεύθηκε τόσο πολύ, που σε λίγες μέρες την παντρεύτηκε, χωρίς να ειδοποιήσει τους δικούς του. Πάστευε πως όταν θα τους την πήγαινε θα μαγευόντουσαν όλοι από την όμορφιά της και δεν θα μιλούσανε.

Τα πράγματα όμως πήγαν πολύ άσχημα. Ο Τζός είχε ξεχάσει πολύ φεύγοντας από την Νέα Υόρκη είχαν αφήσει μια άρραβωνιαστική την Μόνα Κόλινς, που δεν τον υπεδέχθη διόλου με ένθουσιασμό, όταν γύρισε. Το πρώτο βράδυ μάλιστα, που της παρουσιάσε τη γυναίκα του, σε μια γιορτή, που είχαν δώσει σπίτι της η Μόνα ήταν έτοιμη να κάμει σκηνή, με την έμπόδιση η αδελφή του Τζός, η Έτελ. Μά εκτός από την Μόνα έπινε μένεα κι' ο αδελφός της ο Τζοσέφ Κόλινς, που όρκιστηκε να ξεαναγκάσει την Τοπέκα να φύγει. Άκούστηκε μάλιστα να λέγει πως αν δεν έφευγε με το καλό, θα την έστελνε, εκεί, από όπου δεν ξεαναγορεύουν πιά Αυτό το έσκουσε ένας υπηρέτης και κάποιος φίλος του σπιτιού.

Ο συζυγικός βίος της δυστυχισμένης νέας κατήντησε κολασίς. Ο Τζός που την αγαπούσε ειλικρινά δεν είχε το θάρρος να την προστατεύσει από τον πόλεμο που της έκανε η μητέρα του. Και στο τέλος η Τοπέκα, αφού είδε πως δεν μπορούσε να υπολογίσει ούτε στη φιλία της γυναικαδέλφης της Έτελ καθικέτευσε τον άντρα της να την πάρει και να φύγουν από το σπίτι εκείνο.

Η κατάσταση βρισκότανε στο σημείο αυτό, όταν ένα χιονισμένο βράδυ έξω από το Κεντρικό Πάρκο βρέθηκε το πτώμα της Τοπέκας, σκεπασμένο στα χιόνια. Ο αστυνομικός Ντένς Πίνκ από τις ανακρίσεις που έκανε, διεπίστωσε ότι λίγη ώρα πριν απ' το έγκλημα η Τοπέκα πήγε ως την πόρτα του πάρκου με το αυτοκίνητό της. Κατέβηκε κι' έδιωξε τον σωφέρ. Η νεαρά γυναίκα θά ελγιν, ασφαλώς, κάποια συνάντηση εκεί με κάποιον, που πήγε αργότερα. Η συνάντηση θά έγινε κατά τις έξι και θά βάσταζε λίγα λεπτά. Ασφαλώς θά μάλωσαν κι' ο άγνωστος τράβηξε ένα μαχαίρι και τη χτύπησε στην καρδιά. Ο δολοφόνος άμέσως έφυγε τρέχοντας προς την 27η Λεωφόρο. Τα ίχνη που άφησε στα χιόνια έδειχναν τακούι χαμηλό και

μικρό πόδι. Το περιεγότερο, όμως, απ' όλα ήταν, ότι τα αποτυπώματα που άφηκεν ο δολοφόνος ήταν τα ίδια με τα αποτυπώματα του θύματος.

"Όλοι είχαν πώς την Τοπέκα την δολοφόνησαν ή οίκογένεια Ουόλντριτζ. Η μητέρα, η κυρία Έλεωνόρα Ουόλντριτζ απέδειξε ως τόσο πως από τις 5 έως τις 7 μ.μ. ήταν στο κουρείο της. Η Έτελ την ίδια ώρα ήταν σ' ένα ταβί στο σπίτι μιας φίλης της. "Όσο για τον Τζός, αυτός από την αίθουσα πυρμαγίας του Μπόμο Σαλούζαρ ήταν σ' ένα σιγίμη σπιτί, όπου ξυρίστηκε κι' όπου με το αυτοκίνητο τράβηξε στη Λέσχη. Οι ύποπτες πήσανε επίσης στους αδελφούς Κόλινς, μα κι' αυτοί απέδειξαν το άλλοθι.

Ετσι η ανάκριση έτερματίσθη, χωρίς να ανακαλυφθί ο ένοχος, ο Ντένς Πίνκ δεν θέλησε να θεωρήσει πως τέλειωσε η υπόθεση. Τό είχε πάρει ζήτημα φιλοτιμίας να ανακαλύψει τον δολοφόνο.

Εν τω μεταξύ ο Τζός περνούσε μια ζωή τελείως αποτραβηγμένη και δεν ήθελε ν' άκούση τις συμβουλές της μητέρας του, που τον έπεισε κάθε τόσο να πάρη τη Μόνα. Δεν πήγαινε πιά σε συγκεντρώσεις, ούτε στη Λέσχη, δεν έκανε παρέα με κανέναν. Η μόνη διασκέδασή του ήταν ένα θεατράκι του Μπρούκλιν που πήγαινε σνεδόν κάθε βράδυ. "Επαίρνε όμως μεγάλες προφιλάξεις να μη τον δη κανένας και πήγαινε πάντα με άγοραίο αυτοκίνητο.

Τα πράγματα θά εξακολουθούσαν ίσως έτσι για πολλόν καιρό αν μια μέρα δεν έπεφτε στο μάτι του Πίνκ η καταγγελία κάποιου Μάρκ Φίτζσεαλντ, ίμπρεσαρίου ενός μουζικ-χάλ της τελευταίας κατηγορίας για την εξαφάνιση μιας έρρυθρόδερμου χορευτριάς της Βινόνα Σανκτουό. Η εξαφάνιση μιας γυναίκας στην Νέα Υόρκη δεν είναι πράγμα σπουδαίο, την ώρα που εκεί εξαφανίζονται τουλάχιστον είκοσι γυναίκες την ημέρα. Ο Πίνκ όμως νόμιζε πως κάτι κοινό θά υπήρχε μεταξύ της εξαφανίσεως της έρρυθρόδερμου καλλιτέχνιδος και της Τοπέκας. Πήγε λοιπόν μόνος του και βρήκε το μουζικ-χάλ. Ποιά όμως, ήταν ή έκπληξίς του, όταν άνακα-

λυψε, ότι σ' αυτό ακριβώς το κέντρο έσούναζε κι' ο Τζός Ουόλντριτζ.

Από τις ανακρίσεις που έκανε στο κέντρο αυτό εξακρίβωσε πως ή Βινόνα Σανκτουό είχε στενές σχέσεις με κάποιον νέο ψηλό, κομψό, πολύ καθώς πρέπει, του οποίου μάλιστα ή παρουσία σ' αυτό το κέντρο είχε κάνει έντύπωση. Ο Πίνκ έξηκολούθησε τις έρευνές του κι' ανακάλυψε μια γρηά σπιτονοικοκυρά, που είχε πρωτονοικιάσει δωμάτιο στη Βινόνα. Η γρηά, του είπε, πως εδώ κι' ένα χρόνο είχε παρατηρήσει πως ο χαρακτήρ κι' οι τρόποι της νοικάριας της είχαν αλλάξει πολύ. Η Βινόνα έμεινε ακόμη λίγες μέρες σπιτί της κι' έπειτα έφυγε.

Ο Ντένς Πίνκ κατάλαβε πως είχε στα χέρια του το κλειδί μιας πολύ μυστηριώδους υποθέσεως. "Επέτεινε λοιπόν τις έρευνές του και τέλος, ύστερα από πολλές μέρες κατάρωσες να κάνει μια τρομερή αποκάλυψη. Σ' ένα κομψό σαλονάκι ενός μικρού χαριτωμένου σπιτιού στο Μάιν, βρήκε τον Τζός Ουόλντριτζ και... την Τοπέκα, την γυναίκα του που είχε βρεθί μαχαιρωμένη εδώ κι' ένα χρόνο στην πόρτα του Κεντρικού Πάρκου!

Είθε σπουδαίος άστυνομικός φώναζε με γλυκιά φωνή ή Τοπέκα. Με βρήκατε λοιπόν και τώρα δεν έχω νά σας κρύψω τίποτε. Σκότωσα για να προστατέσω τον έρωτά μου και την ευτυχία μου.

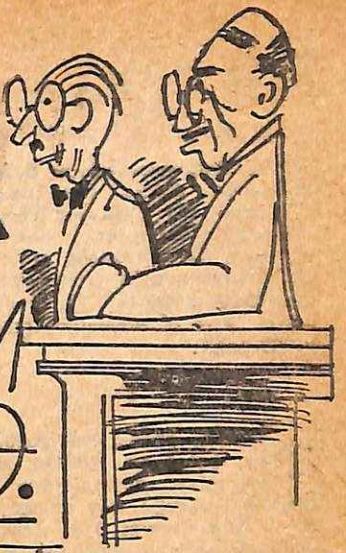
Είναί τρομερό, το ξέρω, να θυσιάσω ένα άθωο πλάσμα, μα ή Βινόνα ήτανε μια δυστυχισμένη ύπαρξη κι' εγώ δεν ήθελα να άπαρνηθώ τον έρωτά μου. Την είχα δει να χορεύει ένα βράδυ στο θεατράκι του Μπρούκλιν κι' έμεινα κατάπληκτη με την ομοιότητα που είχαμε. "Όταν της έγραφα και της ζήτησα να συναντηθούμε δεν είχα διόλου σκοπό να την σκοτώσω σάς το όρκ' έμοι. Της έπρότεινα να με αντικαταστήσει στο σπιτί, για να γλυτώσω από τις περιποιήσεις των δεσμοφυλάκων μου... Δέσθηκε να της δώσω πέντε νιλάδες δολάρια και ήρθε στη δεύτερα συνέντευξή μας, ντυμένη με τα ρούχα μου, που της είχα δώσει προηγουμένως. Δεν ξέρω, όμως, τί της συνέβη. Την τελευταία στιγμή μου είπε πως δεν ένοιωθε τον έαυτό της ικανό να παίξη τέτοιο ρόλο... Την παρεκάλεσα, την ήκέτευσα... "Ήταν ή τελευταία μου έλπίς... Αυτή, όμως, δεν ήθελε να με άκούση. Τότε έχασα το λογικό μου, έπεσα σπάνω της και την μαχαίρωσα! Είχα δολοφονήσει, μα είνα σώσει τον έρωτά μου! Ο Τζός δεν ήξερε τίποτε, με νόμιζε κι' αυτός πεθαιμένη. Μόνο ύστερα από κάμποσες έβδομάδες τη φώναξαν να ρηθ στο θεατράκι. "Εμεινα εκεί κάμποσο ακόμη καιρό. Μά δεν μπορούσε να βαστάξει πολύ αυτή ή ζωή. "Επειτα σε λίγο γίνομαι μητέρα.

Τό Κακουριγιοδικέο άνεγνώρισε όλα τα έλαφρυντικά και κατεδίκασε την Τοπέκα σε φυλάκιση τριών έτών. Σήμερα είναι ή κυρία Ουόλντριτζ, μητέρα τριών χαριτωμένων μικρών.

ΓΑΣΤΩΝ ΤΟΝΖΙ

Η ΘΕΜΙΣ ΕΧΕΙ ΚΕΦΙΑ Τό μωρό

MIM
ΨΑΘ.

άς άρχισωμε όπως εις τα παλαιά μυθιστορήματα:

Ήτο νύξ. Σκότος πικρόν έκάλυπτε την όδόν Αχιλλέως. Τό όρο-λόγιον του Άγιου Σουλκιίου θά έσήμαινε την δωδεκάτην εάν υπήρχε Άγιος Σουλκιίος. Άλλά επειδή δεν υπήρχε δεν έσήμαινε τίποτε. Έφ' ώ και ο Ιππότης Κρεμμύδας έκτύταζε τό ιδιόν του όρολόγιον και, είδεν ότι έπλησίαζε ή ώρα όπου οι ένοικοι του Πύργου Φασούλα μετέβαινον εις τας κλίνας των διά να παραδοθύν εις τας άγκάλας του Μορφέως. Αύτην την ώρα ή κόμησσα Μαρίκα, έσυνήθιζε να έξέρχεται εις την έξω-πορταν διά να παραδοθί εις τας άγκάλας του Ιππότου Κρεμμύδα κοιμίζοντας κάτω άπό τόν ποδήρη χιτώνα της όλίγους κεφτεδες ή κανέν μπιφτέκι.

Έξαφνα ή θερειά έξώθυρα του πύργου Φασούλα άφηκε τριγυρόν υποχθόνιον και ύπεχώρησε. Ο Ιππότης Κρεμμύδας έστη. Μία σκιά ώλισθησε από τόν πύργον προς τόν δρόμον.

Χίλιοι διάβολοι!... άνέκραξεν κατάπληκτος ο Ιππότης. Άλλά αύτη είναι ή κόμησσα Μαρίκα! Τί κρατεί εις την άγκαλιά της; Και διατί λαμβάνει τόσες προφυλάξεις;

Ψύλλοι εισήλθον εις τα ότα του Ιππότου Κρεμμύδα, ο όποιος ως πονηρός Πελοποννήσιος ύποπτεύθη ότι κάτω τό έκτακτον συνέβαινε κατά την μυστηριώδη αύτην νύκτα. Έκρυβή λοιπόν, όπισθεν ενός παρατυχόντος δένδρου και παρακολουθεί την κόμησσαν Μαρίκαν, ή όποία έκράτει εις τας χείρας της πακέττο τόσον όγκώδες ώστε, άν όπως συνήθως, περιείχε κεφτεδες, θά έξήρκει να ταίση όλόκληρον λόχον. Άλλά τό πακέττον δεν περιείχε ούτε κεφτεδες ούτε μπιφτέκια. Α-νήσυχος ο Ιππότης Κρεμμύδας παρακολουθούσε την σιάν της κόμησσης θήμα προς θήμα έως ότου αύτη έφθασε εις τό κατώφλι ενός μεγάρου και έστρεψε την κεφαλήν της δεξιά και άριστερά, άκούμπησε τό πακέττο της μετά χιλίων προφυλάξεων εις την σιδηράν έξώθυραν του μεγάρου και άπεμακρόνθη. Τότε όμως συνέβη κάτι τό φοβερόν. Τό πακέττο άνέμελψε κραυγήν:

— Όά, όά, όάάά!

Ο Ιππότης Κρεμμύδας έμεινε κατάπληκτος:

— Χίλιοι δαίμονες! ψιθύρισε. Ένα μωρό!

Τό αίμα άνήλθε εις την κεφαλήν του. Η καρδιά του ήρχισε να πάλλη ζωώς και οι όφθαλμοί του σκοτείνιασαν:

— Ένα νεογέννητο μωρό! Α την μαίμου!

Και άφού συνήλθε από την κατάπληξη έσπευσε προς την κόμησσαν Μαρίκαν, την έπερόβησε και την προσεφώνησε Ιπποτικώς:

— Μωρή!

Η κόμησσα άνεγνώρισε την άρρενωπήν φωνήν του και έμυθίσεν τρέμουσα:

— Έσύ είσαι Μιχάλη;

— Έγώ είμαι μωρή! Τό μωρό τίνος εί-

Τρέμουσα πάντοτε εκείνη ως άστεγος κύων εις ήμέραν χειμώνος, έφερε τόν δάκτυλον εις τό χείλη:

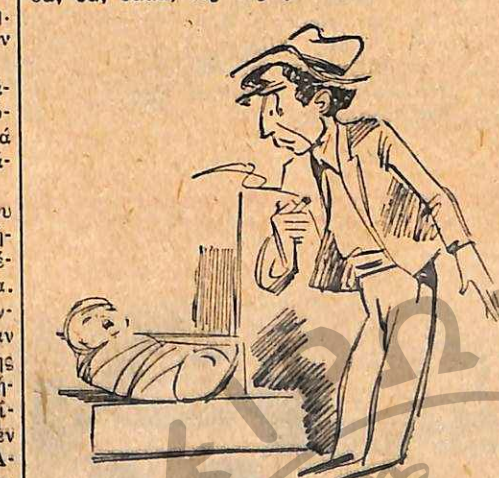
— Σούτ!

— Τί σούτ και ξεσούτ μωρή; Μύα!

— Σώπα ντέ! Θά σου πώ!

Άλλά ο Ιππότης, Κρεμμύδας έξερεάγει: — Δέν ντρέπεσαι μωρή Κατίνα; Αυτές εις δουλειές μου κάνεις; Έγώ σε αγαπά κι' έσύ κάνεις παιδιά και τά πετάς στους δρόμους; Φτού σου!

Και συγχρόνως ο Ιππότης Κρεμμύδας έκανε να ξιφουλκήση, αλλά μη εύρίσκων ξιφος περιωρίσθη να τραθήξη ένα λερωμένο μανδύλι με τό όποιον και έσκούπισε θρονιασώς την μύτην του, ώσάν να ήθελε να διοχετεύση εις τό μανδύλι την όργην που έκόχλαζεν εις την μύτην του. Έν τώ μεταξύ τό δύσμοιρον νεογόνον κραύγαζε μανιωδώς, όά, όά, όάάά, εις τας φωνάς του δε προσέ-

—Χίλιοι δαίμονες, ψιθύρισε, ένα μωρό!...

Τρεξε εις άστυφύλαξ, ο όποιος έδοτέηξε χωρίς πολλές διατυπώσεις τόν Ιππότην και την κόμησσαν και τούς ώδήγησε στο τμήμα.

—

Αύτά συνέβηκαν μια σκοτεινή νύκτα του Νοεμβρίου. Αποτελούν δε την άρχήν της Ιστορίας που διηγήθη πρό του δικαστηρίου ο κ. Μιχάλη Κρεμμύδας διαρρηγνύον τό Ι-μάτιά του ότι αυτός ούτε παιδί έκανε, ούτε το έέβησε, ούτε ήταν δυνατόν να κάνει.

— Έγώ ή δεσποινίς Μαρίκα την αγαπώ και θά την στεφανώσω. Δηλαδή θέλω να καταφέρω ένώπιον του δικαστηρίου ή Μαρίκα είναι καλό κορίτσι και δεν φταίει αύτή, δικήσ ειχε κι' ο κ. πόλιμαν ο όποιος έκτελων τά καθήκοντά του την συνέλαβε ό- μου μετά έμέ καθ' ότι ένόμισε ότι τό μωρό

δικό μας. Αφού έγώ, τώρα που την

ξέρω για μια στιγμή άνέθηκε τό αίμα στο κεφάλι μου και λέω, για στάσου ρέ, τ' είν' τούτα!

— Ίσχυρίζεσαι, λοιπόν, ότι δεν ήταν δικό σου τό παιδί;

— Δικό μου;

— Ναι!

— Άς τά χωρατά κ. πρόεδρε!

— Καλά. Κάθησε κάτω. Για έλα έδώ έσύ Μαρίκα.

Σηκώνεται άπ' τό έδώλιον ή...κόμησσα Μαρίκα!

— Τίνος ήταν τό παιδί;

—Σάματις ξέρω κ. δικαστή;

— Τότε πως θρέθηκε στα χέρια σου;

— Πάλι να τά λέμε; Δεν σάς τά είπαν οι μαρτύροι;

— Πές τα κι' έσύ, δεν πειράζει.

— Να σάς τά πώ καθ' όσον έπιμένετε. Λοιπόν έγώ είμαι υπηρέτρια εις την οικίαν του κ. Φασούλα, όπου και δουλεύω τρία χρόνια, όπου έκείνο τό βράδυ κάνω να βγώ στην πόρτα και γλέπω ένα μωρό! Άνοιξαν τ' άφήσαν μέσα και ξαναλείσαν καθ' όσον δεν είχαμε βάλει άκόμα κλειδί. Γλέπω μωρό, φωνάζω την κυρία, γλέπει ή κυρία, φωνάζει τόν κύριο, γλέπει και ο κύριος φωνάζει την δεσποινίς Καίτη, φωνάζουν όλοι μαζί πό-πό ένα μωρό! Τό παίρνουμε μέσα, άνησυχία, να κλείη τό μωρό, τί θά γίνει; Λέει ή κυρία μελάδες θές τώρα; Λέει ή δεσποινίς Καίτη, άχ τό καίμενο να τό κρατήσουμε. Τρέει ένα φοβερό από τόν κύριο, μιλά! Τό λοιπόν; Λέω έγώ ή έξυπνη αυτό στενοχωριέστε; Και δεν τό παρατάμε στην πόρτα του κ. Δέντρον που είναι και πλοσί-σος και δεν έχει και παιδιά; Α, μπράβο μου λένε όλοι, να βρε ή και τό μωρό την τύχη του. Τό παίρνω τό μικρό έγώ, βγαίνω, τ' άκουμπάω στην πόρτα του κ. Δέντρον, με πετυχαίνει ο κ. Μιχάλης κι' επάνω που τό κοιθεντιάσαμε μας πετυχαίνει ο πόλιμαν.

Αύτά έχω να είπω και έτερον ούδέν. Έγώ παιδί δεν έχω φτιάσει και τό πράγμα δεν είναι δύσκολο να φανή.

— Εδόρησε ο συνήγορος;

— Κύριε πρόεδρε δεν έγενήσαμεν ήμεις! Ούδέν τούτου φαινότερον!

Άλλά τό δικαστήριον που δεν άμφέβαλλε γι' αυτό, έμοίρασε μερικές δεκάδες ήμερών κρατήσεως μεταξύ υπηρετρίας και του άφεντικού της. Ηθωώθη μόνον ο Ιππότης Κρεμμύδας, ο όποιος τόσον άδίκως άνεμίζη εις όλην αύτην την περιεργον Ιστορίαν.

MIM. ΨΑΘ.

Μικρά...

Δεν υπάρχουν μόνον άνθρωποι νάνοι, αλλά... και ιπποπόταμοι. Ο Γερμανός εξερευνητής φόν Σόμπουργκ, ανέκαλυψε τέτοιους ιπποπόταμους στα βάθη της Αφρικανικής ζούγκλας. Οι ιπποπόταμοι αυτοί ζυγίζουν 400 κιλά, ενώ οι κανονικοί ζυγίζουν 4.000 κιλά.

Τό ποτε πρέπει να χορδίζεται ένα ρολόι της τσέπης, απέττει πάντα αντικείμενον συζητήσεων μεταξύ των ωρολογιοποιών. Ήδη έρχεται ο κ. Στάρκ, ένας από τους περιφημότερους ρολογάδες της Γενεύης, λέγων ότι το βράδυ είναι η καλλίτερη ώρα χορδίσματος. Το ρολόι έχει κάπως την θερμοκρασίαν του σώματος και τα έλατήριά του είναι υπό έλαστικά και περισσότερο εύθραυστα...

Εμάθατε τα γεώτερα για τους σεισμούς; Ένας Αμερικανός σοφός τους αποδίδει... στάς προόδους της εποχής μας, και ιδίως στον ηλεκτρισμό. Ο σοφός αυτός υποστηρίζει, ότι η γή έσωτερικώς είναι ένας τεράστιος μαγνήτης και ο φλοιός της ένα τεράστιο έπίσης «ανταματό», του οποίου πηγή ενεργείας είναι ο ήλιος. Η γή μας, λοιπόν, είναι υποπεριορισμένη ηλεκτρισμού, έξ ου και οι κραδασμοί της, που μας είναι γνωστοί ως σεισμοί!...

Η άγγλική γλώσσα τείνει σιγά σιγά να έκτοπιση την γαλλικήν ως διεθνή γλώσσαν, αν είν την έχει κιόλας έκτοπισει. Τούλάχιστον σήμερα είναι η περισσότερον όμιλουμένη γλώσσα του κόσμου. Έτσι, ενώ περί τα μέσα του 19ου αιώνος την μιλούσαν 5 μόνον εκατομμύρια, σήμερα την μιλούν 191 εκατομμύρια ανθρώπων!

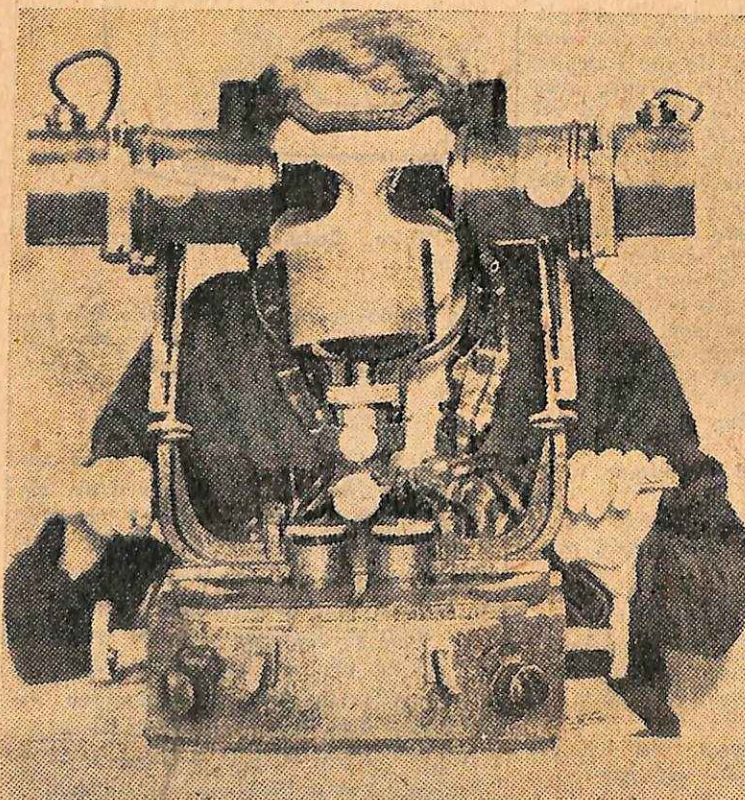
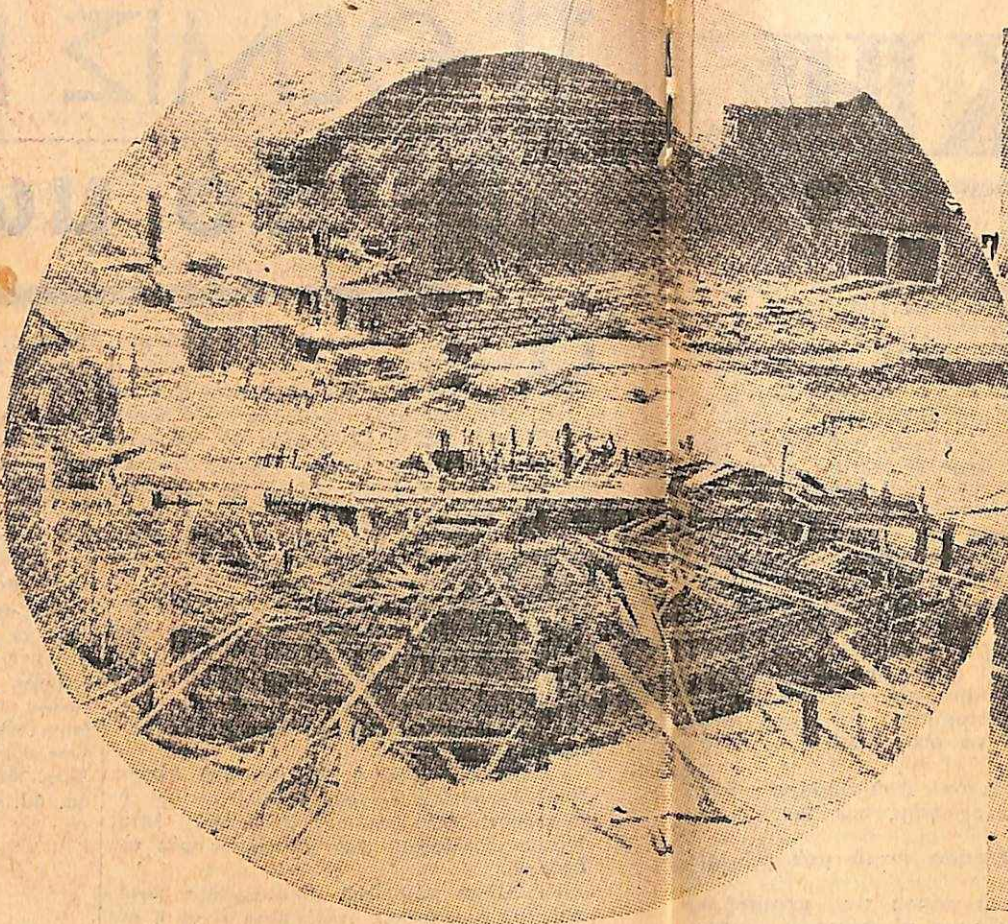
Δα είχατε την περιέργεια να μάθετε πόσοι κομηται υπάρχουν στον κόσμο; Κατά τους ύπολογισμούς των άστρονόμων, μόνον οι κομηται τους οποίους έλκει η γή μας φθάνουν... τα 200.000.000! Απίστευτον και όμως... έτσι λένε!

Ξέρομε, βέβαια, ότι ένδσω ό άνθρωπος γεννά, μικραίνει, έξωτερικώς. Δεν ξέρομε όμως οι περισσότεροι, ότι μικραίνει και έξωτερικώς τσοούτον, όσον περνούν τα χρόνια, από το βάρος των τά έξωτερικά μας όργανα. Έτσι, το σηκότι μας που το κανονικό του βάρος στον νέον είναι 1500 γραμμάρια, μόλις ζυγίζει 800 γραμμάρια στους γέροντες. Ο έγκέφαλος χάνει κι αυτός 150-200 γραμμάρια, τά νεφρά από 170 γραμμάρια, μόλις ζυγίζουν στους γέροντες 100 κτλ.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΑΙ ΕΚΘΕΜΑΤΑ...

Η Έκθεση των Παρισίων κλείει αυτές τις μέρες για να ξανανοιξη την άνοιξη. Έν τώ μεταξύ πυρετώδεις συνεχίζονται οι εργασίες για την έκθεση του 1939, στον Άγιο Φραγκίσκο της Αμερικής. Η πρώτη εικόνα μας, σας δίδει μια ιδέα σέ τι σημείο βρίσκονται οι εργασίες με τον περίφημο πύργο για τον όποιο έχει γράψει η «Έβδομάς». Οι διαφημίσεις της έκθεσως και των προϊόντων που πρόκειται να έκτεθούν σ' αυτήν άρχισαν κιόλας. Στην παρα πλεύρως εικόνα μας, μια από τις υπό ζωντανές — θα όμολογήσετε, διαφημίσεις που τοιχοκολλούνται τώρα σ' όλη την Αμερική: η δις Υβόννη Ταρντώ, διαφημίζοντας τά περίφημα μαρούλια της πατρίδας της της Καλλιφονιάς.

ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Ένα νέο μηχανήμα το όρθοπτοσκοπίον που θεραπεύει τον στραβισμό. Το έλάττωμα αυτό θα παύση πιά να είναι ή άπελπισία άπειρίας κόσμου και ιδίως των γυναικών εκείνων που έχουν το άτύχημα τά μάτια των να βλέπουν το ένα κατά την άνατολή και το άλλο κατά την δύση. Το μηχανήμα αυτό έξετέθη στην έκθεση Ιατρικής που άνοιξε αυτές τις μέρες στο Λονδίνο.

ΔΕΞΙΑ: Μία... χαριτωμένη εικόνα από την ζωή στον Ζωολογικό Κήπο του Βερολίνου. Δύο ιπποπόταμοι έξημερωμένοι που συνήθισαν τόσο πολύ τους έπισκέπτας ώστε να παίρνουν από τά χέρια τους διάφορες λιχουδιές, άνοίγοντας τά πελώρια στόματά των.

Μικρά...

Ο Νοέμβριος με τις ύγρασίες του είναι ό κατ' έξοχήν μήνας της γρίπης. Όλοι λίγο πολύ την έχουν. Λοιπόν, θα σας ένδιέφερε να μάθετε από ποτε χρονολογείται ή δράσις της χαριτωμένης αυτής κυρίας. Δεν είναι και τόσο μοντέρνα άρώσטיα, όπως ίσως θα φαντάζεσθε. Έχει πρωτοφανή στα 1239 και έκαμε μεγάλη θραύση στα 1403, 1411, 1427, 1510, 1557, 1762, 1780 και 1918.

Η μεγαλύτερη Βίβλος του κόσμου όρίζεται στο Βατικανόν. Είναι γραμμένη στην Έβραϊκή και ζυγίζει 160 κιλά. Χρειάζονται τρεις άνθρωποι για να την μεταφέρουν.

Στην Κίνα, όποιοσδήποτε συλλάβη έπ' αυτοφώρω κανέναν τυμβωρύχο να κλέβη τά στολίδια του νεκρού, έχει το δικαίωμα από το νόμο να τον σκοτώση. Έννοείται ότι το έθιμο όσο πάει και καταργείται.

Όλοι σχεδόν οι κάτοικοι του Στόρμπατ, ένός χωριού της Αυστρίας, παίζουν σκάκι. Και τά παιδιά τους ακόμα μαθαίνουν σκάκι πριν μάθουν να διαβάσουν και να γράφουν.

Όπελόγισαν ότι ή μέλισσα για να κατασκευάση μια κυψέλη, παίρνει ύλικό από 6.000 άνθι. Έπίσης μέσα σέ μια μέρα μπορεί μια μέλισσα να έπισκεφθή 120.000 άνθη.

Τό πιο άδηγάγο ζώο είναι ό τυφλοπόντικας. Αν μείνη δύο μέρες νηπιτικός, ποφάει. Τό ένατίον, το πιο όλιγογάγο ζώον είναι ή άράχνη. Μπορεί να διατηρηθή όλόκληρο χρόνο χωρίς να φάγη το παραμικρό.

Τό Πόρτλαντ της Πολιτείας Όρεγκον (Η. Πολιτειών) έγινε ό πιο παράξενος γάμος. Ο Χέρολδ Μάρδεν, παντρεύτηκε την Ντίες Έγκελ από το Ζέρσεϋ, χωρίς διόλου να την έχη ίδη μέχρι της ημέρας των γάμων. Οι σχέσεις των είχαν συναφθή και συνεχισθή... με άντάλλαγή φωνογραφικών δίσκων, στους οποίους μιλούσαν οι δύο πρωτότυποι έρασταί.

Ο γνωστός άεροπόρος Τέο Αϊνγκερτ, πέταξε τελευταία επάνω από το σπίτι της μητέρας του, στον Άγιο Φραγκίσκο, γράφοντας με τον καπνό στον ουρανό τη φράση «ο άγαπάω»!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

• Η Μαργαρίτα ντέ Πονταλές, γυναίκα τώρα του συνταγματάρχου ντέ Σεβερνύ, είχε διαπράξει κάποιο νεανικό παράπτωμα, καρπός του οποίου ήταν ο νεαρός υπαξιωματικός Ζάν. Οι γονείς της τότε, την υποχρέωσαν να παντρευθεί τον ντέ Σεβερνύ ο οποίος ήταν πολύ πλούσιος. Περνούσαν τα χρόνια. Ο έραστής της Μαργαρίτας, Ροζέ Ρεμοντέ, πεθαίνει και το γαμήλιο, που το είχε βρει μόνο σ' ένα δάσος ή μικρούλα τότε κρύβει ενός πλανόδιου γανωματί, ή Μαρζολαίν, γίνεται διον γανωματί.

35. (Η συνέχεια)
 θάνει, λέγει ο ντέ Πονταλές. Και με δυο γλήγορα θήματα ήλθε και στάθηκε μπρος στον 'Ερβέ, αρπάζοντάς τον με δύναμη από τον καρπό του δεξιού του χεριού.

— Άκουσε, 'Ερβέ, μιλάς μαζί μου και πρόσεξε! του είπε, καρφώνοντάς τον με το διαπεραστικό και άγριο βλέμμα του.

— Σας παρακαλώ, τραυλίζει ο άλλος, προσπαθώντας μάταια ν' απαλλαγεί από την άρπηση του χεριού του. Τι πάθατε, κύριε ντέ Πονταλές; Αυτό λέγεται επίθεσις!

— Και αυτό, που κάνεις εσύ, λέγεται ατιμία!

— Θα με αναγκάσετε να φωνάξω βοήθεια.

— Οι φωνές σου θα πνιγούν στο θωρομένο σου λαρύγγι, πριν προλάβουν να φτάσουν σ' αυτά κανενός. Άκουσε, 'Ερβέ. Τώρα άμέσως θα κλεισώμε μια συμφωνία. Άλλοιώς... Ένα πτώμα συμφωνίας! Άλλοιώς... Ένα πτώμα συμφωνίας! Άλλοιώς... Ένα πτώμα συμφωνίας!

— Μοι κάνουν κατάπληξη τα λόγια σας, κύριε ντέ Πονταλές... γρύλλιζε ο 'Ερβέ, που μ' όλο του τον τρόμο δεν είχε χάσει καθόλου τη διαύγεια του μυαλού του και μπόρεσε μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα να καταστρώσει το σχέδιό της.

— Ήξερε καλά, διο της σωτηρίας του. Ήξερε καλά, διο της σωτηρίας του. Ήξερε καλά, διο της σωτηρίας του.

— Όταν θα έρθισκόνταν μακριά του, έν μπόρεση όπωσδήποτε να του ξεφύγει. Όταν θα έρθισκόνταν μακριά του, έν μπόρεση όπωσδήποτε να του ξεφύγει.

— Όταν θα έρθισκόνταν μακριά του, έν μπόρεση όπωσδήποτε να του ξεφύγει. Όταν θα έρθισκόνταν μακριά του, έν μπόρεση όπωσδήποτε να του ξεφύγει.

ΔΙΚΗ

επετύγχανε του σκοπού του.

Ο 'Αντουάν ντέ Πονταλές φαινόταν πως δεν επρόκειτο να ακούσει τίποτε, ούτε ν' αλλάξει την τακτική του.

Με φωνή, που έδειχνε όλη την άκαμψία και τη σταθερότητα των απόψεών του, είπε:

— 'Ερβέ, είσαι ο πιο αίσχρος και ταπεινός τύπος του έκβιαστού. Έκμεταλλεύεσαι ένα μουσικό, που έτυχε να ξέρης και που ίσως έξ αιτίας μου τώμαθες, για να γίνης πλούσιος. Έτσι, φέρεσαι έλεεινά και άτιμα όχι μόνο στην αδελφή μου, που απειλείς να της καταστρέψης τη ζωή και την ευτυχία, αλλά και σ' έμένα τον ίδιο. Άλλα λογάριες χωρίς τον ξενοδόχο και αν θέλεις να είσαι θείσιος, ότι μετά μισή ώρα θα ξής, πρέπει αυτή τη στιγμή να κλείσης μαζί μου μια συμφωνία...

— Πρόθυμος, έτραύλιζε ο 'Ερβέ. Δεν έχω καμμία αντίρρηση και μόνη μου επιθυμία είναι να σας αποδείξω την αφοσίωσή μου.

— Ωραία. Λοιπόν από σήμερα δεν πρόκειται να ένοχλήσης πια την αδελφή μου...

— Δεν της έζητησα παρά μια φιλική συνδρομή.

— Άφησε κατά μέρος τις περιστροφές. 'Ας παίζουμε μ' ανοιχτά χαρτιά.

— Τώρα μ' ένθουσιάζετε...

— Μη διάζεσαι. Δεν πρόκειται να διαπραγματευθώ μαζί σου τους όρους της συμφωνίας. Τους επιβάλλω άπλω.

— Τους δέχομαι εκ των προτέρων.

— Θα μου υπογράψης αυτή τη στιγμή μια έπιστολή, προς την κόμησση, από την όποια θα ζητήσ χρήματα με την άπειλή, ότι, αν δεν σου τα στείλῃ, θα την δολοφονήσης...

Ο 'Ερβέ κύτταζε τον 'Αντουάν ντέ Πονταλές, τρομαγμένος.

— Θέλετε να με παραδώσετε αύριο στον Εισαγγελέα; ρώτησε.

— Αυτό ακριβώς θα κάνω, τη στιγμή που θα ξανατολήσης να ένοχλήσης την κυρία ντέ Σεβερνύ, απάντησε ο ντέ Πονταλές, κυττάζοντας κατάματα τον 'Ερβέ.

— Ναί, άλλ' αυτό δεν είναι λογικό εκ μέρους σας.

— Δέχτηκες εκ των προτέρων τους όρους μου. Οι αντίρρήσεις δεν έχουν πια καμμία θέση.

— Δεν έχω καμμία αντίρρηση. Άπλω δεν βλέπω τον πρακτικό λόγο. 'Αν θέλῃ ή κυρία κόμησση να με καταγγείλῃ ως έκβιαστή, μπορεί να το κάνει με την έπιστολή μου, που έχει ήδη εις χείρας της...

— Είσαι πολύ έξυπνος, 'Ερβέ. Την εχει γράφει κατά τέτοιον τρόπο την έπιστολή εκείνη, που να μη το μολῃ ή αδελφή μου να την δείξῃ ούτε στον ίδιο τον έαυτό της... Άρκεί να δῇ ένα ξένο μάτι όσα είναι γραμμένα εκεί μέσα, για να κατεριπώθῃ ή όπόληψη και ή τιμή της κυρίας ντέ Σεβερνύ.

— Ωστε, αυτά να τα σερβίρης σε κανέναν άλλον και όχι σ' έμένα...

— Κύριέ μου, σάς θεβαιώνω πως οι προθέσεις μου...

— Δεν σου ζήτησα εξηγήσεις. 'Εμ-

ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

πρός. Το φως της εισόδου είναι αρκετό για να μπορέσης να γράψης. Έφερα μαζί μου ό,τι χρειάζεται.

Ο ντέ Σεβερνύ προχώρησε προς ένα ξύλινο κάθισμα και πήρε από κει ένα χαρτοφύλακα και ένα μελανοδοχείο. 'Υστερα διευθύνθηκε σ' ένα τραπέζι και κοντά στην είσοδο του περιπτέρου και άφησε επάνω σ' αυτό τα χρειώδη της γραφής.

Ο 'Ερβέ τον κύτταζε αναποφάσιτος. Για μια στιγμή πέρασε απ' το μυαλό του, σάν άστραπή, ή ιδέα να έπιτεθῇ ξαφνικά κατά του ντέ Πονταλές και αφού τον ξαπλώσῃ κάτω άναίσθητο, να δραπετεύσῃ από το κλουί εκείνο, μέσα στο όποιο τον είχε φυλακίσει.

Μά δέ τόλμησε να θάλῃ σ' ένέργεια αυτό το σχέδιο. Η παραμικρή άστοχη κίνησή του, μια άπρόδλεπτη άποτυχία του, τώζερε καλά, θα του στοίχιζε πολύ ακριβά. Ο ντέ Πονταλές δεν ήταν από τους ανθρώπους, που καταβάλλονταν εύκολα.

Δέχτηκε, λοιπόν, να ύποταχῇ με στοικιότητα στο μοιραϊόν και, σε μια άφωνη διαταγή του συνομιλητού του, πήγε και κάθισε στο σκαμνί, που ήταν μπρος στο τραπέζι.

Πήρε στα χέρια του ένα κονδηλόφορο και περίμενε. Ήταν άποφασισμένος να τελειώσῃ μια ώρα άρχιτερα με τον Πονταλές, για ν' άνακτήσῃ την έλευθερία του. Είχε δέ τόσο πεποίθηση και έμπιστοσύνη στη γονιμότητα του μυαλού του, ώστε ήταν έβέβαιος, πως θα έβρισκε άργότερα κάποιο τρόπο να έξουδετερώσῃ τα σχέδια του 'Αντουάν.

Έμπρός, του φώναξε ο ντέ Πονταλές. Γράψε την έπιστολή, που σου είπα. Και ούτε λέξη για το «μυστικό της κοριτσιάτικης ζωής» ή το «χαμένο γυιό» της κυρίας κομήσσης. Θάναί καθαρά μια έκβιαστική έπιστολή ένός ληστού...

— Όμολογώ πως δεν έχω πείρα απ' αυτό του είδους τα πράγματα, έκαμε ο 'Ερβέ με προσποιητή άμηχανία.

— Τον καυμένο! είπε ειρωνικά ο ντέ Πονταλές. Σε προειδοποιώ πως ή άργοπορία δεν σε ώφελεί σε τίποτε. 'Αν μεσολαήσῃς, ό,τιδήποτε που θα με ύποχρεώσῃ να σ' άφήσω χωρίς ναχω πάρει αυτή την έπιστολή, ξέρε το πως θα σε σκοτώσω σάν σκυλί!...

— Τότε... άς κάνωμε γλήγορα. Θάταν προτιμότερο να μου ύπαγορεύετε σεις. 'Ετσι το γράμμα θα περιέχῃ ό,τι ακριβώς θέλετε.

— Ωραία. Γράψε.

Ο ντέ Πονταλές σκέφθηκε για λίγο και άρχισε:

— Κυρία. Λυπούμαι πολύ διότι είμαι ύποχρεωμένος, να σας προξενήσω μια δυσάρεστη έκπληξη. Άλλά δεν ξέρω για ποιο λόγο θάπρεπε να βρίσκωμῃ εγώ σε μια δεινή οικονομική στενοχωρία, ένῶ σεις δίνετε χοροδία και δεξιότητες στο μέγαρό σας. Δέν είμαι μηδενιστής, ούτε σας φθονώ για τό πλούτη σας. Είμαι άπλω ένας παράξενος επαγγελματίας. Θα με όνο-

μάσετε ίσως τυχοδιώκτη ή έκβιαστή, μου είναι αδιάφορο...

Ο 'Αντουάν ντέ Πονταλές υπέβαλε άργά και με φωνή σταθερή. Στάθηκε για μια στιγμή και άναπνευσε βαθειά, σκέφθηκε λίγο και έξακολούθησε, ένῶ ο άλλος έγραφε:

—...Όπωσδήποτε εκείνο που ζητώ από σας είναι να μου στείλετε έντός της αύριον έκατό χιλιάδες φράγκα, άν δεν θέλετε να στερηθῃτε πρόωρα τις άπολαύσεις της εύτυχισμένης ζωής σας...

Τα χρήματα αυτά θα τα τοποθετήσετε στην δεξιά γωνιά του περιπτέρου του κήπου σας αύριο μόλις θραδυσῃ και θα φροντίσω εγώ να τα παραλάβω από κει.

— Σας κάνω τη δήλωση πως άν τολμήσετε ν' άνακοινώσετε την παρούσαν μου στον άντρα σας, στην 'Αστυνομία ή σ' όποιοδήποτε άλλον με την έλπίδα πως θα μου ξεφύγετε, όχι μόνο σεις θα πεθάνετε κατά τον οίκτρότερο τρόπο, αλλά και την κόρη σας, που ξέρω πόσο αγαπάτε, θα την κάμω να ύποστῇ μπρος στα μάτια σας μαρτυρικό θάνατο.

Είμαι βέβαιος ότι θάστε αρκετά λογική ώστε να μη συμβῇ τίποτε απ' αυτά τα δυσάρεστα.

— Άφωσιωμένος δούλος σας...

— Υπόγραφε!

— Μά, κύριε ντέ Πονταλές, έτόλμησε να διαμαρτυρηθῇ ο 'Ερβέ. Αυτό είναι σά να μου λές να ύπογράψω τη θανατική μου καταδίκη...

— Υπόγραφε! θρυλήθηκε ο 'Αντουάν, σφίγγοντας τις γροθιές του με λύσσα.

Ο 'Ερβέ άντελήφθη πως ήταν άδύνατο να κάνει διαφορετικά.

Υπέγραψε την έπιστολή και την παρέδωσε στον αδελφό της κομήσσης. Εκείνος την διάβασε βιαστικά, την έδίπλωσε και την έβαλε στην τσέπη του, ένῶ ένα μειδίαμα θριάμβου διέστελλε τα χείλη του.

Και ένῶ ο 'Ερβέ, κάτωχρος και με πραγματική άμηχανία αυτή τη φορά, περίμενε, σάν ύπόδικος, που έχει άφεθῇ στο έλεος των δικαστών του, ο 'Αντουάν ντέ Πονταλές του είπε:

— Και τώρα, έντιμότατε κύριε 'Ερβέ, είσαι αϊχμάλωτός μου για μερικὲς ώρες.

Ο άλλος τον κύτταζε με άπορία.

— Ω, μη τρομάζῃς! συνέχισε ο 'Αντουάν, δεν πρόκειται να σου συμβῇ τίποτε το δυσάρεστο. Είσαι τόσο κακοήθης και τόσο δειλός, ώστε είμαι βέβαιος, ότι και το Θεό σου τον ίδιο είσαι πρόθυμος να προδώσῃς για να σώσῃς το θωρομένο σου σαρκίον.

— Κύριε ντέ Πονταλές, με θίγετε, μαρτυρίας, οι όροι της συμφωνίας μας έχουν εκπληρωθῇ. Με κρατάτε δε-

— Έτσι, λοιπόν, έξακολούθησε ο 'Αντουάν, χωρίς να λάβῃ ύπ όψιν την παρατήρηση του 'Ερβέ, δέν έχω καμμία άνησυχία ότι θα καθήσῃς φρόνιμα και θα κάμῃς προθυμότητα εκείνο που θα σε διατάξω...

— Μά, κύριε ντέ Πονταλές, έκαμε ο 'Ερβέ κάπως ζωηρά και σε τόνο διαμενο χειροπόδαρα. Μπορείτε, όποιαδήποτε στιγμή, να με στείλετε στα κάτεργα. Τι άλλο θέλετε από μένα; Προς Θεού, λυπηθήτε με.

— Δέν σου ζήτησα άποδείξεις της δειλίας σου, 'Ερβέ, ούτε συζητή όδρους συμφωνίας. Τους όρους αυτούς, σου τώπα, τους επιβάλλω. Και έπειδη έχασαμε άρκετή ώρα έδώ πέρα, σηκώ και προχώρει. Έχομε δουλειά οι δυό μας άπόψε...

— Τι δουλειά; Ποῦ θα πάμε;

— Προχώρει!

Ο 'Ερβέ σηκώθηκε από το σκαμνί, που καθόταν και με άσταθῇ θήματα, σάν μεθυσμένος, προχώρησε προς τον κήπο.

Ο Πονταλές έρριξε στους ώμους του ένα μαύρο μανδύα και τον άκούληθησε με μεγάλα θήματα.

Στην πρώτη σκοτεινή καμπή που έφθασαν ο 'Αντουάν σταμάτησε και του είπε:

— 'Ερβέ, πρόσεξε. Σου κάνω μια χρήσιμη προειδοποίηση. Το βλέπεις αυτό;

Μέσα από τον μανδύα του Πονταλές έπρόβαλε ή κάνη ενός πιστολιού.

Ο 'Ερβέ, στο άντίκρουσμά της, άνατρίχιασε, ένῶ ο άλλος έξακολούθησε ψύχραιμα:

— Αν διανοηθῃς να μου ξεφύγῃς μέσα στα στενά δρομάκια του πάρκου θα σε σκοτώσω χωρίς καμμία άλλη προειδοποίηση. Μη ξεχνάς ότι μπορώ να το κάνω έντελώς άτιμωρητή, γιατί θ' άποδείξῃ με το γράμμα σου πως δέν ήσουν παρά ένας κοινός ληστής...

Ο 'Ερβέ άναστέναξε χωρίς να πῇ λέξη. 'Ενοιώθε καλά πως ήταν ένας άθλιος αϊχμάλωτος του τρομερού εκείνου άνθρώπου και άρχισε ν' άνησυχῇ σοβαρά για την τύχη του. Στο τέλος, έτόλμησε να ρωτήσῃ:

— Κύριε ντέ Πονταλές, μπορώ να ξέρω αν πλησιάζῃ ή τελευταία μου ώρα;

Ο άλλος έγέλασε δυνατά.

— Α, όχι δά, απάντησε. 'Εφ' όσον θα έκτελῃς τυφλά και χωρίς άντιρρήσεις τις διαταγές μου, δέν έχεις να φοβῃθῃς τίποτε. Η ζωή σου για μένα είναι τόσο άχρηστη και άσημαντή όσο και ο θάνατός σου. Δέν άξίζει, λοιπόν, τον κόπο, έφ' όσον δέν δώσης άφορμή, να λερώσω τη χλόη αυτού του κήπου με το θρώμικο αίμα σου. Κάποιου άλλου όμως πλησιάζει ή τελευταία του ώρα...

Ο 'Ερβέ στάθηκε για ν' άκούσῃ με περιέργεια.

— Όχι τώρα, έκαμε ο 'Αντουάν. Προχώρει για να βγοῦμε από τον κήπο.

— Πολύ καλά ύπήκουσε πρόθυμα ο 'Ερβέ, κάπως ήσυχώτερος από τη θε-

ΑΣΤΕΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ

Η ΑΠΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΟΤΟΥ

Ο μικρός Τότης διαβάει ιερά ιστορία. Βρίσκεται στον κατακλυσμό και ξαφνικά σταματά. Μπροστά στα μάτια του είναι η κιβωτός του Νώε και ο μικρός την

κυττάζει με προσοχή. Κατόπι στρέφεται στον παπού του που διαβάει την εφημερίδα του λίγο παρέρυ.

— Παπού, ήσουν και συ μέσα στην Κιβωτό του Νώε;

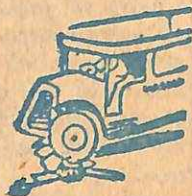
— Όχι, παιδάκι μου.

— Τότε πώς συμβαίνει και δεν πνίγηκες παπού;

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ...

Η Κα Φ. είναι πολύ ανήσυχη, έχει σπάσει έναν καθρέφτη και προληπτική όπως είναι, φοβάται ότι δεν θα της βγεί σε καλό. Μια φίλη της προσπαθεί να την καθησυχάσει.

— Έλα, δά, μην κάνεις έτσι! Αυτά είναι προληψίες. Νά, μιά γνωστή μου κυρίας

της έσπασε κι' αυτής ο καθρέφτης της τουαλέτας της και δεν έπαθε τίποτε. Μόνον την άλλη μέρα ένα λεωφορείο έκοψε την πεθερά της!

ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΙΑ!

Ο τόνος σχολείο, η Κυρία διδάσκει περί γενναιοδωρίας.

— Είναι μια αρετή, από τις μεγαλύτερες λέγει. Γενναιοδωρία θα πη, να προσφέρεις ευχαρίστως κάτι του οποίου έχεις μεγάλην ανάγκην. Με αντιληφθήκατε παιδιά;

— Μάλιστα κυρία.

— Δός μου λοιπόν, έσύ, Γιαννάκη ένα παρό

ύψιμα. Πότε είσαι γενναιοδωρός;

— Όταν βγαίνω το πρωί έξω χωρίς να πλύνω το πρόσωπό μου!

ΤΙ ΠΑΘΑΙΝΕ

Ο κ. Χ. περνά με το μικροσκοπικό του αυτοκίνητο των δυο ίππων μια κεντρική λεωφόρο. Κάθε είκοσι μέτρα όμως, το αυτοκίνητάκι με τον επιβάτη του φαίνεται σαν να τινάζεται από κάποια μυστηριώδη δύναμη, πάνω από την ασφαλτο στόν άερα. Ένας αστυφύλαξ της τροχαίας σταματά το περίεργο αυτοκίνητο και ρωτά περίεργος τον οδηγό του. Τι συμβαίνει.

Και ο κ. Χ. απάθεστα:

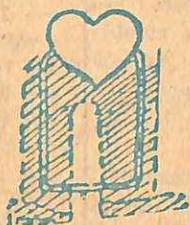
— Ω! Δεν είναι τίποτε κ. αστυφύλαξ. Μ' έχει πιάσει λόξυγκας!

ΠΕΡΙ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ

Ο καθηγητής της ανατομίας έχει αντίκρου τον έναν νέο φοιτητή και τον εξετάζει.

— Τι γνωρίζετε περί της κυκλοφορίας του αίματος; Τόν ρωτά.

Και ο υποψήφιος για την Ιατρική σχολή

— Κυκλοφορία του αίματος θα πη όταν το αίμα κατεβαίνει από την καρδιά στο ένα πόδι και ξανανεβαίνει σ' αυτήν από το άλλο!

ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ

Ο Μπέμπης συνοδεύει τον πατέρα του στον περίπατο. Καθώς πήγαιναν, εκάθησαν σ' έναν πάγκο για να ξεκουραστούν και ο Μπέμπης έπωφελεται της είν

καιρίας για να ρωτήσει τον πατέρα του για μια άπορία του.

— Τί θα πη, μπαμπά, ή λέξεις αδύνατον; ρωτά.

Είπαι, παιδί μου, μία λέξη ή όποια δεν πρέπει να υπάρχει στο λεξικό κανενός ανθρώπου με θέληση. Ένας άνθρωπος πρέπει να κατορθώνει τα πάντα.

Και ο Μπέμπης άμειλκτος:

— Καλά μπαμπά, υπορείς όμως έσύ ν' άψης ένα σπέρτο πάνω σ' ένα σαπούνι;

ΔΙΑΦΗΜΗΣΙΣ

Σε μια μικρή έπαρχιακή πόλη, φθάνει ένα ιπποδρόμιο και στρατοπεδεύει στην κεντρική πλατεία. Σε λίγο όλα είναι ετοιμα για την παράσταση και ο κράτης αρχίζει να ώρύεται:

— Περάστε κυρίες και κύριοι! Θα ήθελε πολλά πράγματα! Άλλά το πιδ σπουδιό είναι ο άνθρωπος με τα δυο κεφάλια! Νά, αυτή την στιγμή, τα δυο κεφάλια μαλώνουν. Τό ένα το κεφάλι βρίζει το άλλο γιατί έφανε μεγαλειότερο κομμάτι γλύκισμα από το δικό του. Τό άλλο το κεφάλι όμως γελά και όπως φαίνεται θα πέσει ξύλο! Περάστε κυρίες και κύριοι, για να προλάβετε!...

Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΟΥ

Ο νεαρός τενόρος έχει δώσει το πρώτο του ρεσιτάλ και την άλλη μέρα κανχιάται σ' ένα συνάδελφό του, που τον νόμιζε άπόντα από την συναυλία:

— Είχα πού λές μια τρομερή επιτυχία. 'Η

ωνή μου γέμισε τελείως την αίθουσα!... Και ο καλός συνάδελφος:

— Καταλαβαίνω τώρα γιατί όταν τραγουδούσες έσύ, άδειαζε ή σάλλα! Έκαναν οι θεαταί τόπο της φωνής σου!...

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

Μια κυρία σταματά μπρος σ' ένα ζητιάνο που δίνει κάτι με δυο λόγια και φεύγει. Ένας «συνάδελφος» πλησιάζει τον τυχερό και τον ρωτά.

— Τί σούπε ή κυρία αυτή,

— Πάρε αυτό για να πihς ένα τσάι.

— Και τί σούδωκε;

— Δυο κομμάτια ζάχαρη!

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Στην μικρή πόλη Ντρέντλεϋ, κάτι μεταξύ χωριού και πόλεως, κοντά στο Λονδίνο, είχαν σημειωθεί τελευταία κάτι μυστηριώδεις εξαφανίσεις: ένας οικογενειάρχης, ο Τζέιμς Λάνκαστερ κι' ένας νέος, ο Μπέρτ, είχαν χαθή χωρίς ν' αφήσουν ίχνη. 'Υστερ' από καιρό οι δικοί των έπαρναν άπ' ένα δαιτυλογραφημένο γράμμα, στο οποίο τον θύε άνήγγειλαν ότι ήσαν καλά και ότι θα έπέστρεφαν σε κάμποσο καιρό. Στο Ντρέντλεϋ, ζούσε και ο κ. Μπρίτον, ένας πλούσιος άνθρωπος. 'Υστερ' άπ' την εξαφάνιση αυτή ο κ. Μπρίτον πηγαίνει στον κτηματομεσίτη κ. Χάρρισον και του δηλώνει ότι άποφάσισε να πουλήση το σπίτι του, γιατί ή γυναίκα του είχε έπηρεασθή από τις μυστηριώδεις εξαφανίσεις και είχε γίνει νευρική. Γι' αυτό το λόγο θάφευγαν από τον τόπο. 'Εν τώ μεταξύ, ή μίς Λάνκαστερ, κόρη του ενός άπ' τούς εξαφανισθέντας, πηγαίνει και βρίσκει έναν παλιό συνάδελφό της του τμήματος 'Αποκριτογραφίσεως, του 'Υπουργείου 'Εξωτερικών που είχε άνοιξει δικό του γραφείο και τον παρακαλεί να άσχοληθή με τις μυστηριώδεις εξαφανίσεις. 'Ο Ντάνιελ Ρόκ, —έτσι λεγόταν ο νέος— δέχεται και παρουσιάζεται την άλλη μέρα ως άγοραστής στο σπίτι του κ. Μπρίτον. Του είχε κάνει έντύπωση ή άπόφασίς του να φύγη από το Ντρέντλεϋ και έστρεψε πρώτα σ' αυτόν την προσοχή του. 'Ο κ. Μπρίτον, με κάποια καχυποψία του δείχνει όλο το σπίτι. 'Ο Ρόκ βλέπει πολύ περίεργα πράγματα. 'Αμέσως μετά, έπιστρέφει στο Λονδίνο, και πληροφορείται ότι περί του μεγάλου χειρουργού δρος Χόκιν, που είχε τρελλαθή στον πόλεμο μαζί με την νοσοκόμα του και πού άφου έμεινε δυο χρόνια σε μια κλινική, έφυγε κατά πάσαν πιθανότητα για την Αυστραλία. 'Ο Ρόκ έπιστρέφει πάλι στο Ντρέντλεϋ, άλλ' ένψ μιλούσε σε μια τυχαία συνάντησή του με την γυναίκα του Μπρίτον, όφισταται μία ξαφνική επίθεση με ναρκωτικό. Τόν μεταφέρουν σπίτι και εκεί ο Μπρίτον τού άποκαλύπτει ότι είναι ο δωρ Χόκιν και ότι πρόκειται να τού άνοίξη το μυαλό για να ξεετασθή, και άν είναι κανονικά σχηματισμένο να αντικαταστήση με αυτό ένα μέρος του δικού του που είχε θλαβή. 'Ο Ρόκ βλέπει ότι είναι χαμένος.

'Ο Χόκιν έν τώ μεταξύ με την νοσοκόμα του είχαν εξαφανισθή. 'Υστερ' από καιρό, ο Ρόκ άνοίγει

Τό φρικτό μυστικό Τῆς δρος ΧΟΚΙΝ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΣ
ΤΟΥΤΗΜΑ
ΤΙΚΟ ΑΣΤΥ
ΝΟΜΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟ
ΡΗΜΑΤΟΥ
ΦΙΛΙΠ.
ΟΠΠΕΝΧΑΪΜ

ένα γραφείο άναζητήσεων και παίρνει ως βοηθό του την Άνν. Μιά μέρα, ο συνταγματάρχης Γουόρτον γνωστότερος ως ο κ. Κ. 20 πληροφορεί τον Ρόκ ότι ή Άνν συχνάζει στα νυκτερινά κέντρα μ' έναν ύποπτο τύπο. 'Ο Ρόκ θυμώνει και ρωτά την Άνν. Αυτή τόν πληροφορεί ότι βρίσκει επί τα ίχνη του δρος Χόκιν. 'Ο ύποπτος έν τώ μεταξύ της προτείνει να τού πωλήση τα μαλλιά της για κάποιον τρελλό θείο του που θέλει να αντικαταστήση τα μαλλιά της νυκτός του. 'Η Άνν πού κάτι μυρίζεται στην πρόταση αυτή κάνει πώς δέχεται, και άκολουθεί τόν νέο στο σπίτι του θείου του, πού δεν είναι άλλος από τόν δωρ Χόκιν. 'Εκεί ή Άνν παρ' όλίγο να ύποστη την τύχη του πατέρα της, άν δεν πρόφαινε ο Ντάνιελ Ρόκ με άτυπονομικούς. 'Υστερ' άπ' αυτό νέο συνταρακτικό έπεισόδιο σημειώνεται, στην κοιλάδα Σαλίςμπουρν. 'Εχει εξαφανισθή ο περιόδων έμπορικος αντιπρόσωπος Ρίτσαρντ Μπράϊν. Τό αυτοκίνητο βρέθηκε καταστραμμένο μέσα σε μια χαράδρα. Και ή μίς Λάνκαστερ άφωσιώνεται στην διεκρίνηση της νέας αύς μυστηριώδους ύποθέσεως.

60N

Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ο νεαρός κατέθηκε από το ποδήλατό του και πλησίασε την πινακίδα.

— ΜΠΡΑΝΤΙΝΓΚΦΟΡΝΤ, 7 ΜΙΛΙΑ, διάβασε δυνατά και μετά έλαστήμισε.

Κάθισε έπάνω σε μια μεγάλη πέτρα και, θάζοντας από την τσέπη του ένα χαρτί, προσπάθησε να κατατοπισθή. Δεν τά κατάφερε όμως και θρίζοντας, τόν ξαναδιπλώσε.

'Η μέρα ήταν κάπως βροχερή, πάντως ο ήλιος έμφανιζόταν πού και πού δημιουργώντας μια άποπνικτική άτμόσφαιρα, γεμάτη ύγρασία.

Ο νεαρός έθγαλε το μαντήλι του και σκούπισε το ιδρωμένο μέτωπό του. Μ' ένα τίναγμα του ώμου τού έσιαξε μετά τόν έκδρομικό σάκκο πού είχε στην πλάτη του, και ξανανέθηκε στο ποδήλατό του.

—Θά σταθώ στο πρώτο πανδοχείο πού θα συναντήσω, συλλογίσθηκε, και θα τούς παρακαλέσω να μού δώσουν ένα φλυτζάνι ζεστό τσάι. Μετά θα τούς ρωτήσω και πού άκριβώς βρίσκομαι.

Τό πρώτο σπίτι πού συνάντησε τόν θύβισε σε σκέψεις. Βρισκόταν άρκετά άπομακρυσμένο από το δρόμο, και δεν φαινόταν άπλό πανδοχείο. 'Ηταν ένα κτίριο έπιθλητικό, πού κάποτε ίσως είχε χρησιμεύσει ως κατοικία πλουσίου άρχοντα. Τώρα φαινόταν σχεδόν άκατοίκητο. 'Ο νεαρός—Χάρρυ Βίττσον ή-

ταν τ' όνομα του—δεν πολυσκοτίσθηκε για όλα αυτά. Προχώρησε με το ποδήλατό του στο στενό μονοπάτι, πού ώδηγούσε ως την έξωπορτα, και χτύπησε τό κουδούνι της.

Οι έλπίδες του όμως έσβυσαν, όταν σε λίγο ή πόρτα άνοιξε και φάνηκε μια πανέμορφη κυρία, ντυμένη κομψότατα, πού έδειχνε πως κάθε άλλο μπορούσε να είναι παρά ιδιοκτήτρια πανδοχείου έξοχικού.

— Συγγνώμη για την ενόχληση, ψιθύρισε ο Ντάνσον. Ζητώ να έρω ένα πανδοχείο όπου θα μπορούσα να πιω ένα ζεστό φλυτζάνι τσάι.

—Περάστε σας παρακαλώ μέσα, τόν προσκάλεσε χαμογελώντας ή όμορφη κυρία, και έπιτρέψτε μου να σας τό προσφέρω έγώ.

'Ο Χάρρυ για λίγο δίστασε. Είχε ξεκινήσει πριν δυο έβδομάδες από το Λονδίνο, και ή έκδρομή του βρισκόταν περί τό τέλος της, όπως άλλωστε και τά λεφτά του.

—Δεν θάθελα να ξεδέψω περισσότερο από έννηα πέννες, έξηγήσε στην κυρία. Θέλω όμως νάχω μπόλικο ψωμί και βούτυρο.

—Σύμφωνοι, τού ύποσχέθηκε εκείνη.

'Ο νέος άκούμπησε τότε τό ποδήλατό του στον τοίχο του σπιτιού και άκολούθησε τη γυναίκα. Αυτή τόν ώδήγησε σ' ένα εύρύχωρο δωμάτιο, έν μέρει μόνον έπιπλωμένο. Μπρος σ' ένα τραπέζι καθόταν κάποιος άξιόπρεπςτατος κύριος και έγραφε. Σήκωσε τό κεφάλι του, μόλις μπήκαν.

—'Ο νέος αυτός, τού έίπε ή γυναίκα μού ζήτησε τσάι, με άρκετό ψωμί και βούτυρο...

—Στράφηκε μετά προς τόν Χάρρυ. —Καθήστε, έκανε, κι' έγώ έν τώ μεταξύ θα σας έτοιμάσω να φάτε...

—Για σταθήτε, φώναξε ο Χάρρυ Ντάνσον παίζοντας νευρικά με τό καπέλλο του. Τα πράγματα μού φαίνονται κάπως ύποπτα! Δεν φαντάζομαι να κοροϊδεύομαστε; έ; Αυτό έδώ τό σπίτι δεν μοιάζει ούτε με χάνι, ούτε με οίκτοροφείο, ούτε με τίποτε τό παρόμοιο...

—Και τί μ' αυτό; τού άποκρίθηκε χαμογελώντας ή κυρία. Όπωσδήποτε θα πιήτε τό τσάι σας. Δεν σας άρκει αυτό;

'Ο νέος την κύτταζε έκθαμβος. Τα μάτια της ήσαν τά όραιότερα πού είχε ποτέ τού συναντήσει, και τά μαλλιά της ήσαν θαυόχρωμα, σχεδόν καστανά.

Με άργες κινήσεις ο Χάρρυ ξεφορτώθηκε τόν σάκκο του και τόν κρέμασε στην πλάτη της καρέκλας.

—Πολύ καλά, συμφωνώ, μιά και μού τό θεοαιώνετε, έδήλωσε. Αυτό άλλωστε ένδιαφέρει μονάχα έσας. 'Εγώ πάντως σας έπαναλαμβάνα, για ναμαι έν τάξει, ότι δεν διαθέτω παρά έννηα πέννες, γιατί μού μένει άκόμη να πληρώσω τό κρεβάτι μου γι' άπόψε την νύχτα, καθώς κι' ένα φαγητό.

Σκόπευε να φθάσω σήμερα στο Λονδίνο, μα ο καιρός τα χάλασε στο Ντέ-θουσαίρ και οι δρόμοι ήταν έλαιοειδί.
 Η γυναίκα είχε βγή από το δωμάτιο, προφανώς για να ετοιμάσει το τσάι. Ο άνδρας της—δπως συνεπέραινε ο Χάρρυ, σηκώθηκε από το τραπέζι και παρακάλεσε τον νέο να καθήσει πιο αναπαυτικά σε μια πολυθρόνα.

Πλησίασε μετά κι' ο ίδιος τη δικιά του και κάθισε απέναντί του.

—Κάνετε μήπως καμιά έκδρομη με ποδήλατο; τον ρώτησε.

—Ακριβώς! Τό μοντέλο, φώναξε γελώντας, δυνάτα ο Χάρρυ. Ξεκίνησα πριν δεκαπέντε μέρες, και σήμερα—αύριο, σκοπεύω να φθάσω πίσω στο Λονδίνο. Με λένε Χάρρυ Ντάβσον. Έργάζομαι στο κατάστημα των κ. κ. Τάουνεμ και Γκόλλαρ. Είναι έμποροι ύφασμάτων, στην Πλατεία του Αγίου Παύλου.

—Φαντάζομαι, του είπε ο συνομιλητής του, ότι θα διασκεδάσατε περίφημα κατά τη διάρκεια των δύο αυτών εβδομάδων.

—Μάλλον όχι, απάντησε ο νέος. Οι έκδρομές με ποδήλατο κατέληξαν είδος πολυτελείας τώρα τελευταία. Βγήκαν στη μέση τα αυτοκίνητα, έδωσαν ζωή στους δρόμους, και όλα τα χάνια και τα ξενοδοχεία ανέβασαν τις τιμές τους.

—Πόσο σκοπεύετε να προχωρήσετε ακόμη απόψε; ρώτησε, ο άλλος.

—Κάπου δέκα—δύοκα μίλια, απάντησε με πολύ λίγο ενθουσιασμό ο Χάρρυ. Πρέπει να φθάσω στο Μπράν-πινγκφορντ, λίγο πιο κάτω από δω...

Τους διέκοψε η όμορφη κυρία που μπήκε κρατώντας ένα δίσκο με το τσάι. Ο νεαρός Ντάβσον ήταν ενθουσιασμένος. Στο τέλος του προσέφεραν και ένα ποτήρι ούισκυ με σόδα.

Συγκινημένος σχεδόν από την τόσο ανέλπιστα περιποίηση, ο Χάρρυ σηκώθηκε και ετοιμάστηκε να αποχαιρετήσει το φιλόξενο ανδρόνιο.

—Πρέπει να φύγω, είπε. Έχει σχεδόν σκοτεινιάσει. Τι σας χρωστώ, παρακαλώ;

Η γυναίκα με τα όμορφα μάτια του χαμογέλασε.

—Αγαπητέ μου νέε, του απάντησε, δεν θέλω με λεφτά. Είμαστε αρκετά πλούσιοι! Ζούμε τόσο μόνοι σ' αυτόν τον μακρινό τόπο, που δεν φαντάζεσθε πόσο μάς χαροποίησε η επίσκεψή σας.

—Αν το παίρνετε έτσι το πράγμα, φώναξε κρύβοντας δύσκολα τη χαρά του ο Χάρρυ, τότε... τότε δέχομαι και σας ευχαριστώ θερμά!

—Γιατί δεν μένετε απόψε μαζί μας; εξακολουθούσαν εκείνη. Θα σας δώσουμε να φάτε, και θα σας ετοιμάσουμε κι' ένα αρκετά αναπαυτικό κρεβάτι. Δεν θάχετε δέ να μάς πληρώσετε ούτε πεντάρα. Αύριο πρωί—πρωί, σηκώνεσθε και φεύγετε.

—Μιλάτε σοφάρα; ρώτησε ο νέος, μη πιστεύοντας σ' αυτά τα λόγια.

—Σοβαρώτατα! Η μαγειρίσά μας είναι σπουδαία και σας υπόσχεται ότι θα μείνετε κατενθουσιασμένοι με το γεύμα μας.

Ο Χάρρυ Ντάβσον ξεφορτώθηκε για δεύτερη φορά το σακκίδιό του.

—Μα το Θεό, φώναξε, τέτοια τύχη δεν την περίμενα ποτέ μου!

Τα γεγονότα που επηκολούθησαν απέδειξαν κάπως απερισκεπής τη γνώμη αυτή του νεαρού. Τό γεγονός πάντως είναι ότι ο Χάρρυ Ντάβσον πέρασε σπουδαία εκείνη τη βραδιά. Τα φαγητά που του παρέθεσαν δεν τα είχε καν όνειρευση στη ζωή του. Έφαγε

Το φρικτό μυστικό του δ. Χόκιν

με μεγάλη όρεξη και σε ποσότητα αφάνταστη. Ήπιε μετά κρασιά που ούτε μπορούσε καν να φαντασθεί ότι υπήρχαν στον μάταιο αυτό κόσμο.

Τέλος ξεπλωμένος αναπαυτικά σε μια πολυθρόνα, έμπρος στο τζάκι, κάπνισε ένα ακριβότατο πούρο, και διηγήθηκε την ιστορία της ζωής του στους οικοδεσπότες του. Την διηγήθηκε μάλιστα αρκετές φορές ζαλισμένος καθώς ήταν απ' το κρασί.

Όταν αργότερα, μετά από ένα τελευταίο ούισκυ με σόδα, σηκώθηκε για να πάει στο κρεβάτι του, τα πόδια του δέν τον κρατούσαν διόλου, μα διόλου στερεά.

Στην αρχή κοιμήθηκε βαθειά. Μετά έπαθε κάτι σαν εφιάλτη. Είχε την εντύπωση ότι ο λίγο παραξενός, ρωμαλέος και επιβλητικός οικοδεσπότης, τον κουβαλούσε μισοκοιμημένο στα χέρια του. Διέσχισαν κάποιο σκοτεινό χώλ και μπήκαν σ' ένα άλλο δωμάτιο. Ήταν το μπάνιο.

Τον ξάπλωσαν σ' ένα μακρύ τραπέζι και πριν καλοκαταλάβει τί του συνέβαινε τον έδεσαν γερά. Αυτό όμως ξεπερνούσε τα όρια και του φρικτώτερου έστω εφιάλτη. Ο Χάρρυ άρχισε να ξεφωνίζει. Κάποιος του έχωσε με δύναμη κάτι μέσα στο στόμα και οι κραυγές του πνίγηκαν. Ο οικοδεσπότης στεκόταν τώρα επάνω από το κεφάλι του. Φορούσε μια μακρύα, λευκή ποδιά. Στο χέρι του κρατούσε κάτι που διέλεγε από μια μαύρη κασετίνα: ένα λεπτό μαχαίρι. Τό φως της λάμπας παιχνιδιζε επάνω στο άσπλο της λεπίδας του.

—Δεν είναι ανάγκη να συγχίζεσθε, τον καθησύχασε ευγενικώτατα ο δρ. Χόκιν. Έχετε απλούστατα κάτι που το χρειαζόμαστε απαραίτητως και που για σας είναι εντελώς περιττό. Κλείστε, λοιπόν, για λίγο τα μάτια σας...

Ήταν ο φρικτώτερος εφιάλτης—κι' ο τελευταίος—του νεαρού Χάρρυ Ντάβσον.

□ □

Η "Ανν Λάνκαστερ στεκόταν δριβία δίπλα στο γραφείο του Ντάνιελ. Κρατούσε στα χέρια της κάποιαν έφημερίδα, την οποία απλώσε εμπρός της, ενώ τα δάκτυλά της έτρεμαν ελαφρά.

—Δεν φαντάζομαι και η υπόθεσις αυτή να αφορά την αστυνομία μόνον; αυτή να αφορά την αστυνομία μόνον; του είπε.

Ο Ντάνιελ φόρεσε τα κόκκινα γυαλιά του και διάβασε την είδηση που η γραμματέας του είχε υπογράμμισει με κόκκινο μολύβι:

«ΚΑΙ ΝΕΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΗΝ ΠΕΔΙΑΔΑ ΤΟΥ ΣΑΛΙΣΜΠΟΥΡΥ. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΑΝΕΞΙΧΝΙΑΣΤΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑ ΕΝΤΟΣ ΜΗΝΟΣ»

Περιέγραφε μετά, την ανακάλυψη του πτώματος κάποιου Χάρρυ Ντάβσον, που είχε ανευρεθεί ήμικύμνο, τα όφθαλα τραύματα στο κεφάλι, τα όποια θύμιζαν καταπληκτικά την περίπτωση του Ρίτσαρντ Μπράντ. Τα σημάδια που του παρέθεσαν δεν τα είχε καν όνειρευση στη ζωή του. Έφαγε

πτώματα απείχαν εκατό μόλις γυάρδες μεταξύ τους, βρίσκονταν δε στην πιο ερημική τοποθεσία της πεδιάδος. Στο μέρος εκείνο δεν έσυχναζαν παρά μόνον βοσκοί, κι' αυτοί σπανιότατα.

Κατά πάσαν πιθανότητα, το πτώμα του Ντάβσον θα έμενε για μήνες εκεί, κρυμμένο μέσα στους πυκνούς θάμνους, αν δεν το μυριζόταν κάποιο τσποανόσκυλο, που είδοποίησε με παρατεταμένα ούρλιαχτά το αφεντικό του.

Ο Ντάνιελ έβγαλε τα γυαλιά του και έσυρε το τηλέφωνο κοντά του.

—Πρέπει να ενεργήσουμε άμεσα να κερρίσει, παραδέχτηκε. Θα σας παρακαλέσω, μίς Λάνκαστερ να πεταχθείτε μια στιγμή ως το διπλανό έμπορειό και να αγοράσετε ένα χάρτη της περιοχής του Γουίλτσαίρ.

Εν τώ μεταξύ εγώ θα τηλεφωνήσω να μου στείλουν το αυτοκίνητό μου.

—Θα συνεννοηθώτε προηγουμένως με την Σκότλαντ Γάρντ; ρώτησε η "Ανν.

Ο Ρόκ έμεινε για λίγο σκεπτικός.

—Μάλλον όχι, απάντησε. "Οχι τώρα άμεσα πάντως. Πιθανόν να θεωρούν την υπόθεση αυτή ως εντελώς της δικαιοδοσίας τους, και να μην επιτρέψουν να αναμειχθούν και ιδιώτες. Θα φύγω, λοιπόν, μόνος μου.

—Θα φύγουμε, ψιθύρισε η "Ανν.

Ο Ντάνιελ συνφρονώθηκε.

—Η πεδιάδα του Σάλισμμπορυ, της απάντησε, είναι ο πιο ερημικός τόπος που μπορείτε να φαντασθείτε, και ο άνθρωπος που κυνηγούσε, ο πιο επικίνδυνος εγκληματίας. Είναι, λοιπόν, προτιμότερο να μείνετε έσείς εδώ και να με περιμένετε.

—Λυπούμαι πολύ που δεν θα σας υπακούσω, παρετήρησε η μίς Λάνκαστερ. Θα έρθω όπουδήποτε μαζί σας.

Ο Ντάνιελ συνφρονώθηκε ξανά.

—Θα ξεκινήσω σε μισή ώρα, την προειδοποίησε.

—Δεν μου χρειάζεται παρά ένα τέταρτο για να ετοιμασθώ, του αποκρίθηκε εκείνη.

Ο Ρόκ έσυρε πιο κοντά του το τηλέφωνο.

—Τρέξτε ν' αγοράσετε τον χάρτη! την διέταξε. Θα τηλεφωνήσω άμεσα για το αυτοκίνητο.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΤΟΜΣΟΝ

Ο Ντάνιελ Ρόκ και η "Ανν Λάνκαστερ γευμάτισαν, το ίδιο μεσημέρι, στο "Εμσμπορυ, που ο Ντάνιελ τό είχε εκλέξει, κατόπιν προσεκτικής μελέτης του χάρτη, ως στρατηγείο του.

Στην τραπεζαρία βρισκόνταν μερικοί "Αμερικανοί και "Αγγλοι περιηγηταί, καθώς και μια όμας αρχαιολόγων. Ο Ντάνιελ τους εξήτασε όλους, κρυφά, με προσοχή.

Μετά το γεύμα πήγε ο αυτοκίνητό του, και άργησε λίγο στην αύλη και μετά στο καπνιστήριο.

Όταν, αργότερα, ξεκίνησαν για την απογευματινή έρευνά τους, φαινόταν κάπως σκεπτικός. Η "Ανν απέφυγε να τον ρωτήσει σχετικά. Καθόταν άμλητη, δίπλα του, με το βλέμμα κερφωμένο μπροστά της.

Μια στιγμή ο Ντάνιελ της έδειξε τους δύο στρατιωτικούς καταυλισμούς προς την διεύθυνση του Στόουνχενγκ.

—Οι χωριανοί, εδώ γύρω, της είπε, έχουν τη γνώμη ότι τα δυο εγκλήματα διεπράχθησαν από ένα ή περισσότερους στρατιώτες του μακρινού αυτού στρατοπέδου. Η φήμη τους, στα περικόρα, δεν είναι και τόσο καλή.

—Πιθανόν να έχουν δίκαιο, παραδέ-

χθηκε η "Ανν.

Προχωρήσαν αρκετά χιλιόμετρα. Ήταν απόγευμα του Μάη, και η άνοιξη είχε απλωθεί με νωχέλεια σ' όλη την περιοχή. Μερικά κοπάδια έβασκαν τους αγρούς, που το καταπράσινο, ατέλειωτο χαλί τους, το στικμάτιζαν που και που ποικιλόχρωμα λουλούδια. Τα δέντρα έδιναν μια πιο σκούρα νότα, και ξεχώριζαν στο φόντο του γαλανού ουρανού. Τα φύλλα τους μόλις κουνιόντουσαν στο φύσημα ενός ανάλαφρου αεριού.

Μια απόλυτη ήρεμία ήταν απλωμένη παντού. Μάταια θ' αναζητούσε κανείς την ατμόσφαιρα τραγωδίας και φρίκης, που θα περίμενε ίσως να αντίληφθαι να πλανιέται γύρω από τον τόπο των δυο φρικαλέων εγκλημάτων.

Κι' όμως, την στιγμή που ο Ντάνιελ σταμάτησε το αυτοκίνητό του στην άκρη του δρόμου, πίσω από δύο άλλα, η "Ανν ένοιωσε μια παράξενη ανατριχίλα!

Σε απόσταση ενός περίπου μιλίου, διακρινόταν ένας όμιλος από τρία—τέσσερα πρόσωπα. Ο Ντάνιελ έδειξε με το χέρι του προς τα εκεί.

—Αν δεν γελιέμαι, είπε, εκεί κάτω έβρέθηκε το πτώμα του νέου.

Η "Ανν κύτταξε επίμονα προς εκείνη τη διεύθυνση.

—Μα τί ζητούν αυτοί οι άνθρωποι σ' αυτόν τον τόπο; ρώτησε.

—Θα είναι τίποτε περιέργου, της απάντησε ο Ντάνιελ. Η αστυνομία τελείωσε τας έπιτοπίους ανακρίσεις της και τώρα επιτρέπεται στο μεγάλο κοινό να διασκεδάσει, ικανοποιώντας την μακάβριο περιέργειά του.

—Έβγαλε από την τσέπη του πέτσινο σακκακιού του ένα ζευγάρι κυάλια, και εξήτασε με αυτά τον μικρόν όμιλο. Τα ξανατοποθέτησε μετά στην τσέπη του και ώδηγησε το αυτοκίνητό του σε απόσταση ενός περίπου μιλίου. Σταμάτησε σ' ένα σταυροδρόμι.

—Εδώ, είπε δείχνοντας προς τ' άριστερά του, είναι ο μικρός γκρεμνός όπου έβρέθηκε το πτώμα του Ρίτσαρντ Μπράντ, καθώς και το αναποδογυρισμένο αυτοκίνητό του.

—Πού το ξέρετε; τον ρώτησε η "Ανν με περιέργεια.

—Ρώτησα σχετικά στο "Εμσμπορυ, της απάντησε ο Ρόκ. Δεν είναι και τόσο δύσκολο, άλλωστε, να βρη κανείς αυτό το γκρεμνός. Απέχει ελάχιστα από το σταυροδρόμι.

Κατέβηκε από το αυτοκίνητο και διευθύνθηκε προς την πινακίδα. Την εξέτασε για λίγα λεπτά προσεκτικά. Γύρω της, το χώμα ήταν ανασκαμμένο, και η ίδια η πινακίδα φαινόταν σαν να είχε αποσπασθεί από τη θέση της και μετά ξαναποθετηθεί.

—Θα ήταν εύκολότατο στον καθένα, παρατήρησε, ο Ντάνιελ, να κοροϊδέψει τους ταξιδιώτες που περνούν από δω. Πιά δήτε...

—Εστρίψε προς άλλη διεύθυνση την πινακίδα, που τώρα έδειχνε ότι ο δρόμος προς το Μπράντινγκφορντ—το χωριό από όπου είχαν περάσει προηγουώς—ήταν το ερημικό μονοπάτι που φαινόταν να οδηγεί προς το κέντρον της πεδιάδος.

—Ευκολότατο, όπως βλέπετε, εξακολουθούσε. Εκεί κάτω διακρίνεται ένα σπίτι. Κάθε ταξιδιώτης, λοιπόν, που θα αμφέβαλλε για την ορθότητα της πινακίδας, θα πήγαινε, φυσικά, να ρωτήσει τον ιδιοκτήτη του σπιτιού αυτού.

Συμπεραίνω, λοιπόν, ότι αυτό συνέβη με τον Ρίτσαρντ Μπράντ καθώς και με τον Χάρρυ Ντάβσον. Συμπεραίνω, επίσης, ότι σ' αυτό το σπίτι μένουν...

—Ποιος; φώναξε η "Ανν.

—Ο δρ. Λόκιν με τη γυναίκα του! Η μίς Λάνκαστερ στράφηκε και κύτταξε προς το σημείο όπου ο δρόμος εξαφανιζόταν απότομως.

—Ωστε πρόκειται να παμε εκεί τώρα; ρώτησε.

—Όπωςδήποτε όχι! απάντησε θραχνά ο Ντάνιελ. Έχω αρκετή πειρατών μεθόδων αυτού του τρελλού.

—Τί θα κάνουμε τότε;

Ο Ρόκ την παρέσυρε προς το αυτοκίνητο.

—Θα κάνουμε ένα μικρό περίπατο στα περικόρα και θα σκεφθώμε, της απάντησε. Έχουμε ακόμη καιρό.

—Δεν πρέπει να άργοπορήσουμε πο-λύ, συνεβούλευσε με φανερά αγωνία η "Ανν.

—Κάτι θα γίνω ως αύριο, της υποσχέθηκε ο Ντάνιελ.

Κατά την επιστροφή του, όμως, ο νέος άλλαξε γνώμη. Διευθύνθηκε προς τον αστυνομικό σταθμό της περιοχής, και ζήτησε να μιλήσει στον διοικητή του.

Τον δέχθηκε ένας ύψηλόςσωμος τύπος, με ξανθό μουστάκι, κάπως υπερβολικός.

—Σε τί θα μπορούσα να σας φανώ χρήσιμος κ. Ρόκ; ρώτησε διαβάζοντας την κάρτα του Ντάνιελ.

—Θυμάστε μήπως τα εγκλήματα του Τρέντλεϋ; του υπενθύμισε ο νέος. Δράστης τους ήταν κάποιος διάσημος Αυστραλός χειρουργός: ο σέρ Τζόζεφ Χόκυ.

—Ναι, ναι, φυσικά, θυμούμαι, απάντησε ο διοικητής. Η αστυνομία του Σάρεϋ, δεν χειρίσθηκε όπως έπρεπε την υπόθεση.

—Ε, λοιπόν, σας δίδεται η ευκαιρία να επανορθώσετε, έσεις την αποτυχία της, συνέχισε ο Ντάνιελ. Ο σέρ Τζόζεφ Χόκιν και η γυναίκα του, μένουν στο Χόμανς Χώλ, κάποιο ερημικό σπίτι, σε απόσταση 14 μιλίων από δω, στον τόπο ακριβώς των δυο τελευταίων εγκλημάτων. Είμαι θέσιος ό-τι δράστης τους είναι και πάλιν ο τρελλός αυτός χειρουργός.

Ο διοικητής χαμογέλασε.

—Έχουμε ήδη εξιχνίαση το μυστήριο των δυο αυτών εγκλημάτων, κ. Ρόκ, ανήγγειλε. Αύριο κι' άλλος θα συλλάβω τους δύο δράστες. Όσο για τον τρίτο, εύρίσκομαι επί τη ίχνη του.

Ο ΝΕΟΣ ΝΟΙΚΑΡΗΣ ΒΛΕΠΕΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

—Κι' απ' εδώ, κύριε, είναι η αίθουσα του λουτρού.

—Σοβαρά; μουρμούρισε ο Ντάνιελ.

—Είναι στρατιώτες του γειτονικού στρατοπέδου, εξακολουθούσαν ο άλλος. Αυτό το αντελήφθηκα εύθως εξ αρχής. Δυσκολεύθηκα όμως να αποδείξω την ενοχή τους. Όπωςδήποτε όμως, σήμερα—αύριο, θα τους συλλάβω και θα τους μεταφέρω στις φυλακές του Σάλισμμπορυ.

—Ωχ! Θεέ μου, έκανε ψιθυριστά ο Ντάνιελ.

—Όσον αφορά τους ενοίκους του Χόμανς Χώλ, συνέχισε ο διοικητής στρίβοντας το μουστάκι του, σας πληροφορώ ότι σφάλλετε και πάλι. Όνομαζονται Τσάρλτον και κατάγονται από το Τάμπριτζ Γουέξ. Ο άνδρας είναι αρχαιολόγος και πολύ μορφωμένος κύριος. Πληροφορούμαι δε ότι η γυναίκα του, χέες ακόμη το πρωί, κατέβηκε για φώλια στο "Εμσμπορυ, και ζήτησε να προσλάβει υπηρέτες. Θα μου επιτρέψετε, λοιπόν, να σας συμβουλευώ, κύριε Ρόκ, να εισθε στο μέλλον κάπως προσεκτικώτερος, σαν διατυπώνετε τόσο θραειές κατηγορίες.

—Κι' όμως επιμένω, γιατί είμαι απόλυτως βέσιος, του αποκρίθηκε ο Ντάνιελ. Ύπηρετσα αρκετά χρόνια στο Ύπουργείο Έξωτερικών, έχρημά-τισα ειδικός άπεσταλμένος της Α. Υ. του Βασιλέως, καθώς και υπάλληλος της Μυστικής Ύπηρεσίας και του Γραφείου Αντικατασκοπείας. Γώρα δε συ-νερνάζομαι με το νέο Τμήμα του Γραφείου αυτού, το Κ. 20, για το όποιο, φυσικά, θα ακούσατε να γίνεται τε-λευταίως λόγος.

Ο διοικητής τον έκοψε αδιάφορος, δίχως την παραμικρή συγκίνηση.

—Ωστε έτσι, λοιπόν, έκανε ειρωνικά. Πάντως, κ. Ρόκ, αυτή τη φορά κυνηγώτε φαντάσματα. Οι δουλειές σας, μέχρι σήμερα, δεν είχαν καμμία σχέση με την αστυνομία και με την εξιχνίαση εγκλημάτων.

—Αφήστε μας, λοιπόν, να κάνουμε ό,τι καταλαβαίνουμε έμεις, και να εισθε βέσιος πως θα τα καταφέρουμε σχετικώς καλλίτερα από σας. Μάθετε, κύριε μου, ότι, χρόνια και χρόνια τώρα, δεν έμεινε ανεξιχνίαστο εγκλημα εδώ στα περικόρα. Επιτρέψτε μου δε να προσθέ-σω, ότι δεν μάς πολυαρέσουν αυτές οι έρασιτεχνικές επεμβάσεις σε ζητή-ματα της δικαιοδοσίας μας.

Ο Ντάνιελ πήρε το καπέλλο του.

—Πολύ καλά, είπε. Πάντως σας έ-παναλαβήσαν κι' εγώ, ότι αυτή τη φορά πέσατε έξω. Αφήνετε δε να σας διαφύγη, μια άρ-κετά σέβαστη άμοι-δή.

Τό χαμόγελο του διοικητού είχε άρ-χίσει να γυρνά σε νευρικό μορφασμό. —Αυτό ενδιαφέρει μονάχα έμένα, φώ-ναξε.

□ □

Λιγοστοί πελάτες βρισκόνταν τό ίδιο εκείνο θράδυ, στην τραπεζαρία του ξε-νοδοχείου. Ο μάιτρ-ντ' ότέλ, τύπος κά-πως φλύαρος και κουτσόμ πόλης, πε-ριποιήθηκε αρκετά τον Ντάνιελ.

(Άκολουθεί)

'Επηρεάζονται οί άστέρες όταν παίζουν έρωτικές σκηνές;

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Στο προηγούμενο φύλλο μας δημοσιεύσαμε τις απαντήσεις διαφόρων γοηστών του κινηματογράφου σχετικά με την έντυπωση που τους προξενεί το γύρισμα τών έρωτων σκηνών.

«Ας δούμε σήμερα τί απήντησαν στο ίδιο έρωτμα οί άρσενικοί συνάδελφοί των.

Και πρώτα-πρώτα ο Ρόμπερτ Τάι-λορ που θεωρείται σήμερα ως ο «ύπ' άριθ. 1 γόης» του Χόλλυγουντ:

— Φυσικά, οί έρωτικές σκηνές που «γυρίζω» με τις διασημότερες θεντέτες του κόσμου δεν μπορούν να με άφύσσουν έντελώς άσυγκίνητο, απήντησε ο Ρόμπερτ. Το γεγονός όμως είναι ότι τώρα τις έχω συνηθίσει άρκετά και ή συγκίνησις που αισθανόμουν στις άρχες είναι πολύ λιγώτερο έντονη. «Ακόμη θυμομυιά το ίσχυρότατο «τράκ» που είχα όταν έπρόκειτο να «γυρίσω» με την Γκρέτα Γκάρμπο την πρώτη έρωτική σκηνή της «Κυρίας με τας Κα-μελάς». Δεν κατάφερα να φανώ φυσικός και ύστερα από επανειλημμένες άτυχες επαναλήψεις, το τράκ μου είχε σβέξει σε τέτοιο βαθμό που σε μία στιγμή τά χέρια μου παρέλυσαν καθώς σήκωνα την Γκρέτα στην άγκαλιά μου και ή μεγάλη ήθοποιός κυλίστηκε στο πάτωμα! Εύτυχώς που το πράγμα της φάνηκε τόσο άστείο ώστε ξέσπασε στα γέλια κι' έτσι συνήλθα κι' εγώ που λίγο έλειψε να λιποθυμήσω από την τρομάρα μου!

«Από τότε έως σήμερα έχω γυρίσει άναριθμητες έρωτικές σκηνές με τις ωραιότερες γυναίκες του κινηματογράφου και σιγά-σιγά ελπίζω να έχω συνηθίσει τόσο πολύ ώστε να μένω άδιάφορος, άν και αυτό είναι λίγο δύσκολο, γιατί πάντοτε κανείς και όταν ακόμη δεν επηρεάζεται από το πρόσωπο της πρωταγωνίστριας επηρεάζεται από τον ρόλο που παίζει και αισθάνεται έστω και προσωρινά να τον κυριεύη ή τρυφερότης του ήρωος που υποδύεται...

—Τί αισθάνομαι όταν με φιλούν οί συμπρωταγωνιστρίδες μου; ρώτησε ο 'Ανρϋ Γκαρά. Μά... όχι θέβαια δυσάρεσκεια! Θάταν λίγο άγενές έκ μέρους μου να πω ότι δεν μ' ένθουσιάζουν καθόλου οί έρωτικές σκηνές τών ταινιών μου, την στιγμή που όλες οί συνάδελφές μου είναι τόσο χαριτωμένες! (Βλέπετε ο 'Ανρϋ Γκαρά είναι άρκετά δι-πλωμάτης).

—Αισθάνεσθε μόνο άπλη εύχαρίστηση γυρίζοντας έρωτικές σκηνές, κύριε Γκαρά, ή μήπως έρωτεύεσθε και στ' άλλθεια τις παρτεναίρ σας;

— «Α, όχι! απήντησε κατηγορηματικά ο 'Ανρϋ Γκαρά. Καθώς ξέρετε είμαι παντρεμένος! Άγαπώ την γυναίκα μου, την Μπέττυ Ρόου, και συνεπώς...

Ο 'Ανρϋ Γκαρά σιώπησε, δείχνοντας έτσι ότι το θέμα ήταν λίγο επικίνδυνο για έναν ήθοποιό που παντρεύτηκε μό-

λις πρό ενός έτους κι' έχει τώρα κι' ένα χαριτωμένο παιδάκι.

— «Όχι, δεν επηρεάζομαι, από τις έρωτικές σκηνές, απήντησε ο Σάρλ Μπου αγιέ. Κάθε εύσυνείδητος ήθοποιός έχει ως κυριώτερη φροντίδα του την όσο το δυνατόν φυσικώτερη απόδοση του ρόλου του. Και προσπαθώντας να ένσαρκώσω πιστά τον ήρωά του, έχω κατά το «γύρισμα» μιας έρωτικής σκηνής το συναίσθημα ότι είναι πράγματι έρωτευμένος με την ήθοποιό που παίζει μαζί του. Αυτό όμως το συναίσθημα είναι κυρίως υποκειμενικό, έσωτερικό και παύει την ίδια στιγμή που θα τελειώση ή σκηνή.

«Απόδειξις αὐτῶν που λέγω είναι ότι εγώ έρωτεύθηκα την Πάτ Πάτερσον την οποία γνώρισα σ' ένα δείπνο και μετά πέντε μέρες έγινε γυναίκα μου. Φυσικά προτού γνώρισα την Πάτ είχα σφίξει στην άγκαλιά μου τις ωραιότερες ήθοποιούς της Εὐρώπης και της 'Αμερικής. Και όμως δεν έρωτεύθηκα ποτέ, καμιά γόησσα του Παρισιού ή του Χόλλυγουντ... κι' ως ήταν οί ωραιότερες γυναίκες της θόνης, κι' ως είχαν τά πιο άφογα σώματα του κόσμου, κι' ως τις είχα φιλήσει χίλιες φορές...

«Και οί έρωτικές σκηνές είναι άπλού-

στατα ένα μέρος της «έργασίας» μας του «έπαγγελμάτος» μας που μας αφήνουν άδιάφορους όπως αφήνει άδιάφορους τούς άκροβάτας ο κίνδυνος που διατρέχουν κάθε φορά. Είναι ή συνήθεια, βλέπετε, που δεν μπορεί να τη άποφύγη κανείς.

Ο χαριτωμένος Μωρίς Σεβαλιέ όταν άκουσε το έρώτημα, χαμογέλασε με εύθυμία:

— Να σάς πω ότι δεν μ' επηρεάζουν καθόλου οί έρωτικές σκηνές, θάλεγο ψέμματα! Το θέβαιον είναι ότι οί γυναίκες που παίζουν μαζί μου... με έρωτεύονται κεραυνοβόλα! Φυσικά, όταν τις φιλάει ένα «δωραίο παιδί» σαν και... μένα μπορούν να μείνουν άδιάφορες; Αυτό δεν χρειάζεται φιλοσοφία να το καταλάβη κανείς!

Και ο Σεβαλιέ εξακοντίζοντας ένα γοητευτικό χαμόγελο, σιγοτραγουδά το τελευταίο του σουζέ: «Όλες οί γυναίκες τρελλαινόνται για μένα, όλες οί γυναίκες μ' άγαπούν...».

ΠΙΡΑ ΡΟΥΣΟΝ

Η Μαντλέν Κάρολλ είναι έτοιμη να δεχθί το τρυφερό φιλή του γόητος Ντίκ Πρόουελλ.

Τὰ δυὸ περιστέρια

Ένα χαριτωμένο διήγημα του ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Έχετε περάσει ποτέ τις διακοπές σας σε κανένα ξενοδοχείο ξεοικικό που να δικαιολογή άπολύτως την έπωνυμία του; Λοιπόν, εγώ γνωρίζω αυτή την εύχαρίστητη. Είναι πάλι το καλοκαίρι εκείνο στα Βεσίγια και κατά σύσταση ενός φίλου μου, πήγα κατ' ευθέειαν στο ξενοδοχείο «Τὰ δυὸ περιστέρια».

Εφθασα εκεί ένα πρωινό με τις βαλίτσες μου σκοπεύοντας να περάσω της διακοπές μου.

Η ξενοδόχος, μια κοντή μελαγχρινή με ζωηρά μάτια, άφοι με υποδέχτηκε και μουδίζει το δωμάτιό μου, έγινε άφαντη. Άρχισα να ξεσκονίζομαι, και την ίδια στιγμή παρατήρησα πώς στην κάμαρά μου δεν υπήρχε πετόετα. Χτύπησα το κουδούνι και περίμενα λίγα λεπτά...Δεν φάνηκε όμως ναργείται κανένας. Ξαναχτύπησα. Και πάλι κανείς. Άρχισα να χτυπώ πιο δυνατά, και άκόμα πιο δυνατά, ώσπου πόνεσαν τά δά-γυλά μου. Τίποτα, και πάλι τίποτα.

Κατέβηκα τή σκάλα τρέγοντας, κι' έ-ξα φρενών απ' το θυμό μου, διευθύθηκα στο Γραφείο του Ξενοδοχείου. Δεν βρήκα όμως να ξεσπάσω πουθενά. Στο Γραφείο δεν βρισκόταν κανένας. Στο γάλλ όμως, κάποιοι με κύτταγε χαμο-γελώντας...

Μπᾶ! Γιατί, άραγε να γελᾷ έτούτος έδω, — άναρωτήθηκα — για τις γκρι-μάτσες μου, για τις χειρονομίες μου, ή για τά μουρμουρίσματά μου;

—Μήπως ζητείτε τίποτα, κύριε;... με ρώτησε την ίδια στιγμή ά άγνωστος. —Κάποιον ζητώ... Του άπάντησα. Μιά ώρα τώρα χτυπώ και κανείς δεν άκού-γεται έδώ μέσα. Αυτό είναι έξωφρενι-κό!

Ο άγνωστος άρχισε να γελᾷ περισ-σότερο.

—Και που είστε άκόμα, κύριε!... εί-πε ήσυχα ήσυχα. Είμαι σίγουρος πώς θα δήτε κι' άλλα έξωφρενικά πράμμα-τα έδώ... «Αχ! άναπτή κύριε!... συ-νέχισε — για νᾶναι κανείς ειλικρινής, πρέπει να δηλώσω πώς ή ύπηρεσία μέσα έδω δεν είναι και πολύ έν τάξει. Η ξενοδόχος καταπιάνεται με τις κάμα-ρες, ξεχνᾷ όμως πολλά πράγματα, κι' όσο για τόν ξενοδόχο, αυτός άνακατεύ-εται με την κουζίνα και τ'άποτελέσμα-τα είναι μερικές φορές θλιβερά... Έλπί-ζω όμως πώς θα γίνη και μ' έσας θι, ήγινε και μ' έμας, κύριε. Θα γίνετε κι' έσεις όπως γίναμε κι' έμείς... πολύ επι-εικής, και στο τέλος θα καταλήξετε να τά βρίσκετε όλα αυτά πολύ γουστόζι-κα... Κι' όλα αυτά, συμβαίνουν γιατί... Άλήθεια, είδατε την έπιγραφή του ξε-νοδοχείου; «Τὰ δυὸ περιστέρια». Ί-σως όμως να πήρατε την έπιγραφή αὐ-τή απ' την γαστρονομική της άποψη... «Ε! λοιπόν, όχι... έπρεπε να την πάρε-τε απ' την αισθηματική... Γιατί το ξε-νοδοχείο αυτό το κρατούν δυὸ έρωτευ-μένοι!

Μάλιστα, κύριε!... Δεν ξέρω πόσο καιρό έχουν που παντρεύτηκαν, ξέρω όμως πώς ή σελήνη του μέλιτος βρί-σκεται γι' αυτός στο πρώτο της τέ-ταρτο άκόμα. Τους τσακώνει κανείς σ' όλες τις γωνίες έτοιμους να άγκαλιᾶ-σθουν, ή τούς βλέπη νᾶνουν μια σκη-νή ζηλοτυπίας. Ένας τρόπος παραπά-

νω δηλαδή αὐτός για να βρίσκονται ὁ ένας στην άγκαλιά του άλλου... Τὰ κακόμοιρα τὰ παιδιά!... Νᾶναι νιό-παντροι, έρωτευμένοι, και νᾶχουν δλό-κληρο ξενοδοχείο στή ράχη τους!... Κα-ταλαβαίνεις φυσικά... με τά φίλιά τά κάνει κανείς θάλασσα στή δουλειά... Για να διευθύνει ένα ξενοδοχείο πρέ-πει νᾶχες κεφάλι πρώτα απ' όλα. Τι γίνεσαι λοιπόν όταν ένα λατρευτὸ πλά-σμα βρίσκεται διαρκῶς κοντά σου για να σοῦ χαλίζει το μυαλό;... Βέβαια... δεν υπάρχει καμιά άμφιβολία. Το ξε-νοδοχείο αὐτό κρατιέται πολύ άσχημα, αλλά είναι τόσο γοητευτικό το θέαμα δυὸ έρωτευμένων! Δεν είναι έτσι, κύ-ριε; Τί λέτε κι' έσεις; μ' έρώτησε μ' ένθουσιασμό.

Εκείνη τή στιγμή ίσια-ίσια, ή ίδιο-κλήτρια του ξενοδοχείου, ή κοντούλα μελαγχρινή, παρουσιάστηκε μπροστά μας.

—Κύριε, μου είπε με οίκειότητα, μου φάνηκε πώς άκουσα κάποιο χτύπη-μα... Μήπως ήσασταν έσεις; Να με συγχωρείτε... «Ημουν όμως εκεί κά-τω με τόν άντρα μου... καί...

Και σταμάτησε κοκκινίζοντας.

Ο άλλος κι' εγώ, ανταλλάξαμε ά-μέσως ένα κρυφὸ χαμόγελο γεμάτο ύπονοούμενα. Ξεθυμωμένος τώρα ο-λωσδιόλου γύρεψα απ' την μικρή τις πετοάτες.

Ο ένοικος δεν μου είχε πῆ ψέμμα-τα. Το ξενοδοχείο δεν διευθύνονταν και πολύ καλά. Σε λιγάκι παρετήρη-σα πώς στο δωμάτιο του μπάνιου δεν υπήρχε ζεστό νερό.

Χρειάζονταν να χτυπήσω το κουδού-νι, αλλά δεν τόλμησα να το κάνω. Σκέφθηκα πώς θα ένοχλούσα τούς δυὸ έρωτευμένους...

«Ας τούς το πω ύστερα...» συλλογι-σθηκα.

Κατεβαίνοντας απ' την κάμαρά μου, τούς βρήκα και τούς δυὸ στο γραφείο, καθισμένους σε δυὸ καρέκλες κοντά-κοντά.

—Ξέρετε... τούς παραπονέθηκα, και χωρίς ύφος. Στο μπάνιο δεν έχει ζε-στό νερό.

Ο ξενοδόχος τινάχτηκε στην καρέ-κλα του.

—Μπᾶ! ξεφώνισε και στράφηκε πρὸς την καρέκλα της γυναίκας του: —Η μπανιέρα του 8 δεν είναι έν τάξει;! Άλλά, χρυσή μου, μου φαίνεται πώς σοῦ είχα πῆ να φωνάξης τόν ύδραυλι-κ... Η γυναίκα τόν κύτταξε τρυφερά με τά ωραία ζωηρά ματάκια της.

Στο προσεχές:

Νέες έξαιρετικά ένδιαφέρου-σες περιπέτειες του

ΛΟΠΟΥΤΗ--ΦΑΝΤΑΣΜΑ

—Συγχώρησέ με, άγάπη μου! μουρ-μούρισε. Το είχα ξεχάσει...

Και τόν ξανακύτταξε έτοιμη να βά-λη τά κλάμματα άν αὐτός έξακολου-θούσε να της κάνει τόν αὐστηρό.

«Α! μά την αλήθεια... θά είχε κανείς μεγάλο βάρος άν γινόταν άφορμή να τσακωθούν έστω και για δυὸ λεφτά μεταξύ τούς δυὸ τρυγονάκια...

Εφθασε το βραδυνο φαί... Άπ' την στιγμή που σερβιρίστηκε το ψάρι ά-κόμα, όλη ή πελατεία του ξενοδοχείου είχε μυριστή κι' όλες πώς κάτι πάλι είχε συμβεί άνάμεσα στ' άντρώγυνο. Το ψάρι — ήταν γλώσσες — είχε παρα-ψηθή, πράγμα που έδειχνε καθαρά πώς ο μάγερας είχε άλλες σκοτούρες εκείνη τή ώρα στο μυαλό του... Γύρω μου, απ' τά διάφορα τραπεζάκια, ά-κουγόταν ένα σωρό μουρμουρητά... —Επί τέλους τι θέλεις να γίνη; Εί-ναι ζηλιάρης βρέ άδελφέ ο άνθρώπος... έλεγε κάποιος.

—Σίγουρα θά ξαναπέρασε ο δασο-φύλακας... μουρμούρισε δεύτερος.

Και ξέρετε... δεν υπάρχει το παρα-μικρό. Τίποτα άπολύτως! Αυτή ή κα-κομοίρα τόν λατρεύει τόν άντρώγυλη της... βεβαίως κάποιος άλλος παρέ-κει...

Το δεύτερο πιάτο ήταν κοτόπουλο. Αὐτό πιά ήταν καμμένο... Όλη ή πε-λατεία άναρρωτιότανε τώρα με άγω-νία: «Τί σήμαινε πάλι τούτο το καμμέ-νο κοτόπουλο; Το άντρώγυνο έξακο-λουθούσε άκόμα τόν καυγά του, ή εί-χε επί τέλους συμφιλιωθή;...

Η μικρούλα ξενοδόχος, φάνηκε ξαφ-νικά να περιτριγυρίζει άνάμεσα στα τραπεζάκια. Όλη γέλοια.

«Όλοι οί πελάτες ήσαν πλημμυρι-σμένοι τώρα από γαρά: Το χαμόγελο της γυναίκας τώδινε καθαρά: Είχε έρθει ή συμφιλίωση!...

Σας βεβαιώνω, λοιπόν, ήταν κάτι το τόσο συμπαθητικό, τόσο γοητευτικό. Όλος αὐτός ο κόσμος που ένδιαφέ-ρονταν για τόν έρωτα του άνδρωγύ-νου, που άνησυχούσαν για τις μικρο-παραξηγήσεις τους, και γάινονταν για την εύτυχία τους, σαν νήταν δική τους εύτυχία.

Ο ξενοδόχος ωστόσο ξεπρόβαλλε απ' την πορτούλα του γραφείου το κε-φάλι του τυλιγμένο στο άσπρο ψηλό μπουνέ. Η γυναίκα του γύρισε άμέσως ζωηρά στο διπλανό μου.

—Πώς βρίσκετε το κοτόπουλο, κύ-ριε; τόν ρώτησε.

—Υπέρογο! άποκρίθηκε εκείνος.

—Βλέπετε, λοιπόν, άγάπη μου; είπε θριαμβευτικά στὸν άνδρα της ή ξενο-δόχος.

—Άλήθεια, κύριε;... ρώτησε εκείνος διατακτικά... Ξέρετε, φοβόμουνά πώς... θάταν λίγο...

—Υπέρογο!... Υπέρογο!... φώναξε όλη ή πελατεία μ' ένα στόμα.

■ ■

Εμείνα στα «Δυὸ περιστέρια» τρεις μέρες και τις πέρασα και τις τρεις ίδια κι' άπαράλλαχτα! Το πρῶτ ζητούσε το πρόγευμα στις δέτῳ και δεν στο έφεραν ούτε και στις έννέα... Άλλά πώς μπορούσε κανείς ν' άπαι-τήση από δυὸ έρωτευμένους που ή νύ-χτα τούς θάταν φυσικά τόσο κουραστι-

κή όσο και γλυκειά, να σηκωθούνε να-
ρις-ναρίς απ' το κρεβάτι τους; Τά
πρωίνα, συναντούσε κανείς τη μικρή
μέ το πενιούρα, και σχεδόν ένοιωθε
ντροπή γιατί την είχε αναγκάσει ν' α-
φήσει τόσο πρωί το κρεβάτι της. Κα-
τά το βραδυό, ύστερα απ' το φαί, ο-
ταν σκοτεινιάζε ή νύχτα, μαντεύαμε
ένα ζευγαράκι καθισμένο κοντά-κον-
τά έξω, στο μπαγκάκι του κήπου. Ή-
ταν «εκείνος» κι «εκείνη»... Ο άντρας
φορούσε ακόμα το άσπρο σακκάκι του
μαίτρ ντ' ότέλ. Την κρατούσε αγκαλια-
σμένη απ' τη μέση, κι' αυτή άκουμπού-
σε τρυφερά το κεφαλάκι της στον ώ-
μο του. Και κανείς δεν τολμούσε να
πάει να καθήσει έξω στον κήπο, τέτοια
ώρα. Δεν τολμούσαν να βάλουν ούτε
το ραδιόφωνο. Σέβονταν βλέπετε τον
ξέρωτα πουδε την δική του μελωδία.
Τους μιλούσαν γλυκά, άπαλά, όπως
αγγίζει κανείς τα πράγματα που σπά-
ζουν εύκολα, κι' αυτό πάλι άπαντού-
σαν σ' ό,τι τους ζητούσε σύμφωνα με
τά καπρίτσια του πάθους τους...

«Α! δεν τό σκέφθηκα αυτό... Άπαν-
τούσαν με τόσο απότομο άν τυχόν στον
ερωτικό τους ούρανό περνούσε κανέ-
να σύννεφο κείνη την ώρα... ή: «...μά
δεν τό σκέφθηκα καλόλο αυτό...» — μ'
ένα χαμόγελο γεμάτο έκσταση, άν ό
ούρανος αυτός ήταν φωτεινός... Και
προσάτ σ' αυτό τό έκστατικό χαμόγε-
λο, παραμερίζονταν άμέσως τ' αση-
μαντα μικροπράγματα της καθημερι-
νης ζωής. Ένα τσάι, παραδείγματιος
χάριν, πού δεν σεβριρίστηκε στην ώρα
του, ή μία κάμαρα πού ως τις τρεις
τό απόγευμα έμενε άκούπιστη ακό-
μα...

□ □

Κατά τό απόγευμα της τρίτης μέρας,
ένώ βρισκόμουν έντελώς τυχαία στην
κάμαρά μου, άκουσα ξαφνικά, να μαλ-
λώνουν δυνατά έξω στο διάδρομο δυο
φωνές... δυο φωνές πού μου φάνηκαν
πώς έμοιαζαν με τις φωνές των δυο
περιστερών...

«Αλλά — κι' εδώ ήταν ή μεγάλη μου
έκπληξη — δεν ήταν καθόλου, αυτό,
τσάκωμα δυο έρωτευμένων...

— «Ω! όχι... όχι... αυτές οι γκρίνιες
οί γεμάτες κούραση, αυτά τά παράπο-
να τά γεμάτα μιζέρια...

Δεν ήταν θυμός αυτός! Ήταν μο-
χθηρία... Δεν ήταν έρωτευμένοι αυτοί
έκεί πού μάλλωναν... Ήταν δυο άν-
θρωποι, παντρεμένοι... Δεν ήταν κα-
θόλου περιστέρια, μά... δυο βώδια ά-
πλούστατα δεμένα στον ίδιο ζυγό...

Μην μπορώντας ακόμα να πιστέψω
στ' αυτιά μου, άνοιξα την πόρτα.

Τινάχτηκαν κι' οι δυο. Ο άντρας
κάτι έκανε να πη, μά μη βρίσκοντας
φαίνεται τά λόγια πού γύρευε έφυγε
γρήγορα... Η γυναίκα μουμούρισε ά-
νασηκώνοντας τους ώμους: «Τι θέλετε
να κάνωμε κύριε; Πρέπει να ζήσωμε,
κι' ή ζωή έγινε πολύ δύσκολη. Είναι
τόσο βαρύ πράγμα να κρατά κανείς
όλόκληρο ξενοδοχείο. Πρέπει να πε-
ριορίσουμε τά έξοδα. Έπειτα δεν μπο-
ρεί να βρή κανείς πια τό προσωπικό
πού θα ήθελε. Πρέπει λοιπόν να κάνω
μονάχη μου τά τρία τέταρτα της ύπη-
ρεσίας. Ο άντρας μου, επίσης, δεν εί-
γε κάνει τό μάγειρα ποτέ του... κατα-
πιάστηκε ώστόσο με την κουζίνα... Ξε-
θεώνεται κανείς στη δουλειά και πού
να τά βγάλη πέρα... Για να μη θυμώ-
νουν λοιπόν οι πελάται μας, και για
νάσαι πιο έπεικείς απέναντί μας, είχα-
με την έμπνευση να προσποιούμαστε

τους έρωτευμένους... Τό ξενοδοχείο
μας έπιγράφονταν: «Τά δυο ψητά περι-
στέρια», βγάλαμε απ' την έπιγραφή
τό «ψητά» και τό κόλπο έπιασε μιά
γαρά... Οι πελάτες μας συγχωρούν
στον ξέρωτα ότι δεν θα συγχωρούσαν
ποτέ στην κούρασή μας...

— «Ωστε, λοιπόν, ρώτησα γεμάτος ά-
πογοήτευση, δεν άναπιάσατε αληθι-
νά;

— «Αν άγαπιόμαστε αληθινά;! πφ!
άπάντησε άνασηκώνοντας και πάλι
τους ώμους της. Έκείνος με παντρεύ-
τηκε για την προίκα μου κι' εγώ παν-
τρεύτηκα για να μη μείνω στο ράφι.
Φυσικά στην αρχή, κι' εγώ κι' αυτός
σκεφθήκαμε πώς ό ξέρωτας θάρχονταν
ίσως άργότερα. Είμασαν όμως άναγ-
κασμένοι να δουλέψουμε άμέσως και
μάλιστα τόσο σκληρά... Φαίνεται πώς
ό ξέρωτας δεν θα βρήκε καιρό νάρθη...

«Εφυγα τό ίδιο εκείνο απόγευμα με-
τά τό φαί... Τά περιστέρια καθόνταν
έξω στον σκοτεινό κήπο, στο συνειθι-
σμένο μπαγκάκι τους.

Έκείνος την βαστούσε απ' τη μέση,
κι' αυτή άκούμπούσε τρυφερά τό κε-
φαλάκι της πάνω στην άσπρη βέστα
του. Ήταν κατάκοποι κι' οι δυο ύστε-
ρα από μιά έξαιρετικά κουραστική
μέρα, ήταν όμως άναγκασμένοι να πα-
λεύουν μ' όλη τους τη δύναμη έναντιόν
της νύστας τους...

Μιά ήλικιωμένη κυρία ήρθε κοντά
μου, και με μεγάλη τρυφερότητα μου
τους έδειξε ψιθυρίζοντας:

— «Αχ! τί ωραίο πράγμα πού είναι
ό ξέρωας!...

ANTRE ΜΠΙΡΑΜΠΟ

Θα σās γοητεύση

θα σās συναρπάση

θα σās συγκινήση

Η ΝΥΦΗ

ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ

ΠΥΡΓΟΥ

πού δημοσιεύουμε από
σήμερα.

Η μοιρασιά!

Ο Τάκης και ο Γιώργος πάνε να
φάνε σ' ένα ρεστωράν. Διατάζουν δυο
μπιφτέκια, κι' όταν έρχονται μαλλώ-
νουν ποιάς να πρωτοπροσφέρει του
άλλου.

ΓΙΩΡΓΟΣ.—Δεν κάνει, εσύ θα πά-
ρης πρώτος.

ΤΑΚΗΣ.—Όχι, πρώτος εσύ.

ΓΙΩΡΓΟΣ.—Όχι, μην έπιμένεις...

Τέλος ο Τάκης σεβίρεται πρώτος
και παίρνει τό μεγαλύτερο μπιφτέκι.

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ.—Δεν είσαι ευγενικός
Τάκη. Σεβίρεσαι πρώτος και παίρ-
νεις τό μεγαλύτερο κομμάτι.

ΤΑΚΗΣ.—Αν έπαιρνες εσύ πρώτα,
ποιά κομμάτι θάπαιρνες;

ΓΙΩΡΓΟΣ.—Τό μικρότερο, φυσικά...

ΤΑΚΗΣ.—Τώχεις, τί διαμαρτύρεσαι
λοιπόν;

—□—

Ακριβολογία μεδυσμένου

Δύο άστυφύλακες μαζεύουν στην Ό-
μόνοια έναν Άμερικανό μεθυσμένο.
Αυτός διαμαρτύρεται.

—Μη φοβάσθε κύριε, του λέγει ό ε-
νας από τους άστυφύλακες, πού ήταν
άγγλομαθής. Θα σās πάμε άπλως σπι-
τι σας. Πού κατοικείτε;

—Στό Σικάγο!...

—□—

Τόν διέψευσε

—Θεέ μου, τί άσχημα πού ντύνεσαι...
Ο πατέρας σου ντυνότανε κομψότατα.
—Και όμως του πατέρα μου τά ρού-
χα φορώ!

—□—

Γιατί έκλαιγε

Ο μικρός Τότης κλαίει άπαρηγό-
ρητά. Η θεία Μαρία τόν πλησιάζει και
τόν ρωτά:

—Γιατί κλαίς, μωρό μου;
—Χί! Χί!... Θεία, ό Δήμης μου είπε
ότι ώνειρεύθηκε πώς ήταν σ' ένα ζα-
χαροπλαστείο και ότι έφαγε πάστες,
μπαμπάδες, γλυκά, και ότι του ζήτη-
σα εγώ και δεν μου έδωκε!...

—□—

Γιά να του πη;

Μετά τόν γάμο.
—Και τί σου είπε ό γαμβρός όταν
του έσφίξεις τό χέρι και τόν συνεχά-
ρης;

—Δεν μου είπε τίποτε.
—Καταλαβαίνω. Αι μεγάλοι θλίψεις
είναι άφωνοι.

Ένας τυχερός άτυχος

Ευδυμογράφημα του ΜΑΞΙΜ

Δέν θα μπορούσατε ποτέ να βρη-
τε πιο άτυχο, αλλά συγχρόνως
και πιο τυχερό άτυχο μαζί, από
τόν φίλο μου Άρχιβάδο Τρι-
πούιγ.

«Εμεινα και γώ κατάπληκτος, όταν
τόν συνήνησα, ύστερ' από έξαφάνισή
του όλοκληρών μηνών και άκουσα τά
όσα τό συνέβησαν.

—Πού να με δής, φίλε μου, μου είπε
ό Τριπούιγ πού πέρασα όλους τους
κύκλους της κολάσεως. Άς σου τά
διηγηθώ όμως από την αρχή. Τά πα-
θήματά μου είναι άνεκδιήγητα.

«Στην αρχή ήταν ένα αυτοκίνητο.
Περνούσα από μιά «διάβαση πεζών»
όταν νιώθω ξαφνικά ένα δυνατό χτύ-
πημα από πίσω και άμέσως έπειτα
θρέθηκα πεσμένος κατά γής μ' ένα ά-
σχηκτο θάρος από πάνω μου: «Ένα
αυτοκίνητο με είχε καταπατήσει... Εύ-
τυχώς όμως, τό αυτοκίνητον αυτό ή-
ταν του σταθμού πρώτων βοηθειών
και έτσι με πήρε χωρίς πολλά χασο-
μέρια και με πήγε στο πλησιέστερο
νοσοκομείο. Φυσικά οι γιατροί πρόλα-
βαν και έτσι τη γλύτωσα φθινά. Ο-
ταν βγήκα, είχα ένα ράφιμο στο δε-
ξιό πλευρό, μιά μπιρίζολα όλιγώτερη
και μερικά χιλιάδικα άποζημιώσεως
στην τσέπη! Επί πλέον, έφαγα και
ήπια τις μέρες της νοσηλείας μου ή-
γεμονικά... και πλάμπα.

«Δεν περνά πολλός καιρός και έχομε
νέα περιπέτεια. Έπέστρεφα ένα θρά-
δυ άργά στο σπίτι μου. Κάπου τά εί-
χαμε κοπανήσει με κάποιο φίλο και ή-
μουν λίγο στο κέφι. Ξάφνου, σε μιά

καμπή βλέπω να προβάλλη ή κάνη έ-
νός περιστρόφου και κατόπι ή έρωμε-
ρη φάτσα ένός γκάγκστερ. Ταύτο-
χρόνως άκουσα μιά θραχνή φωνή να
διατάζει: «Τό πορτοφόλι σου και γρή-
γορα!».

«Εγώ ήξερα καλά πώς δεν είχα
ούτε φράγκο στην τσέπη μου, έν τού-
τοις είχα μιά διαβολεμένη διάθεση να
γλεντήσω τόν γκάγκστερ.

«—Δεν μπορώ να σου τό δώσω! του
λέγω.

«—Γιατί; μου άπαντά.

«—Γιατί έτσι θέλω! και λέγοντας έ-
σκασα στα γέλια για τό άστείο μου.

«Ο γκάγκστερ όμως θυώσε και...
«μπάμ-μπούμ!» μου φυτεύει δυο ώ-
ραίες σφαίρες στην κοιλιά...

«Έτρεξαν οι άστυφύλακες, άλλ' ό
λυστης είχε έν τώ μεταξύ εξαφανι-
σθή. Βρέθηκα επί τόπου μόνον εγώ,
μέσα στα αίματα! Με άρπαξαν άμέ-
σως και με κουβάλησαν στο νοσοκο-
μείο. Μιάμιση ώρα μου άνοιγαν την
κοιλιά.

«Ποιά, όμως ύπήρξε, όπως μου εί-
παν κατόπι, ή έκπληξη του χειρούρ-
γου, όταν θγάζοντάς μου τις σφαίρες,
διεπίστωσε ότι μιά απ' αυτές είχε σκο-
τώσει την ταινία από την οποία έπα-
σχα εδώ και χρόνια!... Όταν βγήκα
από τό νοσοκομείο ήμουν πολύ καλλί-
τερα παρ' ό,τι όταν είχα μπη! Και να
σκέπτεσαι φίλε μου ότι ή θεραπεία αυ-
τή από την χρονία πάθησή μου, δεν
μου στοίχισε ούτε μόνόλεπτο! Επί
πλέον καλοπέρασα επί αρκετό διάστη-
μα μέσα στο νοσοκομείο.

«Δεν περνά πολλός καιρός και νέα
περιπέτεια! Κάποιο θαλασσινό είχα
φάγει, αλλά με την βουλμία μου, κα-
τάπια μαζί και ένα κοκκαλάκι. Άρ-
χισα, λοιπόν, να υποφέρω από φρι-
χτούς πόνους πότε στην κοιλιά, πότε
στο στομάχι και πότε στα πλευρά.
φαίνεται πώς τό άναθεματισμένο κοκ-
καλάκι έκανε περίπατο μέσα μου! Έ-
γινε ανάγκη να πάγω σ' έναν άκτινο-
λόγο.

«Αυτός μ' εξέτασε προσεκτικά και
μου λέγει:

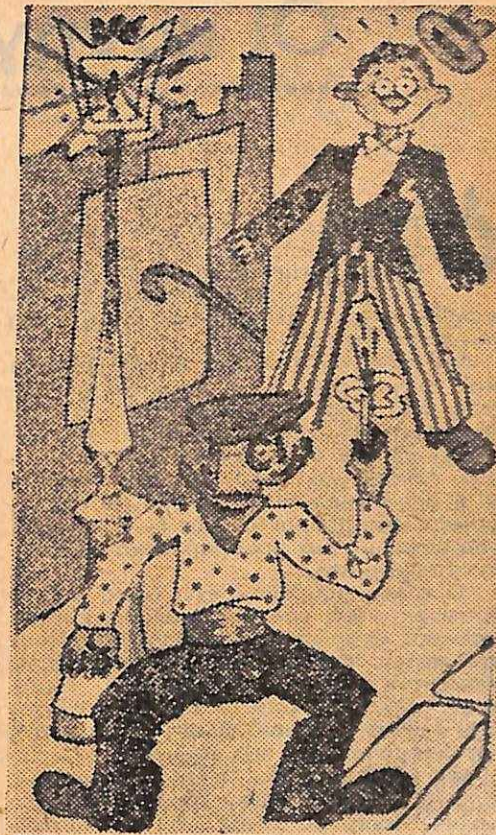
«—Αυτή τη στιγμή είναι μέσα στο
στομάχι σας. Έχει σφηνωθεί κάπου έ-
κεί. Τρέξτε γρήγορα να κάμετε έγχεί-
ρηση!

«Έτρεξα, λοιπόν. Τί μπορούσα να
κάνω; Ήταν ή τρίτη εγχείρηση αυτή
μέσα σε τέσσερις μήνες! Μου άνοι-
ξαν τό στομάχι και τί βρίσκουν μέ-
σα! Μιά γουσή καρφίτσx με διά με-
γάλα διαμάντια!

«Δεν είχα καταπιή διόλου κανένα
πόδι του κτθουριού πού είχα φάγει,
αλλά μιά χρυσή καρφίτσα πού άνο-
στο πώς θρέθηκε στο πιάτο μου. Όταν
βγήκα έξω έτρεξα άμέσως να εξαρ-
γυρώσω τό εύρημά μου! Μου έδω-
καν 5.000 φράγκα!... Φαντάσου φίλε
μου: 5.000 φράγκα!... Πήγα να τρελ-
λαθώ από την χαρά μου! Ποτέ μου
δεν είχα στην τσέπη μου τόσα λεπτά.

«Άμέσως, λοιπόν, σκέφθηκα να χαρώ
την ζωή μου. Και τό πρώτο πού σκέ-
φθηκα ήταν να κάνω ένα ταξίδι με
αεροπλάνο. Από μικρό παιδί τό ώνει-

—Τρέξτε, γρήγορα, να κάμετε έγχείρηση
μου είπε ό άκτινολόγος.

—Μπάμ! Μπούμ! μου φυτεύει δυο σφαί-
ρες στην κοιλιά!

ρευόμουν.

«Πήρα, λοιπόν, τό πρώτο αεροπλάνο
πού ξεκινούσε για την Γη του Πυρός.
Ήμασταν σε ύψος 4811 μέτρων όποτε
χαλνά ή πετρελαιομηχανή του μάγει-
ρα και τό αεροπλάνο αρχίζει να πέ-
φτη!

«—Φουκαρά μου Τριπούιγ! Έκανα έ-
γώ έντρομος! και εξακολουθείς να
ζής ακόμα!...

«—Στάσου να ίδης όμως. Λίγη ώρα
πρίν, περνούσαμε πάνω από ένα βου-
νό. Μόλις απέιχαμε δυο μέτρα από τό
έδαφος. Έγώ θέλοντας να άπολαύσω
τό θέαμα μιάς βουνοκορυφής, άνοιξα
τό παράθυρο και έσκυφα έξω. Όπως
όμως έσκυθα, έχασα την Ισορροπία
μου και έπεσα!

«—Από ύψος 4811 μέτρων;
—Όχι από ύψος 2 μόλις μέτρων!

«—Υστερ' από λίγη ώρα συνέβαινε
τό δυστύχημα, αλλά τό αεροπλάνο εί-
χε περάσει πια τό θούνο και όλοι οι
έπιβάται του έγιναν λυώμα, έκτός του
μάγειρα, πού διηγήθηκε κατόπι την
ιστορία.

—Φοβερόν!... Και τώρα;
—Τώρα πρόκειται να πάρω μέρος σε
μιά έκδρομη όρειβατών. Θ' άνεβούμε
στην υψηλότερη κορυφή των Άλ-
πεων!

—Φρόντισες τουλάχιστον προηγουμέ-
νως ν' ασφαλίσθης;

—Άστειεύσαι; Αφήνω εγώ την ελ-
καιρία να μου διαφύγη;

ΜΑΞΙΜ

Οι κυνηγοί των άγριων θηρίων

Διήγημα του Μ. "Α λ λ ε ν

Ο Τζάκ Καρλάιλ, που είναι ένας με-
σοκόπος, δεν είχε ποτέ του διηγη-
θή αυτή την ιστορία σε κανένα,
κι' έμένα νομίζω πως μου την δι-
ηγήθηκε, γιατί είμαι στενή φίλη της
γυναίκας του Γκλόριας.

Δεν είδα την Γκλόρια Καρλάιλ, έδω
και τρία χρόνια, κι' οι τελευταίες ειδή-
σεις, που είχα γι' αυτήν ήταν ότι είχε
έγκυα σταθή στην Ιταλία και ότι κα-
τοικεί σε μια θύλα κοντά στη Φλωρεν-
τία. Ήταν μια πολύ γλυκειά γυναίκα
κι' η φωνή της δεν ένοχλούσε ποτέ. Έ-
μοιαζε σαν μουρμούρισμα ενός κρυμμέ-
νου ρυακιού, ένα μουρμούρισμα εξαιρε-
τικά ευχάριστο.

Ο φίλος μου Τζάκ έχει άλλως διόλου
διαφορετικούς τρόπους, που θα έκαναν
πολλούς ανθρώπους να αποτραπηχτούν
απ' αυτόν. Ήλθος, μελαγχολικός, κομψός,
όπως τόν έννοούν οι σπόρτσμαν. Πλού-
σιος, άλλ' όχι σπάταλος. Τό Λονδίνον
τον έπληττε και του άρεσε να διευθύνη
τά κτήματά του και μάλιστα τα κτή-
ματά της Γκλόριας. Έλεγε συχνά πως
όλοι οι Καρλάιλ ήταν κακοί με τις γυ-
ναίκες τους, μα αυτός κι' η Γκλόρια απο-
τελούσαν ένα ζευγάρι άγπης. Μια
μέρα έν τούτοις η Γκλόρια τον άφησε
και δεν ξαναγύρισε πιά.

Μανιώδης κυνηγός ο Τζάκ δεν ευχα-
ριστήτο παρά με το κυνήγι των άγριων
θηρίων. Κ' έπειδή θηρία δεν υπάρχουν
στην Άγγλεια, ο Τζάκ περνούσε μερι-
κούς μήνες του χρόνου στις άλλες τέσ-
σερες ήπειρους.

Η Γκλόρια όμως που δεν κυνηγούσε
θηρία έμεινε στην Άγγλεια.

Ήρθε ο πόλεμος κι' ο Τζάκ ήταν πολ-
λὺ ευτυχισμένος που θρέθηκε στο μέ-
τωπο της Φλάνδρας με το πάθος του.
Κατά την περίοδον εκείνη η Γκλόρια,
που ως τότε δεν ήταν παρά ένα κοριτσά-
κι έγινε πιά τέλεια γυναίκα. Όταν τέ-
λειωσε ο πόλεμος, ο Τζάκ πήγε στη Νό-
τιο Άμερική να κυνηγήση θηρία. Όταν
γύρισε στο κτήμα του δεν θρήκε πιά
την γυναίκα του.

Στο μεγάλο χώλ του σπιτιού ο πι-
στός του υπηρέτης Χούντ του έδωκε έ-
να γράμμα. Ο Καρλάιλ κύτταξε το
χαρτάκι του γραψίματος κι' έπειτα
τό Χούντ.

—Πότε έθλασε το τηλεγράφημά μου;
—Χθές στις έξη, κύριε.
—Κι' έπειτα;
—Έπειτα η κυρία έφυγε για το Λον-
δίνο, παίρνοντας μαζί μερικά μπα-
ούλα.

Ο Τζάκ πήγε και πήρε το μπάνιο
του, έβαλε το σμόκιν του κι' έπειτα πή-
γε κοντά στο παράθυρο του δωματίου
του και κύτταξε την πλάινη δενδρο-
στοιχία, που ένωνε το πάρκο του με
το πάρκο του Κάριμιον Γούντ. Τό πα-
ρόρμα ήταν έξαίσιο. Έπειτα του φά-
νηκε πως άκουσε την φωνή της Γκλό-
ριας, μα δεν κατάλαβε τί έλεγε. Τού
ήρθαν τότε στο νοῦ μερικές μικρές
φράσεις της και θυμήθηκε πως γελοῦ-
σε, όταν της έλεγε δυνατά και πως
συγχρόνως έσκοτείνιασαν τα μεγάλα
της μάτια.

Έπειτα διάβασε το γράμμα. Ήταν
πολύ σύντομο: «Φεύγω και το ξε-
ρεις το γιατί, άγαπητέ μου. Άντιό.
Γκλόρια».

Έφυγε μόνος του. Έπειτα πήγε
κατά τις δέκα στο σαλόνι. Ξαναδιά-
βασε το γράμμα. Θύμωσε, γιατί δεν
ήξερε το «γιατί» αυτό. Δεν είχε και
την παραμικρότερη ιδέα. Ο θυμός ο-
μως δεν είναι το όπλο το κατάλληλο
για να καταπολεμήση την μοναξιά κι'
η θραδύα ήταν η πιο έρημη του άν-
θρώπου, που κυνηγώντας άγρια θη-
ρία, είχαν ως τόσο ζήσει στους πιο έ-
ρημικούς τόπους της γης.

Άνοιξε το παράθυρο και άρχισε να
περπατή μες στο δωμάτιο, που ήταν
θυσιμένο στο σκοτάδι. Τό «ξέρεις το
γιατί!» Έπουράνιε Θεέ, τί έννοούσε
με αυτό το «γιατί»;

...Ήτανε καλός φίλος αυτός κι' η
γυναίκα του. Ό,τι έκανε γι' αυτήν εί-
ναι απόδειξη της άφοσίωσώς του κι'
η Γκλόρια το ήξερε. Δεκατέσσαρα, δε-
καπέντε χρόνια είχαν περάσει και
θέβαια η Γκλόρια δεν μπορούσε να πε-
ριμένη να της φέρνεται σαν ξετρελ-
λαμένος έραστής... Κι' όμως κάθε φο-
ρα, που ένύριζε από ένα ταξίδι και
την έθλεπε, έννοιθε πως την άγαπού-
σε τρελλά.

Όταν ταξίδευε δεν της έγραφε πο-
τέ, γιατί δεν της άρεσαν η άλληλο-
γραφία, κι' αυτό το ήξερεν έπίσης η
Γκλόρια.

Έξακολουθούσε να περπατά. Έξα-
φνα είδε το φεγγάρι να φωτίζει το
Κάριμιον Γούντ. Κάθησε σε μια πολυ-
θρόνα, στην ίδια πολυθρόνα που έπαιρ-
νε άλλοτε στα γόνατά του την Γκλό-
ρια. Και κείνο το θράδυ έκλαψεν ο
Τζάκ για πρώτη φορά στη ζωή του.

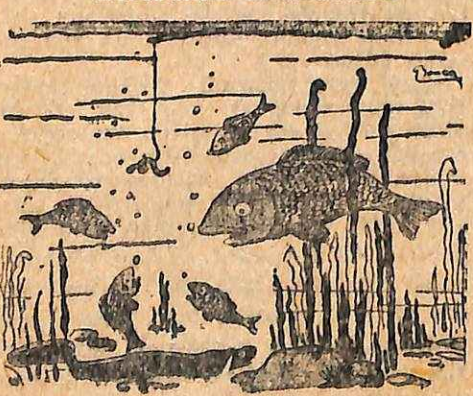
—ΕΞ—

Τα μάτια του ταξίδευαν στο φαντα-
στικό τοπίο που άπλωνότανε έξω. Κύ-
ταζε το φεγγάρι της αύγουστιάτικης
νύχτας, που έπαίξε με τα δέντρα και
τα λουλούδια! Έξαφνα είδε μέσα απ'
τα λουλούδια να θγαίνει μια σκιά,
που έπαιρνε ανθρώπινο σχήμα. Ο
Τζάκ δεν κινήθηκε.

—Τί παιχνίδι είναι αυτό—είπε μέσα
του. Μία γυναίκα να φεύγη σαν σύν-
νεφο και να γυρνά σαν φάντασμα;
Έκείνη μπήκε στο δωμάτιο και κά-
θησε σε μια καρέκλα πλάι στο παρά-
θυρο.

—Άγαπητέ μου, έψιθύρισε, είμαι

ΜΗΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΛΕΣ

—Και μην ξεχνάτε, μικρά μου, ότι η
ζωή μας κρέμεται συχνά από μια κλωστή...

M. APLEN

Στο περιδώριο της Ιστορίας

Τὰ έξωφρενικά συμπόσια του Ήλιογαβάλου

Σε όλο το άστυ της άρχαίας Ρώ-
μης ήταν ο παχύτερος άνθρω-
πος. Ένα τέρας που άνάσαινε
βαρεία και λιαζόταν όλη την ή-
μέρα, ξαπλωμένος στα ρείθρα των πε-
ζοδρομίων.

Μια μέρα, εκεί που καθόταν με τα
παχύτατα, σαν πελώρια λουκάνικα, γέ-
ρια του σταυρωμένα στο ήμισφαίριο της
κοιλιάς του, τον πλησίασε ένας άγγε-
λοφόρος του αυτοκράτορα και του δι-
εβόλεσε τη διαταγή του να παρουσιασθή
με όλο του τον όγκο στ' άνάκτορα το
ίδιο αυτό απόγευμα. Ήταν καλεσμένος
στο δείπνο που θα δίδόταν.

Φυσικά ο άγγελιοφόρος του αυτο-
κράτορα δεν περίμενε να πάρη καμιά
άπάντηση στην πρόσκληση αυτή, από
τόν άλήτη. Κάθε έπιθυμία του αυτοκρά-
τορα ήταν άσπιροτάτη διαταγή που
έπρεπε να εκτελεστεί άμέσως. Όσοσο
το παχύσαρκο πρόσωπο του Ρωμαίου
έκείνου Φαλετάφ, μόλις άκουσε τα λό-
για του άγγελιοφόρου έγινε, κάτωγρο
από τον φόβο. Είχε άκούσει ο άνθρω-
πός μας πολλά γιά τ' αυτοκρατορικά
συμπόσια. Μολαταύτα δεν έτόλμησε να
παρακούση. Και φτωγός, άσχημος και
βρωμιάρος όπως ήταν παρουσιάστηκε
στις πύλες των άνακτόρων. Έκεί άφου
άνεφερε την ταυτότητά του, και την
πρόσκληση πουχε από τον αυτοκράτο-
ρα, ώδηγήθηκε από τους αὐλικούς σε
μία μεγάλη δεξαμενή μέσ' στην όποια
έκαμε το μπάνιο του.

□ □

Άφου καθαρίστηκε και φόρεσε όλο-
καίνουργια ρούχα κατασκευασμένα ά-
πό το πολυτιμότερο μετάξι, ώδηγήθηκε
από τους θαλαμηπόλους στη μεγάλη
αυτοκρατορική αίθουσα των συμποσίων
όπου συμπληρώσε την παρέα έφτά άλ-
λων ανθρώπων των ίδιων διαστάσεων
με τις δικές του, και οι όποιοι, όπως
αυτός, είχαν προσκληθή με τον ίδιο έ-
πίσημο τρόπο γιά να παραστούν στο
συμπόσιο.

Ο αυτοκράτωρ είπε τότε στους κα-
μικούς καλεσμένους του να καθίσουν
γύρω από το μενάλο και πολυτελέστα-
το στρωμένο τραπέζι. Τό μακρύ κόθισμα
όμως πάνω στο όποιο τους υπέδειξε
να καθίσουν ήταν γιά όκτώ κανονικούς
άνθρώπους κι' έτσι οι δυό από τους πα-
χείς καλεσμένους μόλις έπεχείρησαν να
καθίσουν βρήκαν τη θέση τους πιασμέ-
νη από τους άλλους και κυλίστηκαν στο
πάτωμα. Συγχρόνως τό κόθισμα, ήταν
έπίσης κατασκευασμένο ώστε να μην
άντεχη σε βάρος. Έσπασε κι' όλοι ύ-
πέστησαν την ίδια τύχη των πρώτων.

Έπιτέλους όταν συνήλθαν όλοι από
τό άστείο αυτό, τους έφεραν ένα άλλο
κόθισμα από στερεό άσχημ πάνω στο
όποιο κάθισαν με άνακούφιση και οι
έκτώ. Και τό δείπνο σεβριόστηκε γω-
ρίς κανένα άπρόοπτο. Τέτοια ποικιλία
και σπανιότης φαγητών, μόνον σ' ένα
αυτοκρατορικό δείπνο ήταν δυνατή:
Σεβριόστηκαν άγνά παγωνιών, έληές,
σπόροι παπαρούνης και μέλι, γλώσσες
περιστερών και άηδονιών, μυαλά φοι-
νοκπτερών (ένα είδος τροπικού που-
λιού) και ψάρια... ζωντανά.

Φανταστήτε όμως την άπογοήτευση
των συνδαιτημόνων και τό παραλήρη-

μα της γαρᾳς του αυτοκράτορα, όταν
οι πρώτοι που πήγαν να δοκιμάσουν με
λαιμαρνία τα φαγητά αυτά άντελή-
φθησαν ότι άλλα ήταν από γυαλί, άλ-
λα από έλεφαντόδοντο και άλλα από
μάρμαρα! Και όταν, κατάπληκτος και
με τα χέρια μετώρα, ο αυτοκράτωρ
τους ρώτησε πειρακτικά πως βρίσκουν
τά φαγητά, εκείνοι άπάντησαν όλοι
μαζί.

—Είναι ύπεροχα!

Και μη μπορώντας να κάνουν διαφορε-
τικά, κατεβρόχθισαν τα γυαλιά και τις
διακοσμητικές πέτρες με την ευδαιμο-
νία ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους.

Γνώριζαν πολύ καλά, πως, άν έλεγαν
έτι δεν τους άρέσουν αυτές οι άπομιμή-

Ο ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΣ

σεις των φαγητών, τους περίμενε ο βα-
σανιστικός θάνατος.

□ □

Άσφαλᾳς τό παραπάνω συμπόσιο ή-
ταν τό πιο τραγικό απ' όσα άναφέρον-
ται στην παράξενη ιστορία της Ρώμης.
Ο φαρσερ αυτοκράτωρ δεν ήταν ο όρ-
μερός Νέρων ούτε ο ύπερήφανος Καί-
σαρ, αλλά ένα παιδάκι ήλικίας 14 γρο-
νών. Όνομάζετο Ήλιογάβαλος. Ήταν
κοιτού άναστήματος, με ξανθά μαλλιά
και γαλανά μάτια. Ένα γοητευτικό και
γαριτωμένο παιδάκι. Μολαταύτα ήταν
αυτοκράτωρ των Ρωμαίων, αλλά και
τό πιο τρελό παιδί που έζησε ποτέ. Ό-
ταν δέ έπειτα από τρία χρόνια πέθανε,
τ' όνομά του έγινε τό σύμβολο της ά-
μαρτίας.

Εὐθὺς μόλις άνεκνήρυχθη αυτοκρά-
τωρ έδωκε μία νικητηνὴ γιορτή γιά την
έπιτυχία της όποιας νέμισε τα τεχνικά
κανάλια της Ρώμης με κρασί!

Έπίσης ώργάνωσε άρματοδρομίες
πρωτοφανείς και άπάνθρωπες. Κι' ο έ-
διος ώδηγούσε ένα άρμα που συρόταν
από τέσσερες έλέφαντες. Με τό άρμα
αυτό άνέβηκε στο όρος του Βατικανού
καταστρέφοντας όλους τους τάφους που
συναντούσε στο δρόμο του.

Οι έπινοήσεις του της στιγμής, ήταν

επαίσεις, μολοντί πρωτότυπες. Μπο-
ρούσε έξαφνα κατά τη διάρκεια ενός
νεύματος να προσφέρει ένα μεγάλο
χορηματικό βραβείο στον άνθρωπο που
θα μπορούσε να έφευρη μία νέα άρω-
ματική σάλτσα. Όταν ή σάλτσα δεν
του άρεσε ύπωγρέωνε τον έφευρέτη
της να τρέφεται μόνον με αυτή ώσπου
να έφεύρη μιάν άλλη καλύτερη.

Έκτός από τ' άπάνθρωπα άστεία που
έπινούσε ο νεαρός αυτός αυτοκράτωρ,
είχε ένα παράξενο και διεστραμμένο
μυαλό: Είχε έτοιμα πολλά σκοινιά τυ-
λιγμένα με κατακόκκινο μετάξι γιά να
τά έχη πρόχειρα και να μπορη, μόλις
ύπάρξη ανάγκη, να κρεμαστή απ' αυτά.
Είχε όλόχρυσα ξίφη και δηλητήρια ό-
λων των ειδών γιά τον ίδιο άπαίσιο σκο-
πό. Άργότερα μάλιστα είχε διατάξει
και του έχτισαν έναν πανύψηλο πύργο,
ίδιον σαν καπνοδόγο έργοστασίου με
τον μοναδικό σκοπό, όταν τουστριβε,
ν' άνεβαίνει στην κορυφή και από κεί πά-
νω νάπεφτε στο κενό!

Σ' ένα από τα ύπερβολικά του συμπό-
σια, είχε άνακαλύψει και τό παιχνίδι
της «άγχόνης».

Η άπάνθρωπη αυτή «άτραξιόν» που
προκαλούσε ώστόσο πλατεία γέλοια και
άπειρη γαρά στον μικρό αυτοκράτορα,
ήταν ή έξηξ:

Άπό τό ταβάνι της αίθουσας, κρε-
μόταν ένα σχοινί που κατέλη-
γε σ' ένα βρόχο. Άκριβᾳς κάτω από
τόν βρόχο τοποθετείτο μια μεγάλη πέ-
τρα... Άμέσως μετά τό δείπνο, οι καλε-
σμένοι τραβούσαν κ' όληρο, και ο χαμέ-
νος, άφύ κυλιόταν με τό ξίφος του μι-
κρού αυτοκράτορα, άνέβαινε στην πέ-
τρα και περνούσε τό κεφάλι του μέσα
από τη θηλεία. Άμέσως κατόπιν, σ' ένα
νεύμα του Ήλιογάβαλου, οι όπηρέτες
τραβούσαν τό βάθρο κάτω από τά πό-
δια του κρεμασμένου, αβίνοντας του με-
τέωρο στην τραγική του τύχη.

Τώρα άν έκείνος πρόφθανε με μια τα-
χυτάτη κίνηση που θάκανε να κόψη τό
σχοινί με τό ξίφος που κράταγε στο χέ-
ρι τότε έσωζε τη ζωή του. Άν όμως κα-
θυστερούσε ή άποτύγγανε στην προσπά-
θειά του τότε ο βρόχος τουσφιγγε τό
λαιμό και πνιγόταν.

□ □

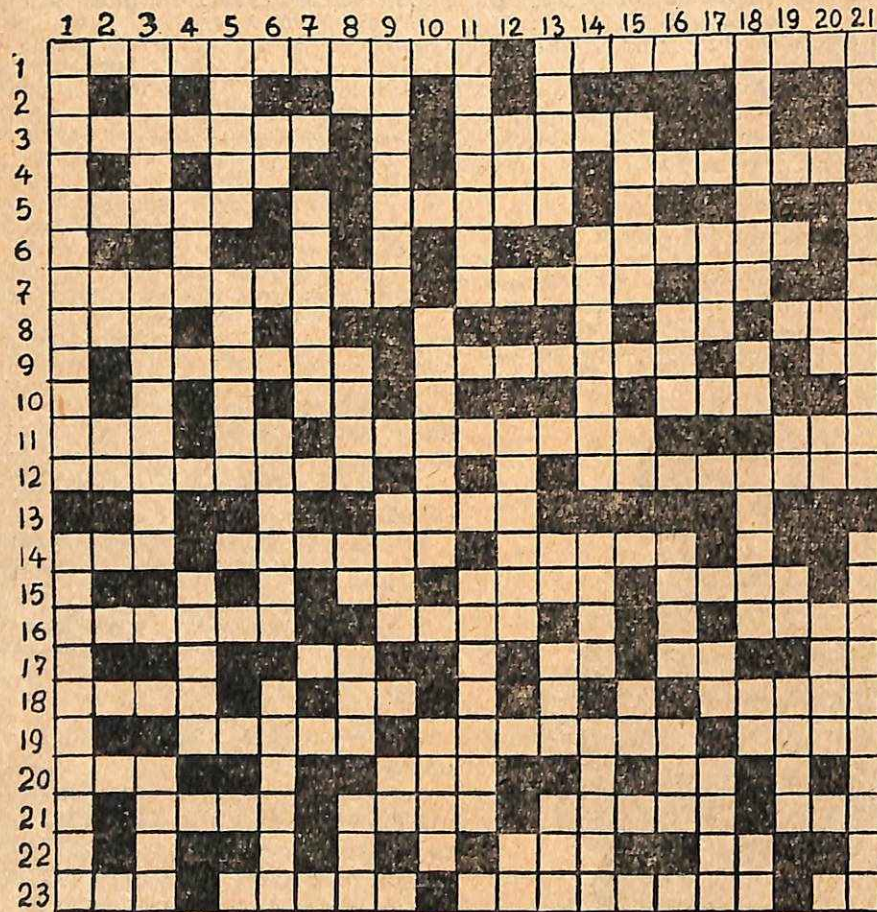
Τό περίεργο ήταν ότι ή άπώλεια του
θρόνου του και ο πρόωρος θάνατος του
Ήλιογάβαλου δεν ώφείλοντο στις ύ-
περβολές του και την άσωτη ζωή, άλ-
λα στο γεγονός ότι τώ γάλασε με τη
γιαγιά του, ή όποια έβαλε έμπιστους
άνθρώπους και τον έδολοφόνησαν. Τόν
κομματιάσαν κατόπιν με τά σπαθιά τους
περιέφεραν τά μέλη του σώματός του
στους δρόμους της Ρώμης και στο τέ-
λος τά πέταξαν στα σκυλιά.

KONAL O' NTEA

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου.—Μουσα (γεν.).
2. Προσωπική αντωνυμία.
3. Πόλις της Θεσσαλίας.— Πόλις της Γαλλίας.
4. Αύγα.— Ποσοτική αντωνυμία (οὐδ. δοτ.).—Ζη στα βουνά και αλλοίμονο σ' όποιον συναντήση.
5. "Ολων.— "Ενα από τα εκκλησιαστικά μυστήρια.
6. Ποιμήν.
7. Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου.— Δέν είναι γίγας.— Προτρεπτικόν μόριον.
8. Μουσική νότα.— "Αρθρον (πληθ.).— "Αλογο.
9. Τό σβύνει το κροσί.— Μέταλλον.— "Αναφορική αντωνυμία (θηλ.).
10. "Αναφορική αντωνυμία (γεν.).— Προσωπική αντωνυμία.
11. Ποσοτική αντωνυμία (θηλ.).— Δεικτικόν μόριον.— Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου.— Πρόθεσις μαζί με άρθρο (δημοτ.).
12. Διέπει τους Νόμους.— Θεός των Ρωμαίων.
13. Οινόπνευματώδες ποτόν (δημ.).
14. Νήσος του Αιγαίου.— Σύντομα, γρήγορα.— "Ο Χριστός.
15. "Ηλεκτρική μονάς αντίστασης.— Κοιλιά της Γερμανίας.— "Οταν άρρωστούμε τα κάνουμε ανάλυση.
16. Κάτοικος κράτους της "Ασίας.— "Εντόπιον.— Σάκκος

17. "Αρθρον (δοτ.).— Α Α.— Παρατακτικός βοηθητικός ρήματος.— "Αναφορική αντωνυμία (πληθ.).
18. Μαλλιά.— "Αντωνυμία.— "Ολη.
19. Κουρέλι.— Θαλάσσιον φαινόμενον. Χρονική μονάς (αιτ.).
20. Χρονικόν επίρρημα.— Ειδικός σύνδεσμος.— Ο. Π.
21. Δένδρον.— Δέν είναι άνισος.— Αχανικόν.— Ατμόσφαιρα.
22. Συμπέρασμα.— Μουσική νότα.
23. Προσωπική αντωνυμία (πληθ.).— "Ηταν ό αίτιος του Τρωϊκού πολέμου (λίγο άνορθόγραφο.— Μέρος της κεφαλής.— Πρόθεσις, άρχαία. ΚΑΘΕΤΩΣ :
1. Τμήμα της "Ελλάδος.— "Ο πατήρ της "Ιατρικής.
2. ΙΤ. Προσωπική αντωνυμία.
3. Νήσος του Αιγαίου.— Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου (επίθ.).— "Υπουργός των Στρατιωτικών του Ολύμπου.
4. "Αψητη.— "Υπάρχει στο στερέωμα.
5. "Αλευρον πολυτελείας.
6. Κτητική αντωνυμία (πληθ.).— Δέν είναι έγγαμος.— Τεμπέλικα.
7. "Ηπειρος.
8. "Αναφορική αντωνυμία.— Δέν είναι στραβή.— "Αγγλος συγγραφέας.— Αύγή.— "Ορος της Κρήτης.

9. "Εργάζεται στους άγρούς.— Εύρωπική πρωτεύουσα.— "Αναφορική αντωνυμία
10. Πόλις της Πελοποννήσου (άντ. πληθ.).— Χαρτοπακτικός όρος.
11. "Αρχαίος βασιλεύς της Αιγύπτου.— "Ιστορική νησίς του Σαρωνικού.
12. "Εχει τις αυτές διαστάσεις με ένα άλλο.— Ρωμαίος αυτοκράτωρ.— Μέτρον έπιφανείας.
13. Δέν είναι κακός.— Θεραπευτική τροφή.— Τοπικόν επίρρημα.— Πρόθεσις.
- 14.— Λάσπη.— Αριθμός.— Πολύ άσχημος.
15. Μας φωτίζει.— Νότα. "Ερωτηματικόν.
16. "Αφησε.— Κλίσις πρός τι.— Σήμα κινδύνου.
17. Συμπλεκτικός σύνδεσμος.— Δεικτικόν μόριον.— Σπόρ παιζόμενον με ίππους.
18. Λατίνος ποιητής.— "Ο,τι και ή δη καθέτως τρίτη λέξις.— Σπήλαιο.— Πατρις του "Ερρίκου 4ου και του Βερνάρδου.— "Υποθετικόν.
19. Σ. Ν.— Προτρεπτικόν μόριον.— "Εγγορδον όργανον.
- 20.— "Αρθρον (δοτ.).— "Αρθρον.— Κιβώτιον.
21. "Οτι και ή 16η τελευταία λέξις.— "Ο άσχημότερος θεός του "Ολύμπου.— "Αρχαίος ποιητής.

(Έστάλη υπό του κ. Φ. Α.)

Η σκάλα

Σ' ένα καινούργιο σπίτι, πρέπει νάνεβήτε 26 σκαλοπάτια για να φθάσετε στο πρώτο πάτωμα, 20 παραπάνω για να φθάσετε στο δεύτερο και 18 ακόμη για να φθάσετε στο τρίτο. Μεταξύ του τρίτου και τετάρτου πατώματος υπάρχουν 18 σκαλοπάτια και μεταξύ του τετάρτου και του πέμπτου, 16. Η σκάλα έχει έν όλω 110 σκαλοπάτια.

Τώρα, ένας άνθρωπος άνεβαίνει 56 σκαλιά, κατεβαίνει 98' ξανανεβαίνει 26 και ξανακατεβαίνει 28, έτσι βρίσκεται στο 49 πάτωμα. Από πού πάτωμα ξεκίνησε ;

(Η άπάντησις εις τό προσεχές)

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ των προηγούμενων παιχνιδιών ελλείπει χώρου εις τό προσεχές.

ΛΥΣΙΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΦΥΛ. 529

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1	B		M	A		O		M				X
2	Q	P	A	I	O	S		S	T	E	M	M
3	M		O				M	A	L			P
4	O		A		B	A	P	O	S		X	I
5	S	E	N		P		T		O		A	L
6			A	G	A	M	E	M	N		Q	N
7		A	A	S		Z		M				L
8		A		I		Q	P	I	M	A		K
9						A	S	O				I
10	N	O	S	T	O	S		P	E	Y	S	T
11	H			A		O		S		I		S

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Γραφεία : "Οδός "Αναργύρων 0 Διευθυντής : Ν. ΑΡΤΑΞΕΡΕΗΣ "Αρχισυντάκτης : ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡΑΣ Τό φύλλον, ... με την δακ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Α. ΚΛΑΜΑΡΙΩΝ

Σήμερον θα παρουσιάσωμεν εις ό κοινόν μας τόν νέον συνεργάτην μας, "Ανδρέον Κλαμαριών, οστις ανέλαβε τό μετεωρολογικόν δελτίον του περιοδικού και την κατασκευήν σταυρολέξων. Εύθύς εξ άρχής θα τονίσωμεν, ότι ό νέος και διαπρεπής συνεργάτης μας, δέν έχει καμμίαν σχέση με τόν "Ανδρέον εκείνον, όστις έφθασε μέχρι τοιούτου σημείου καταπτώσεως και εξευτελισμού, ώστε να καταντήση και δημόσιον θέαμα, εμφανιζόμενος επί αιώνας τώρα από της σκηνης όλων των θεάτρων του κόσμου.

"Ο κ. Κλαμαριών αγαπή από πολύ μικρός την αστρονομίαν και τα γράμματα, ως και αυτό τό επώνυμόν του μαυτιρεί, μεταβληθέν εκ παραθορίας από Κλαμαριών εις Κλαμαριών. Τώρα πώς ευρέθη εις την νέαν δ'αυτοφωσίαν του επωνύμιου τό δεύτερον μ, περί αυτού θα διηγήσων έν καιρώ τώ δέοντι τά έτυμολογικά λεπτά.

Πάντως, ό κ. Κλαμαριών από μικρός έδειχνε τί επρόκειτο να γίνει. Διήγοτο νύκτας όλων ή άγρυπνος, ατενίζων τ' άστρα και λών σταυρολέξα. Είναι μάλιστα και εις τό τελευταίον αυτό, πλάνη περί του όποιου θα βεβαιωθών και μόνοι των σ' άναγκαστείται μας όταν θά άκούσων τά συνεργασίας των ό νέοι συνεργάται μας.

Εις μίαν τοιαύτην άνατίκλιν του ποδα τ' άστρα, κατελήθη μίαν ήμεραν εξ άπής ό μικρός

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΚΛΑΙΤΕ

—Πές μου, έπ' "Ιωάννη, πόσας χείρας έχει ό πίθηκος; ό επιλεγόμενος τετράγυρος ;

—;.....

—Δυό ώρες νηστεία τό μεσημέρι !

—Σοφία, φέρε μου τό νέο κοστούμι του κυρίου σου.

—Ποιό άπ' τά δυό, κυρία, εκείνο που γυρίσαμε πέρσαι ή τό προπερσινό ;

—Πέντε και πέντε πόσα κάνουν, Κωσταντίνε ;

—; ! ; !...

—Θά σε βοηθήσω εγώ. "Οταν μου δείξης τά πέντε δάχτυλα του ένός χεριού σου και βάλεις σ' αυτά και τ' άλλα πέντε, τί μου δείχνεις ;

—Δυό μούντζες, κ. καθηγητά.

Κλαμαριών υπό του πατρός του και έδωκε παραδειγματικώς μέχρι τοιούτου σημείου, ώστε εις κυριολεκτικώς πλέον τόν ούρανό με τ' άστρα.

"Ηδη ό κ. Κλαμαριών είναι καθηγητής της σταυρολεξολογίας και της μετεωρολογίας των άστρων εις τό μέγα "Αμερικανικόν Πανεπιστήμιον του Καλιπορνί, λαμβάνων ως μισθόν λίρας "Αγγλίας δύο κατά μήνα και τό μεσημεριόν του φαγητόν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Ο μέγας "Ελλην διηματογράφος κ. Βασ. Τυράς,

έγέννησε τόν Βούζ. Βούζ δέ έγέννησε κτλ. κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20ον

(Συνέχεια εκ του προχθαινού)

Είπαμεν, λοιπόν, ότι ό πατήρ της ώραίας "Εδελμόνδης, επιστρέψας εκ του κυνηγίου, έήτησε χαμομήλιον περί ώραν 11ην. "Επίσης είπαμεν, ότι από την καυχήν της δημοσίας όδοσ πυκνόν νέφος κοινούτο ή γέρθη.

Λοιπόν, με τό νέφος του κοινούτο ήκούσθη όξυς συναγμός και κατόπιν ποδοβολητόν ήπνον, δροαίσιος έπερχομένων. Μετ' ού πολύ, έφάνη εις την αυτήν καυχήν ήλη ήλιου. Οί ήπνοι έφερον σέλλαν και οι άναβάται των κρήνη. "Αφού έτοξαν όσον τους ένευρίετο, δά να διανύσουν άκριβώς την άπόστασιν ήτις ένώριζε την περί ής ό λόγος άνωτέρω καυχήν από του πόνου του πατόδ της "Εδελμόνδης. ήπνότευ Τονκοκάτου Σίξτον, έστησαν.

"Εστησαν είναι μία λέξις. Οί ήπνιτς μας δέν έστησαν άπλώς, άλλ' έστησαν ευδύννητοι πρό του θάνατος, όπερ αντίκυσαν οι όφθαλμοί των, "Η ώραία "Εδελμόν-

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Εις τόν "Αλλαχμπάτ των "Ινδιών μία έλεφαντίσσα έγέννησεν έλεφαντίδιον άνευ κεφαλής και με δέκα όκτώ πόδας. Τό μικρόν τέρας, μόλις έγεννήθη, ήρχισε να φωνάζη: «μαμά! θέλω κοραμέλ-λες!»

—"Ο κ. Γουίνκερδ Χόνκινς είναι ό άνθρωπος που δέν κοιμάται. Έχει να κοιμηθ' από όκταετίας. Οί συγγενείς του, πρόκειται ήδη —κατά συμβουλήν των ιατρών— να τόν φέρουν εις τάς "Αθήνας, διά να παρακολουθήση μίαν συνεδρίαν της "Ακαδημίας. Είναι ή μόνη έναπομένουσα έλπίς.

—Εις τό Κίνγκστούν της "Αγγλίας άπήνησαν όλα τά βρέφη τ' ήλικίας κάτω του ένός έτους. Τά μικρά διαμαρτύρονται, ότι οι παρμαίνες των τους δίδουν τώρα τελευταία τά γάλα των νεωμένο.

—Μιά μέλισσα έδάγκασε την παρασμένη εβδομάδα εις την "Ινδιανόπολιν των "Ηνωμ. Πολιτειών τόν μίστερ Φάλεν Μάλλεν εις την άριστεράν χείρα. "Ο δυστυχής έβγαλεν άμέσως κάλον εις τόν δεξιόν πόδα!

—Εις την όδον Μ. Ναπολέοντος της Σαγκάης, άπέθανεν αινιδίως ή Κινέζος έπαύτης. "Ο άτυχής άνθρωπος μετεφέρθη εις τό πλησιέστερον νοσοκομείον, όπου οι ήτροι διένυσσαν ότι άπέθανεν εκ πολυανγίας.

—Εις τό Βελγικόν Κογκ' συνέληψη μία στρατοδικάμηνος, εις

ήν είχεν αφαιρέσει τά υποδήματά της και ένιπτε τους πόδας της έντός λεκάνης πληρους ύδατος.

"Ο επί κεφαλής του άποσπάματος έληφίσσε τότε και κατελήθη εκ του ήπνου του, όρθώθη επί των αναβάθρων και, άποκαλυπθείς, έπεκλήθη έδαφιαίως λέγων:

—"Ο νόμφη των νυμφών! "Ο νηπιός και άναδ' και άναρμυλός και νύφες των δρυμών της ώσείας πατρίδος σου! "Οί άγγελές των άγγέλων! "Οποία, λοιπόν, καλή τύχη ώδήγησε τά βήματα των ήπνων μας νέου του μαγευτικού σου ένδιαιτήματος!...

Ενώ ταύτα άντηλλάσσοντο μεταξύ πατρός και κόρης, ό ήπνότης Σελεστίνος περιετρίκετο εις μίαν τεοιπέριαν, ή όποία έπείρατο να σημάη τό τέλος της ήπνότης του σταδιοδρομίας.

Πεσθείς αινιδίος ό ήπνότης υπό ύπνους — φυσικά άνάγκης, έπαφελήθη της συνουχίας πατόδ και θνητούς διά να κατέβη άποσπασμένος του ήπνου του και να εξαφανισθ' όποθεν μανδραγοχού.

—"Ο ήπνότης Σελεστίνος, πάτερ μου!...

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΤΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΣΑ

ΤΑ ΑΔΕΙΑ ΣΠΙΡΤΟΚΟΥΤΙΑ

Και τό παιχνίδι αυτό είναι πολύ διασκεδαστικόν και εις άκρον κομικόν. "Εχετε δυό άδεια κουτιά σπירתων στην τσέπη σας. Δέν ίετε όμως εις κανένα τίποτε και σε λίγο βγάξετε την ταμπάκα σας να καπνίσετε. Προσποιείστε ότι δέν έχετε φωτιά και ζητάτε από τόν διπλανό σας τά σπίρτα του. Αυτός σας δίδει ένα κουτί γεμάτο. Σεις με τρόπο βγάξετε από την τσέπη σας τό ένα από τά άδεια κουτιά και τό αντικαθιστάτε με τό γεμάτο. Σε λίγο επαναλαμβάνετε τό ίδιο με τόν άλλον γείτονά σας επιστρέφοντάς του και αυτού ένα άδειο κουτί αντί του γεμάτου.

"Οταν ύστερα από λίγο οι δυό φίλοι σας θα θελήσουν ν' άνάψουν τά σιγάρα των, θα μείνουν έμβρόντητοι από τό θέαμα που θα άντικρύσουν και σεις θα ξεκαρδισθ' από τά γέλια!...

ΣΗΜ. — "Επιβάλλεται μετά τό δεύτερο κόλπο, να εξαφανισθ' από μίαν οίανδήποτε πρόφασιν εκ της συναναστροφής.

τόν στόμαγον της όποίας εύρέθη μία όδ'ις των 38.

—"Υπό Γερμανού σοφού, του όποιου μάς διαφεύγει την στιγμήν ταύτην τό όνομα, εύρέθη τρόπος προληπτικής θεραπείας της σωματικής σφω. "Εγχείεται αυτή εις την πρόσληπτην καθημερινώς καταποτίων ενεργείας μαυρου γαβιανού και υπιγτεκίου και άνάπυσιν ένα μήνα κατ' έτος εις τάς έλβετικές "Αλπεις.

—"Α! ήκούσθη πάλιν λέγουσα ή φωνή εκ του έσωτερικού του πυργου. Καί επρόσθεσε:

—Είπε εις αυτόν να εισέλθη.

—"Αλλά είναι μετά των συντρόφων του, πάτερ μου!...

—Να εισέλθουν και οι σύντροφοι του ήπνότη; άπήνησε και πάλιν ή αυτή φωνή.

—Ναι, αλλά έχουν μετ' αυτόν και τους ήπνους των, έπέμενεν έντρομος ή νεαρά κόρη.

—"Εκατό γιλιάδες διαβόλοι! έβουγνήθη την φωνήν ταύτην ή πατρική φωνή ασυμφορώτα, να εισέλθουν και οι ήπνοι των...

—Ενώ ταύτα άντηλλάσσοντο μεταξύ πατρός και κόρης, ό ήπνότης Σελεστίνος περιετρίκετο εις μίαν τεοιπέριαν, ή όποία έπείρατο να σημάη τό τέλος της ήπνότης του σταδιοδρομίας.

Πεσθείς αινιδίος ό ήπνότης υπό ύπνους — φυσικά άνάγκης, έπαφελήθη της συνουχίας πατόδ και θνητούς διά να κατέβη άποσπασμένος του ήπνου του και να εξαφανισθ' όποθεν μανδραγοχού.

(Εις τό προσεχές: ή συνέχεια)

Παλαιά και νέα γενεά

Ο υψιτοῦσαν σὲ κάποιο σαλόνι γιὰ τὴν ἀ-
συνεννοησία πού βασιλεύει μεταξύ τῆς
παλαιᾶς καὶ τῆς νέας γενεᾶς καὶ προ-
παθοῦσαν νὰ θροῦν τοὺς λόγους τῆς δια-
στάσεως αὐτῆς. Τότε πῆρε τὸν λόγο μιὰ
νεαρή χαριτωμένη δεσποινίς:

—Γιατὶ νὰ ἐπιμένετε, εἶπε, νὰ προσεγγί-
σετε τοὺς νέους καὶ τοὺς ἡλικιωμένους;
Σὰς βεβαιῶνω ὅτι δὲν βρῶσκουν καμμιὰ εὐ-
χαρίστηση στὴν ἀμοιβαία ἐπικοινωνία καὶ
δὲν πρόκειται νὰ συνεννοηθοῦν ποτέ. Ἀφῆ-
στε λοιπὸν ἡσυχους τοὺς νέους με τοὺς νε-
ους καὶ τοὺς γέροντες με τοὺς γέροντες. Ἐτσι
τοῦλάχιστον θ' ἀποφευχθοῦν οἱ αἰώνιες διε-
νέξεις μεταξύ τους, οἱ λυπηρὲς σκηνὲς καὶ
οἱ ἀπογοεῦσεις. Θὰ παύσουν νὰ ὑποφέ-
ρουν ἐξ αἰτίας αὐτῶν.

Ἐ, λοιπὸν, ὄχι! Ἡ ἀφύσικη αὐτὴ διαί-
ρεσις, ἂν πραγματοποιεῖτο, δὲν θάδινε τὴν
εὐτυχία σὲ κανένα. Ἀπεναντίας. Πῶς μπο-
ρεῖ νὰ παραδεχθῇ κανεὶς ὅτι οἱ νέοι δὲν ἔ-
χουν νὰ κερδίσουν τίποτα συναστροφερό-
μενοι μ' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐπειδὴ ἔζησαν
περισσότερο ἀπ' αὐτούς, μποροῦν νὰ τοὺς
προφυλάξουν ἀπὸ ἀπειροσκέψιμες καὶ πλάνες;
Πῶς νὰ παραδεχθῇ κανεὶς ὅτι μιὰ ἀπλήρ-
συμβολή κάποιου πού διήνυσε ἤδη τὸν δρόμο
τῆς ζωῆς δὲν μπορεῖ νὰ προσφυλάξῃ ἕναν
ἀρχαῖο ἀπὸ πολλοὺς κόπους, ἀπογοητεύ-
σεις, δισταγμούς;

Στοὺς νέους, τὰ πάθη εἶναι θάνατοι, οἱ γνώ-
μες ἀκαμπτές, οἱ ἀνταγωνισμοὶ ἀμείλικτοι,
οἱ ἐκδικήσεις σκληρὲς καὶ τὶς πληγὲς πού
δέχεται κανεὶς ἀπὸ τὴ ζωὴ πρέπει νὰ τις πε-
ριποιηθοῦν χερί ἀσυνποντικὰ καὶ μελιχρία
πού δὲν βρῶσκονται συχνὰ στὴν ἡλικία αὐ-
τῇ. Εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι οἱ νέοι ἔχουν
ἀνάγκη τῶν θησαυρῶν τῆς ἀφοσιώσεως, τῆς
στοργῆς, τῆς πείρας, τῆς ἐμπειρίας πού οἱ
μεγαλύτεροί τους μπορεῖ νὰ τοὺς ἐπιδαψι-
λεύσουν.

Καὶ οἱ ὄριμοι ἄνθρωποι ὅμως μετὰ τὴ σει-
ρά τους, ἔχουν πολλὰ νὰ κερδίσουν ἀπὸ τοὺς
νεώτερούς των. Ἡ κοῦρασις των θὰ διαλυ-
θῇ στὴν ἐποχὴ τοῦ νέου ἐνθουσιασμοῦ, τοῦ
θάρρους, τῆς τόλμης, τῆς ἐξαιτίας, αὐτῆς
ἐνθουσιαστικῆς τῶν νέων πορὶς τὸ μέλλον.
Θὰ ξανασησθάνθουν τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς δι-
πλά στὰ πλαίσια αὐτὰ πού ξεχειλίζουν ἀ-
πὸ ζωτικότητα.

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ἐπικοινωνία πού παρουσιάζει
τόσα πλεονεκτήματα καὶ γιὰ τὰ δύο μέ-
ρη εἶναι τόσο δύσκολο νὰ πραγματοποιηθῇ;
Ὁχι βέβαια. Ἀρκεῖ λίγη καλὴ θέλησις
καὶ λίγη συμπάθεια γιὰ νὰ συνεννοηθοῦν,
γιὰ νὰ νοιώσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Ἀρκεῖ ὁ
καθεὶς νὰ αὐτοσυγκρατῆται λίγο γιὰ νὰ
μὴν στὸν ὁλό του: οἱ νέοι πού εἶναι ἀ-
νήσυχοι, ὀρμητικοί, ἀνυπόμονοι πρέπει νὰ
δείχνονται εὐγενεῖς, ἡρεμοί, ὑποχωρητικοί
ἀπέναντι τῶν ἀνωτέρων των. Κι' οἱ μεγα-
λείτεροι πάλι πρέπει νὰ θυμούνται ὅτι ὁ
πῆρξαν κάποτε κι' ἐκείνοι ὀρμητικοί καὶ ἀ-
περίσκεπτοι καὶ νὰ βοηθοῦν χωρὶς ἀγανά-
κτηση ἐκείνους πού ἔχουν τὴν ἀνάγκη τους.

Ἡ θεωρία τῶν γενεῶν πού τὸν ἔχωριστά,
σὰν ἀντίπαλοι συναγωνιστὰ εἶναι μιὰ πα-
ραδοξολογία πού ἡ νεανικὴ αὐτοπεποίθησις
ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἡ ἐγωϊστικὴ ὀκνηρία
ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἄδικα προσπαθοῦν νὰ δικαιο-
λογήσουν.

Ἡ φρόνησις ἀπαιτεῖ. ἀπεναντίας, ὅπως
ὅλος ὁ πλοῦτος, ὅλες οἱ δοξασιότητες. Ὁ-
λες οἱ γνώσεις καὶ οἱ δυνάμεις τῶν ἀνθρώ-
πων ἀναμειγνύονται καὶ συνενώνονται γιὰ
τὸ γενικώτερο καλὸ.

ΛΟΡΑ

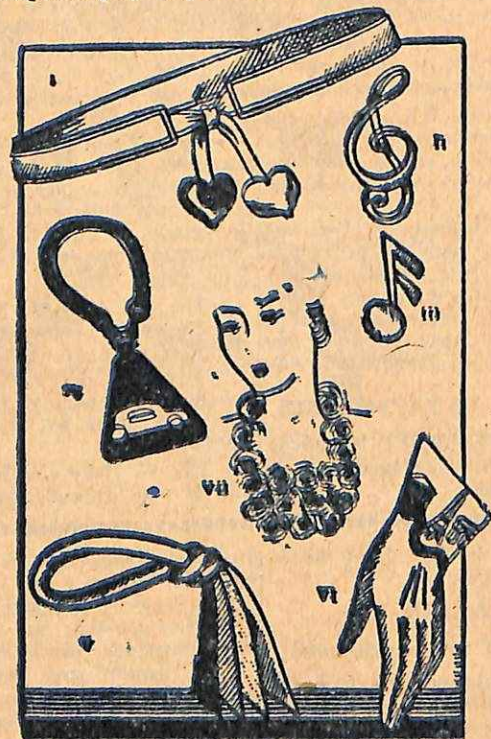
ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

Η ΜΟΔΑ

Μερικὲς κομψὲς λεπτομέ- ρειες

Ἀφοῦ ἐκλέξουν τὰ φορέματα, τὰ καπῆ-
λα, τὰ μαντῶ, τὶς γούνες κ.λ.π. πού θὰ τις
στολίσουν τὸν χειμῶνα, οἱ κομψὲς κυρίες
φροντίζουν ἐπίσης καὶ γιὰ διάφορες μικρο-
λεπτομέρειες πού συντελοῦν στὴν ολοκλήρω-
ση τῆς κομψότητος μιᾶς ἐμφανίσεως, καὶ
τῆς δίνουν μιὰ γοητεία καθαρῶς γυναικεία.

Ἐφέτος, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλῃ χρο-
νιά, ἡ μόδα ἐπιζητεῖ τὴν συνεργασία τῶν
χαριτωμένων αὐτῶν μικροπραγμάτων πού
δίνουν στὴν τουαλέτα ἕνα χαρακτηριστὶκὸ ἐντε-
λὸς προσωπικὸ. Ἡ εἰκὼν πού δημοσιεύουμε
παραπλεύρως παρουσιάζει μερικὰ ἀπὸ τὰ

Ἐπτά ὀραϊότατα ἀξεσουάρ πού
συμπληρώνουν ἡμιτελῆς τὴν κομ-
ψότητα μιᾶς γυναικείας ἐμφανίσεως.
[Σχετικὸ ἀρθράκι παραπλεύρως].

πιὸ μοντέρνα ἀξεσουάρ πού θὰ χρησιμο-
ποιηθοῦν ἐφέτος.

1. Ἡ καρδιά εὐνοεῖται πολὺ τώρα ὡς
διακοσμητικὸ μοτίφ καὶ τὴν βλέπουμε νὰ φι-
γουρήγῃ παντοῦ, εἴτε ὡς παντατίφ, εἴτε
κεντημένη, εἴτε ὡς ἐνкруστασιόν, σὲ διά-
φορα μικροπράγματα πού προορίζονται γιὰ
τὴν τουαλέτα μας. Στὴν ἐκδοχή μας, στολί-
ζει μιὰ ζώνη. Ἡ ζώνη εἶναι ἀπὸ δέσμα μα-
ρίν καὶ κλείνει ἐμπρὸς μετὰ δύο κορδέλλες πού
καταλήγουν σὲ δύο μοτίφ ἀπὸ δέσμα κόκκι-
νο καὶ μαρίν σὲ σχῆμα καρδιάς.

2. Ἐνα μοτίφ ἀπὸ χρωματιστὸ μέταλλο
πού σχεδιάζει «κλειδί τοῦ σόλ» διακοσμεί
ὀραϊότατα ἕνα κορσάζ, μιὰ τσέπη, ἕναν για-

κά, ἕνα ρεθερ, ἕναν φιδόγκο κ.λ.π.

3. Ἡ μουσικὴ ἔχει μεγάλῃ πέραση ἐφέ-
τος. Ἀντὶ τοῦ «κλειδιοῦ τοῦ σόλ» μπορεῖτε
νὰ χρησιμοποιήσετε μιὰ μουσικὴ νότα (ἕνα
δέκατον ἔκτον) πάλι ἀπὸ χρωματιστὸ μέ-
ταλλο τὴν ὁποία θὰ κορφωτῶσετε ὅπως γρά-
φουμε παραπάνω σ' ἕνα κορσάζ, ἕνα φόρεμα
κ.λ.π.

4. Ἀντὶ νὰ ἔχετε τὰ κλειδιά σας σκορπι-
σμένα στὴν τσάντα σας ἢ νὰ τὰ ἔχετε περα-
σμένα σ' ἕναν κρόκο ἐλάχιστου καλλιτεχνικοῦ,
μπορεῖτε νὰ τὰ συγκεντρώσετε σὲ μιὰ κομ-
ψὴ κλειδοθήκη, ἀποτελούμενη ἀπὸ ἕναν δερ-
μάτινο κρόκο πού καταλήγει σ' ἕνα παντα-
τίφ ξύλινο, γαριρισμένον μετὰ «ἀπλικά-
σιόν» ἀπὸ χρωματιστὸ μέταλλο, ἢ ὁποία πα-
ριστάνει ἕνα ἀεροδυναμικὸ αὐτοκίνητο. Ἐ-
τσι τὸ ἀπαραίτητο καὶ πρακτικώτατο αὐτὸ
ἀντικείμενο μεταβάλλεται σ' ἕνα κορσάζ ἀ-
ξεσουάρ.

5. Στὴν μπουτονιέρα τῆς ζακέτας σας θ'
ἀντικαταστήσετε τὸ ματσάκι μετὰ τὶς βιολετ-
τες ἢ τὸ λουλουδί πού μυρίζει καί... μαρμαί-
νεται μ' ἕνα χαριτωμένο διακοσμητικόν...
διαρκείας, ἀποτελούμενο ἀπὸ μιὰ δερμάτινη
μπουτονιέρα μετὰ πολυχρώμες ἄκρες, μαρίν,
κόκκινη, κίτρινη καὶ πράσινη. Εἶναι πολὺ
πρακτικὴ γιὰ τὰ ταξίδια καὶ τὰ σπέρ.

6. Μιὰ νομβωτὲ γεμάτῃ ἐπικαιρότητα εἶ-
ναι τὰ γάντια αὐτὰ ἀπὸ δέσμα μαῦρο τῶν
ὁποίων οἱ μανσέτες διακοσμοῦνται μετὰ μνη-
μεῖα τοῦ Παρισιῦ ἢ ἄλλα μοτίφ ἐμπνευσμέ-
να ἀπὸ τὴν Ἐκθεση. Ὁ Σηκουάνας εἶναι
ἀπὸ δέσμα μπλε (ἐνкруστασιόν) καὶ τὰ μνη-
μεῖα ἀπὸ νουσωμένο μέταλλο.

7. Ἀν θέλετε νὰ φρεσκάρετε ἕνα ἀπογευ-
ματινὸ ἢ ἕνα βραδυνὸ φόρεμα, μπορεῖτε νὰ
τὸ γανρίσετε μ' ἕνα ὠραῖο τετράγωνον πλα-
στὸν, ἀπὸ τριαντάφυλλα φτιαγμένα μετὰ μου-
σελίνα τὰ ὁποία πεοιδάλλουν τὸ νεκροκτε-
τὰ τριαντάφυλλα αὐτὰ νῖνονται σὲ ὅλα τὰ
χρόνια καὶ δὲν φροντίζουν τόσο ν' ἀπο-
μυρῶν τὰ πραγματικὰ ὅσο νὰ ἀποτελέ-
σουν ἕνα χαριτωμένο καὶ νεανικὸ στολισμό.

Χρήσιμες συμβουλὲς

Η ΠΡΟΒΛΕΨΙΣ ΤΩΝ... ΑΠΡΟΟΠΤΩΝ!

Ὅταν ἔχετε γεῦμα καὶ τὴν τελευταία στι-
γμὴ ἐμπροσθέντων μερικοῦ καλεσμένου, ἀφαι-
ρεῖτε διαστικὰ τὰ σεβίτια πού περισσεύ-
ουν καὶ συμπληρώνετε τὰ κενὰ μετὰ δά-
λουλουδιῶν, ἀντικείμενα ἀπὸ πορσελάνη, ἀ-
σημένια κ.λ.π. Ἀφαιρεῖτε φυσικὰ καὶ τὰ
καθίσματα οὕτως ὥστε τίποτα νὰ μὴ φανε-
ρῶν τὴν ἑλλειψὶ αὐτῇ.

Ἀν ὑπάρχῃ καιρὸς ἀκόμη, μπορεῖτε νὰ
προσκαλέσετε μερικοὺς στενοὺς γνωστοὺς
σας γιὰ νὰ συμπληρωθοῦν τὰ κενὰ.

Πρέπει νὰ ἔχετε πάντα ἕνα τραπεζομάν-
δηλο ὥστε νὰ μορῆτε ν' ἀντικαταστήσετε
ἀμέσως (ἐν περιπτώσει ἀτυχήματος, ἀδεξι-
ότητος τῆς ὑπηρεσίας κ.λ.π.), τὸ τραπεζο-
μάνδηλό σας. Ἐπίσης νὰ ἔχετε μερικὰ πε-
τεστάκια μετὰ ὁποία θὰ καλύψετε κανένα
λεκερὸ πού θὰ τύχῃ νὰ κηλιδώσῃ τὸ τραπεζο-
μάνδηλο.

Μὴν παίρνετε ὡς κομπλιμέντο τὴν ἀναφώ-
νηση τοῦ καλεσμένου σας: «Τὶ ὠραῖα πού
μυρίζει τὸ φαγητό!». Ἡ μυρωδιὰ τῆς κου-

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

ζῖνας πού φθάνει ἕως τὸ σαλόνι εἶναι κα-
κοῦ γούστου.

Ἡ πόρτα τῆς κουζίνας πρέπει νὰ εἶναι
καλὰ κλειστή. Τὰ τηγανιτὰ καὶ τὰ φαγητὰ
μὲ ἔντονη μυρωδιὰ πρέπει νὰ διαγράφονται
τὶς ἡμέρες πού δέχεσθε.

Δὲν πρέπει ἀκόμη νὰ γίνεται κατάχρησις
ἀρωμάτων. Τὰ λουλούδια τοῦ τραπεζιοῦ δὲν
πρέπει νὰ ἔχουν βαρεὶα μυρωδιὰ, οὔτε καὶ
τὰ λουλούδια τοῦ σαλονιοῦ γιὰ νὰ μὴ προ-
ξενήσουν καμμιὰ ἀπρόοπτη ἡμικρανία στοὺς
καλεσμένους πού ἔχουν λεπτὴ ὕγεια.

Πρέπει νὰ φροντίζουμε καὶ γιὰ τὴν... κα-
ταστροφή πού μπορεῖ νὰ συμβῇ τὴν τελευ-
ταία ὥρα: μπορεῖ νὰ ἀφήσῃ ἡ μαγειρίσσα
νὰ κατὰ τὸ ψητὸ, ἢ νὰ ἀποτύχῃ ἡ κρέμα, ἢ
νὰ μὴ φέρῃ ἐγκαίρως ὁ χασάπης ἢ ὁ μανά-
βης τὸ παραγγελθέν. Ἡ οἰκοδόμοισινα πρέ-
πει νὰ διατηρῇ τὴν ψυχραιμίαν της. Ἄς
ἔχῃ πάντα μερικὲς κονσέρβες φαγητῶν καὶ
φρούτων... ἐν ἐπιφυλάκῃ, ὥστε νὰ ἀντιμε-
τωπίσῃ εὐκόλῃ τὰ ἀπρόοπτα αὐτὰ.

Ὅταν ἔρχεται ὁ τελευταῖος καλεσμένος
εἶναι ἡ κατάλληλη στιγμή γιὰ νὰ κόψῃ ἡ
τραπεζιέρα τὸ ψωμί, καὶ νὰ σεβρίσῃ τὴν
σοῦπα ἢ ὁποία πρέπει νὰ σεβριρισθῇ πολὺ
ἔστω ὥστε ν' ἀφήσῃ στοὺς συνδαιτημένους
τὸν καιρὸ νὰ περάσουν στὴν τραπεζαρία.

Μεταξὺ τῶν μικροατυχημάτων πού μπο-
ρεῖ νὰ συμβοῦν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύ-
ματος εἶναι καὶ τὸ σβύσιμο τῶν ἡλεκτρι-
κῶν. Ὅταν αὐτὸ ὀφείλεται στὴν ἀσφά-
λειαν τοῦ σπιτιοῦ μπορεῖ νὰ διορθωθῇ τὸ
κακὸ γρήγορα ἂν ἔχετε ἀνταλλακτικὰ ἀ-
σφάλειες.

Ὅταν ἡ διακοπὴ τοῦ ρεύματος εἶναι γε-
νικὴ τότε πρέπει νὰ ἔχετε πάντα ρεζέρβα
μερικῆς λάμπης ἢ καντελάμπρ. Οἱ κοκέτες
ἄλλωστε ἀγαποῦν τὸ γλυκὸ φῶς τῶν κεριῶν
πού κολακεύει τὴν καλλονὴν τους.

Πρέπει ἀκόμη νὰ ἔχετε καὶ μιὰ δυὸ ἡλε-
κτρικὲς ἀμπουλὲς ἂν χρειασθῇ ν' ἀντικατα-
σταθῇ καμμιὰ.

Πρέπει νὰ εἰσθε ἑτοιμὴ γὰ ὑποδεχθῆτε
τοὺς καλεσμένους σας μισὴ ὥρα πρὶν ἀπὸ

Μερικὰ πρακτικὰ φορεματάκια καὶ παλτὰ γιὰ παιδάκια 2 — 6 ἐτῶν.

Τί πρέπει νὰ γνωρίζετε

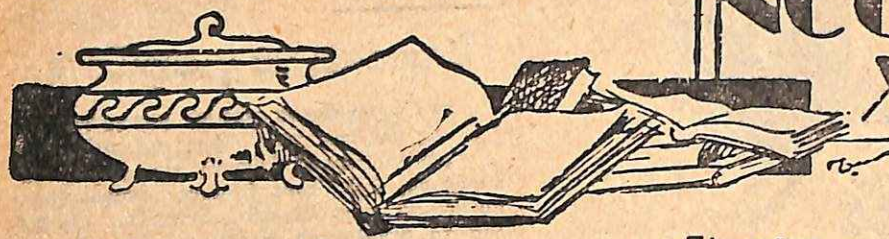
Ὡς 2 προηγουμένα σχετικά μου γράμματα
σὰς ἔγραφα λεπτομερῶς γιὰ τοὺς ση-
μαντικώτερους ἔχθρους τῆς γυναικείας
ὁμορφιάς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀπαραίτητως
πρέπει νὰ προφυλάγεσθε. Συνεχίζω σήμερα
γιὰ τὰ ἀτιμολούτρα, πούναί το μόνο ἀποτε-
λεσματικὸ μέσον—καθὸς εἶπαμε—γιὰ τὸν
ριζικὸ καθαρισμὸ τοῦ προσώπου καὶ τὴν ἀ-
παλλαγὴν τοῦ ἀπ' τὰ διάφορα μικροελαττώμα-
τά του (μυτιπίνια, μαύρα στίγματα, μικρο-
λεκέδες κ.λ.π.). Γιὰ νὰ κάνετε ἕνα ἀτιμολού-
τρο δὲν εἶναι ἀνάγκη νάχετε στὴν διάθεσιν
σας εἰδικὸ μηχανήμα, ἀλλὰ μπορεῖτε νὰ τὸ
κάνετε καὶ μόνες σας κατὰ τὸν ἀκόλουθο τρό-
πο: Βάζετε στὴ φωτιὰ μιὰ κατσαρόλα μετὰ
δύο ὀκάδες νερό, νὰ κοχλάσῃ πολὺ καλὰ.
Κατόπιν τὴν τραβάτε ἀπὸ τὴν φωτιὰ καὶ ῥί-
χνετε μέσα μισὸ κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ θάμ-
μα Βενζόνης. Βάλετε ὕστερα τὸ πρόσωπό σας
ἐπάνω ἀπ' τὴν κατσαρόλα ἔχοντας τὸ κεφα-
λί σας σκεπασμένο μετὰ μιὰ χνουδωτὴ πετσέ-
τα, οὕτως ὥστε οἱ ἄντρες νὰ περιλοῦν
συγκεντρωμένοι τὸ πρόσωπό σας ἐπὶ 5 ἕως
10 λεπτὰ τῆς ὥρας. Τὸ ἀτιμολούτρο αὐτὸ θὰ
προκαλέσῃ ἀφθονὴ ἐφίδρωση στὸ πρόσωπό
σας κι' ὁ ἰδρὼς θὰ παρασύρῃ, ὅτι ἔχει εἰσ-
χωρήσῃ στοὺς πόρους τοῦ. Κατόπιν σκουπι-
θεῖτε ἐλαφρὰ καὶ καλὰ μετὰ μὲ μὲγάλα κομμά-
τια στεγνὸν βαμβάκι. Ἐπειτα κτυπάτε ἕνα
κρόκο ἀνγύο μέσα στὸν ὁποῖον ρίχνετε—δύ-
ο μὲν ἔχετε ξερὸ δέσμα—δυὸ κουταλιὰς
τῆς σοῦπας ἀμυγδαλόλαδο ἀπὸ γλυκὰ ἀ-
μυγδαλα.—Ὅσες δὲ ἔχετε λιπαρὸ δέσμα—μό-
νον μιὰ κουταλιά ἀμυγδαλόλαδο. Ἀφοῦ τὰ
κτυπήσετε καλὰ τότε προσθέτετε ἀκόμα σι-
γὰ-σιγὰ καὶ δέκα σταγονίδια λεμονιοῦ. Μ'
αὐτὸ τὸ μίγμα ἀλείφετε ἀμέσως μετὰ τὸ ἀ-
τιμολούτρο καλὰ ὅλο σας τὸ πρόσωπο, ἐκτὸς
ἀπὸ τὰ βλέφαρα καὶ τὸ ἄνω χεῖλος. Μετὰ
εἰκοσι λεπτὰ ἕως μισὴ ὥρα τὸ μίγμα αὐτὸ
θάξῃ ξηραθῇ στὸ πρόσωπό σας ἐν εἶδει μά-
σκας, τὴν ὁποίαν καὶ ἀφαιρήτε εἴτε μετὰ
χλιαρὲς κομπρέσες γιὰ νὰ μαλακώσῃ εἴτε καὶ
θερμόντας τὴν σιγὰ-σιγὰ μετὰ βαμβάκι καὶ
χλιαρὸ νερό. Ἡ ἐπιθερμὶς σας ὕστερα ἀπ'
αὐτὸν τὸν καθαρισμὸ θάναί πολὺ ξεκουρα-
σμένη, μαλακὴ, λεῖα καὶ ξανναειωμένη. Αὐ-
τὸν τὸν ἀπλούστατο, ἀλλὰ πολὺ συντελε-
στικὸ γιὰ τὴν ὁμορφίαν σας καθαρισμὸ τῆς
ἐπιθερμίδος σὰς τὸν συνιστῶ νὰ τὸν κάνετε
τοῦλάχιστον δυὸ φορὲς τὸν μήνα κι' ἰδίως,
κάθε φορὰ πού θέλετε, νὰ δεῖτε τὸ πρόσωπό
σας ὅλη τὴν φρεσκάδα καὶ τὴν λάμψιν του.

Ἀλλὰ καὶ τὸ μακιγιάζ, εἴσοις ὁ καθαρι-
σμὸς αὐτός, γιὰτὶ στρώνει τότε θαμνίσια
καὶ τὸ πιδ ἀπαλὸ βάψιμο κι' ἡ ἐλαχίστη
πούδρα. Κι' αὐτὸ γιὰτὶ τὸ δέσμα σας θάναί
ὕγιες, καὶ καθαρό καὶ μαλακὸ καὶ θὰ φαί-
νεσθε στὸ δρόμο ἢ σ' ἕνα σαλόνι τῶσον ὡ-
ραῖα μακιγιαρισμένη, σὰν «φυσικὴ» πρᾶγμα
πού θὰ δῖνῃ ξεχωριστὸ θέλητρο στὴν ὁμορ-
φίαν σας.

Θὰ ποῖν μερικὲς δύσκολες ὁπως πάντοτε
—κυρίες ὅτι αὐτὰ τὰ πράγματα εἶναι γιὰ
τις πολὺ κοκέτες καὶ γι' αὐτὲς πού διαθέ-
τουν ὄρες στὸν καθρέφτη. Σ' αὐτὰς θὰ ἀ-
παντήσω ὅτι κάποια Κυριακὴ ἢ γιορτὴ θά-
χουν διαθέσιμη μιὰ ὥρα ἀπ' τὸ νοικοκυριό
τῶν ἢ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν των γιὰ νὰ τὴν ἀ-
φιερῶσουν στὸν καλλωπισμὸν των. Ἀλλωστε
ὁ καθαρισμὸς αὐτὸς οὔτε ἀκριβὲς εἶναι οὔτε
πολλὰ ὥρες χρειάζεται. Μιὰ ὥρα μονάχα εἶ-
ναι ὑπεραρκετὴ γιὰ νὰ σὰς δώσῃ ἐκεῖνο,
πού δὲν θὰ σὰς χάρισουν χίλια δυὸ βαρύ-
τιμα στολίδια καὶ τουαλλέτες: τὴν ὁμορ-
φίαν.

Δερματολόγος Ἱατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΙΟΤΕΧΝΙΑ

Παλὸν παράθυρο

Παλὸν παράθυρο βουβὸ κι' ἀραχνιασμένο
ποὺ μένει ξεχασμένο
σὲ ἄλλη γειτονιά.
Σὰν ἄφρησέ ἀπάνω σου τ' ἀχνάρια του ὁ
χρόνος
σ' ἔμεινε μόν' ὁ πόνος
κι' ἡ μαύρη λησμονιά.

Ἄλλον καιρὸ στὸν τοῖχο σου ὀλόπλεχτοι
ἀνθοῦσαν
μισσοί... Μύρα σκορποῦσαν
τὰ ἄσπρα γιασεμιά.
Κι' ἐκλείνεις τότε μέσα σου καὶ μιὰ μικρὴ
νεράϊδα

ποὺ ἄλλη δὲν ξαναίδια
πιδ ὁμορφὴ καμμιὰ.
Γλυκὰ τραγοῦδια ἔλεγα γι' αὐτὴν ὅλα τὰ
βράδια
μόνος μέσ' στὰ σκοτάδια,
στὴν ἔρημ' σιγαλιά,
μήπως ἐντὸς τῆς ἐνοιώθε συμπόνια καὶ γιὰ
μένα
καὶ μοῦδινε—φίμμένα!—
ὀλόθερμα φιλιὰ...

Ἄλλοιμονο! Σβῶσαν αὐτὰ σὰν σύννεφα
διωγμένα
ποὺ φεύγουν τρομαγμένα
σὸ διάβα τοῦ βορρᾶ.
Μόνο σὲ μένα ἀφήσανε φαρμάκια, πίκρες,
πόνου,
καὶ τὴν καρδιά μου μόνη
χωρὶς παρηγοριά.

ΧΡΗΣΤΟΣ Σ. ΠΑΡΙΤΣΗΣ

Ἡ γιαγιά

Σὰν θάρη πάλι ἡ χειμωνιά
καὶ μαροθὴ κάθε γωνιά,
ποὺ τῶρα χύνει ἀρώματα, ἀπὸ λουλούδια
πλήθη,

αὐτὸ ποὺ μόνο καρτερῶ
μέσ' στοῦ χειμῶνα τὸν καιρὸ,
εἶναι ἡ ὥρα ποὺ συνυψὸς θ' ἀκούω τὸ πα-
ραμῦθι.

Θὰ ξαναπῆς πάλι, γιαγιά
γιὰ τοῦ ἀράπη τὴ μογιὰ
τὴν ξωτική, ποὺ μάγεψε γλυκεῖα βασι-
λοκόρη

γιὰ τὰ παρᾶξενα θεριά
ποῦχαν ἀνθρώπινη θεωρία,
γι' αὐτοὺς, ποὺ στὰ χρυσόνερα βάλαν νὰ
πάνε πλώρη.

Ὀ! Καὶ τῆς κόρης τῆς φτωχῆς
θὰ πῆς τὸν πόνο τῆς ψυχῆς
γιὰ κείνον, ποὺ ταξίδεψε κι' ἄλλοῦ ἀπο-
κοιμήθη.

Καὶ τ' ἀγγονάκια θὰ κυττοῦν
τὰ δάκρυα σου καὶ θὰ ρωτοῦν:
γιατί γιαγιὰνά δάκρυσε, γι' αὐτὸ τὸ πα-
ραμῦθι;

ΠΙΩΡΓΟΣ Ε. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Τὸ κρίνο

Νάτο, ποὺ σβυετ' ὀλόχλωμο τὸ κρίνο,
σὰν τὴ θλιμμένη ζήση μου κι' αὐτό.
Ἄχ! μόνη, τώρα, μόνη θ' ἀπομείνω!
Νάτο ποὺ σβυετ' ὀλόχλωμο τὸ κρίνο
—στὸ βάξο, πού, λές, χλώμιασε κι' ἐκείνο—
δίχως παράπονο, καὶ δίχως βογγητὸ
νάτο, ποὺ σβυετ' ὀλόχλωμο τὸ κρίνο
σὰν τὴ θλιμμένη ζήση μου κι' αὐτό...

ΕΒΕΛΙΝΑ ΤΣΟΥΡΔΟΥ

Ἀγάπησε

Ἀγάπησε! Ἀγάπησε μὲ ὅλη τὴ δύναμή
σου, μὲ τὴν καρδιά σου, μὲ τὰ χεῖλιά σου, μὲ
τὰ μάτια σου, μὲ τὸ σῶμα σου, ἀγάπησε τώ-
ρα ποὺ διαβαίνει τὰ ἀνθόσπαρτα μονοπάτια
τῆς ὁμορφῆς, τῆς τρελλῆς Νειότης, τῆς Νει-
ότης ποὺ στὸ διάβα τῆς ἀνθοστόλιστα δώ-
μης λάμψη τοῦ ἡλίου, καὶ κάθε λόγος σου
πουλιοῦ κελεύει... Ἀγάπησε τώρα ποὺ
ἡ φαντασία σου πετᾷ στ' ἀνθοστόλιστα δώ-
ματα τῆς εὐτυχίας, τῆς θεᾶς ποὺ ὅλοι μας
ποθοῦμε τὴν κατάκτηση, στοὺς οὐρανοὺς
τῆς, στοὺς εὐδωδιασμένους κήπους τῆς, τώ-
ρα ποὺ πλάθει τὰ πιδ ζωντανά, τὰ πιδ με-
γάλα, τὰ πιδ τρελλὰ ὄνειρα γιὰ μιὰ ζήση
εὐτυχισμένη, μιὰ ζήση ὅλο ἡδονὴ καὶ ἀπό-
λαυση, μιὰν ἄλλη, ξεχωριστὴ ζήση... Ἀγά-
πησε καὶ δόσου μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς
ἀγάπης σου στὴν ἀγάπη σου, δόσου ψυχὴ
καὶ σῶμα, δόσου προτοῦ ἀκόμα δῆς καὶ κα-
ταλάβεις τὴς πίκρες καὶ τὴς θλίψεις τῆς πρό-
σκαιρης αὐτῆς ζήσης, προτοῦ ὁ πόνος στα-
λάξει στὴν καρδιά σου στάλα-στάλα τὸ πι-
λᾶει στὴν καρδιά σου τὸ σκορπίσι στὴν ψυχὴ
σου τὴν ἀπογοήτευση καὶ ποὺ θὰ φέρῃ στὰ
μάτια σου τὸ κλάμμα.

Ἀγάπησε τώρα ποδοῖαι νέος, γιατί σὰ γε-
ράσεις ὦ! Ἀλλοῖμονο τότε ἡ ψυχὴ σου δὲ
θάναι τίποτε ἄλλο, παρὰ μιὰ σκληρὴ πέτρα
ποὺ οὔτε ἡ μεγαλειότης τῆς δύναμης δὲ μπορεῖ
ποὺ οὔτε τὸ χόρτο τῆς ἐρήμου δὲ φυτρῶνει
στὸ χῶμα τῆς, μιὰ πηγὴ ἀστείρευτη ποὺ
δὲ στάζει οὔτε μιὰ σταγόνα νερό, τέλος μιὰ
χώρα ποὺ ὅλα ἐκεῖ πέρα ἀνθρώποι, ζῶα,
πουλιά, δένδρα, ἄνθη θάναυ ξερὰ καὶ μαρα-
μένα, ἄθλια καὶ μαυρισμένα.

Αὐτὴ θάναυ ἡ ψυχὴ σου σὰ γεράσης καὶ
δὲ θὰ δέχεται ὅχι μόνο τὴν ἀγάπη μὰ οὔτε
τὸ μῖσος, ναί, οὔτε τὸ μῖσος!

Μόνο τώρα μπορεῖς νὰ ἀγαπήσης μόνο
τώρα μπορεῖς νὰ νοιώσης τὴς ὁμορφίης τῆς
ὕγιους, τῆς ἁδολῆς, τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης,
καὶ νὰ αἰσθανθῇς τὴν ἡδονὴ ποὺ προσφέρει
ἓνα φλογερὸ φιλεῖ, ἀπ' τὰ χεῖλιά τῆς ἀν-
μένης σου στὴ μαγεία τῆς μάνας φύσης!

Ναί, μόνο τώρα.
Γι' αὐτὸ ἀγάπησε μὲ ὅλη σου τὴν ψυ-
χὴ καὶ δόσου μ' ὅλη σου τὴ δύναμη στὴν ἀ-
γάπην σου καὶ τότε μόνο θὰ νοιώσης—ἀλλοῖ-
μονο γιὰ λίγο μόνο—τοὺς παλμούς τῆς καρ-
διάς ποὺ φέρνει ἡ ἀληθινὴ εὐτυχία.

ΛΑΤΡΗΣ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ

Νὰ κλαῖς

Νὰ κλαῖς μονάχος σὲ μιὰν ἔρη-
χωρὶς καμμιὰ παρηγοριά
καὶ τ' ἄλικο καυτὸ σου δάκρυ
νὰ βγαίνει μέσα ἀπ' τὴν καρδιά!

Νὰ κλαῖς γιὰ Κείνης τὸν χαμό
νὰ βλέπεις μόνος τὴν πικρὴ ἀλήθεια
κι' ἔναν θλιμμένο στεναγμὸ
νὰ βγάξης μέσα ἀπὸ τὰ στήθια

Καὶ νὰ μὴ θές νὰ τὸ πιστέψης
πὼς τώρα δὲν ὑπάρχει πιά...
πὼς ἐμαρᾶθηκε σὰν κρίνο,
κάποια βραδυά...

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Γ. ΚΡΕΚΟΥΚΙΑΣ
(Σωτηρία)

Νὰ νοσταλγῇς κ' ὅλο νὰ κλαῖς

Τὶς χειμωνιάτικες νυχτιὲς
ὅρες νὰ κάθεσαι πολλές
καὶ νὰ θυμᾶσαι
τὰ περασμένα καὶ νὰ κλαῖς
μὰ κανενὸς νὰ μὴν τὸ λές,
νὰ μὴν κοιμᾶσαι...

Νὰ λαχταρᾷς καὶ νὰ πονῇς
μέρες καλές... Νὰ νοσταλγῇς
τὰ περασμένα.
Κι' ἀπ' τὸ μυαλό σου νὰ ζητῇς
κάτι παλὸν νὰ θυμῇς
ἀπ' τὰ σβυσμένα...

Στὴ στάχτη μέσα νὰ ζητᾷς
σπῖθ' ἀναμμένη γιὰ νὰ βρῇς
νὰ σὲ ζεστάνῃ.
Μ' ἄλλοιμονο δὲν ξαναζῇ
ὅ,τι στὴ γῆς ἔχει θαφτῇ
κι' ἔχει πεθάνῃ...

ΚΩΣΤΑΣ ΣΙΜΟΣ
(Κάϊρο)

Περιμένω τὸν ἄλλο...

Ἄχ! μὲ πόση λαχτάρα περιμένω ἐκεῖνον
ποὺ θὰ μὲ κἀνῃ νὰ σὲ ξεχάσω...

Τὸν περιμένω σὰν κάτι ποὺ θάρη μοι-
ραῖα, ἀναπόφευκτα... Ὅπως μετὰ τὴς Σελή-
νης φώτιστες βραδυὲς τοῦ Αὐγούστου περι-
μένουμε τὴς ἄγριες νύχτες τοῦ χειμῶνα...

Ἔχω πιά ἀπελπισθῇ, κουράστηκα γ' ἀγα-
πῶ πιά ἐσένα, βαρέθηκα νὰ ζῶ μέσ' στὴν
σκοτεινιά... μέσ' στὸν πόνο...

Θέλω νάρθῃ κάποιος ἄλλος!... νὰ ἀκούσω
ἀληθινὰ λόγια ἀγάπης, νὰ ἀκούσω μιὰ καρ-
διά νὰ χτυπᾷ παρὰφορα κοντὰ στὴ δική
μου!...

Ἄχ! Θέλω δυὸ μάτια νὰ μὲ κυττοῦν ἱ-
κετευτικά...

Θέλω μιὰ μεγάλη ἀγάπη, μεγάλη σὰν τὴ
φύση, ἀγνὴ σὰν τὸ κρύσταλλο... Δὲν σὲ πε-
ριμένω πιά ἐσένα...ποὺ μὲ ἔκανες νὰ πονέ-
σω τόσο, ποὺ μοῦ ἔκανες συνταῖμμα τὴν
καρδιά μου.

Περιμένω τὸν ἄλλον ποὺ σὰν μιὰ ἀχτίδα
ἥλιου θὰ ἀναξογονήσῃ τὴν πεθαμμένη μου
καρδιά!...

ΑΘΗΝΑ Π. ΚΟΝΤΟΥ

«Ἑβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεῖα:

Νοταρᾶ 15, Ἀθήναι
(Ὁπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνον. 24—947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἑτησία ἑσωτερικοῦ	Δρ. 200.—
Ἑξάμηνος	» 100.—
Ἑτησία ἑξωτερικοῦ	Διρ. 1.10.
Ἀμερικῆς	Δολλ. 6.—

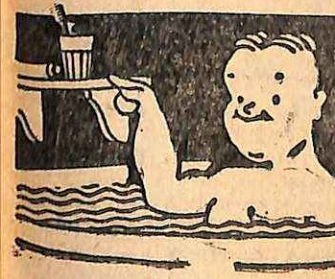
Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Τὰ χειρόγραφα, δημοσιεύμενα καὶ
μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Παροίτηση: Θὰ δημοσιεύσουμε τὶς
«Θύμησης» μὲ τὴ σειρά τους. Τὸ «Ἑλεγεῖο»
ὕστερὸν πολλὸ στὸ μέτρο καὶ γενικὰ εἶναι ἄ-
τεχνο. Ἀλέκον Φάνακας: Κά-
τι θέλουν νὰ ποῦν τὰ ποιήματά σας, μὰ δὲν
τὸ ὀλοκληρώνουν. Καὶ πρῶτα-πρῶτα πρέ-
πει νὰ προσέξετε τὴν τεχνικὴ τοῦ στίχου σας
ποὺ εἶναι ἐλαττωματικὴ. Α. χ. κυττάξετε τὸν
τρίτο στίχο (1ο τετράστιχο) τοῦ «Εἶναι
τρελλός»: Δὲν βλέπετε ὅτι τὸ μέτρο εἶναι
λανθασμένο; Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὸν
δέκατο στίχο τοῦ ἴδιου ποιήματος. Διαβά-
στε ἀκριτὰ ποιήσῃ γιὰ νὰ συνθησέτε στὴν
ἀρμονία τῶν στίχων. Α. ε. ω. ν. Χ. α. ρ. α.
λ. α. μ. π. ο. υ. ς: Καλύτερο ἀπὸ τὸ προηγου-
μενο, ὅχι ὅμως ἀκόμα δημοσιεύσιμο. Γιατί
ἐπιμένετε τόσο πολὺ νὰ χρησιμοποιήτε σύν-
θετες λέξεις, ποὺ μόνον ὅταν τὶς χειρίζεται
μιὰ δόκιμη πένα, δὲν χτυποῦν ἄσχημα στ'
αὐτιά; Ὅλο τὸ πεζὸ τραγοῦδι σας εἶναι γε-
μάτο ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἐξεζητημένες ἐκφράσεις
ποὺ δὲν τὶς χρησιμοποιοῦμε σχεδὸν ποτὲ ὅ-
ταν μιλοῦμε. Γράφετε λ. χ. «Ἀκρογυαλόγυ-
ρο, βραχογυρεῖνοι, φουσκοσαλεύει, πολυαγ-
καλιασμένες ψευδογλυστροῦν» κλπ. Δ. ὁ ν.
Κ. ι. χ. ὁ τ. η. ν.: Ἀτεχνα τὰ ποιήματά σας.
Πρὸ πάντων «Ὁ πόνος τῆς καρδιάς» ὕστε-
ρὸν πολλὸ στὸ μέτρο. Μὴ βιάζεστε νὰ δημο-
σιεύσετε. Ἀ. ν. δ. ρ. Α. ε. μ. π. ε. ς. η. ν.: Ἀ-
ποτυχημένο τὸ ποίημά σας. Ἡ ῥίμα του δὲν
ἔχει καμμιὰ ἀρμονία. Κυττάξετε καὶ μόνος
σας τὸ προτελευταῖο τετράστιχο:

ἹΜΗΝΥΤΕΣ

Ὅπως ἓνα μπάνιο τὸ δῶμα,

καπνὸς ἢ ἀπὸ ἐργασία εἰς σκοτισμένο ξηρὸ ἀέρα
εἶναι ἐξαιρετὸ τὸ αἰσθημα φρεσκά-
δας καὶ καθαριότητος ὅπου αἰσθάνεται κανεὶς ἀφοῦ
καθαρίσῃ τὸ στόμα τοῦ με ὀδον-
τόπαστα Χλωροδόντ. Ζητᾷτε, κατὰ τὸ προσωπικόν σας γούστο, Χλωροδόντ, ἀφρίζουσα
ἢ μὴ ἀφρίζουσα καὶ αἱ δύο ποιότητες εἶναι ἐξ ἴσου καλαί.

Ὁδοντόπαστα-Χλωροδόντ

Ἑκδόσεις

ΔΕΚΑ ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΥΡΙΚΟΙ

Σὲ λίγες μέρες κυκλοφορεῖ τὸ νέο βιβλίο
τοῦ κ. Κλ. Παράσχου, «Δέκα Ἑλληνες Λυ-
ρικοί» σὲ κομψὸ τόμο 250 σελίδων. Θὰ πε-
ριέχῃ τὸ βιβλίο δέκα μελέτες γιὰ δέκα ἄ-
πὸ τοὺς γνωστότερους Ἑλλήνων λυρικοὺς
ποιητὰς: Α—Κάλβο, Ι. Καρυοῦσσα, Κ.
Καβάφη, Μ. Μαλακάση Α. Πορφύρα, Π.
Βλαστό, Ἀγγελὸ Σικελιανό, Ρώμου Φιλύ-
ρα, Κώστα Οὐράνη, καὶ Κώστα Καρυ-
τάκη.

προσμένω». Τὸ ἄλλο πολὺ παιδιαστικό. Ὁ-
σον ἀφορᾷ τὸ τελευταῖο ἐρώτημά σας, σὰς
πληροφοροῦμε ὅτι διαγράφομε κάθε ἀνέ-
ρωση ἀπὸ τὴ συνεργασία τῶν ἀναγνωστῶν
μας. Μπορεῖτε νὰ μᾶς στείλετε διήγημα ὅ-
ποτε θέλετε, νὰ τὸ κρίνουμε. Ταξιδι-
την. Ἀπλὴ στιχοπλοκὴ χωρὶς ἀξιώσεις
ποιήματος. Παπαροῦναν. Πολλὴ πρωτό-
λειο ἀκόμα. Ἀποφεύγετε τὶς κοινοτοπίες
καὶ τὶς τόσο σχολιοτεχνεῖς φράσεις ποὺ κυ-
ράζουν. Προσπαθήστε ἀκόμη ν' ἀποφεύγετε
ὀρισμένες λέξεις τῆς καθαρουργίας ποὺ ἀ-
νακατάνε μετὰ μὲ τὴν δημοτικὴν. Γι-
ὡργον Γεραλήν. Ἐγκρίνεται. Εὐ-
στράτιον Παλαϊολόγον. Πρωτο-
λεῖα καὶ παιδιαστικά ἀκόμη τὰ ποιήματά
σας. Διαβάστε συγχρόνως ποιητὰς. Ψ. Ψ.
Ψ. Τὸ γράψιδό σας ὅχι στρωτὸ. Μεταχειρί-
ζεσθε ἀπείρες καθαρουργιακὲς ἐκφράσεις
σὰν νὰ εἶναι σχολικὴ ἐκθεσις. Κυττάξετε καὶ
μόνος σας:

«Θα...ήταν μεσάνυχτα, ποὺ οἱ δυὸ φίλοι
εὐρίσκοντο πρὸ τοῦ τάρου τῆς πολυκαίτου
Βάντας καὶ ἐπαρᾶβιζαν τὴν εἴσοδον αὐτοῦ.
Εἰσελθὼν δὲ ὁ Ἀτίλιο ἀναψὴ τὸ φανὸ του
μὲ περιέργεια, διότι ἐπερίμενε νὰ αἰσθανθῇ
τὴ μυραδιά τῆς ἀποσυνθέσεως, ὅπως συνέ-
βαινε ἄλλοτε, καὶ ἀρχισε τὴ μακάβριον ἐργα-
σία του με θράσος ἀναλογιζόμενος τὰ κο-
σμήματα ποὺ εἶχαν ἀφίση εἰς τὸ φέρετρον.

Ἐστρεψε τὸ φῶς πρὸς τὴ νεκρά, καὶ ἔ-
μεινε, θαυμάζων ἐπὶ ὀλίγον τὴν ὀραϊότητά
της, ποὺ δὲν εἶχε ἀλλοιωθῇ. Προσεκτικῶς
κατόπιν ἀπὸ τὸ δακτυλίδι, ποῦ τῆς εἶχαν
φορέσει τὸ ὅποιο ἐπέπρωτο, νὰ ἀλλάξῃ ὀρι-
στικῶς τὸν κακὸ δρόμο, ποῦ εἶχαν ἀκολου-
θήσῃ οἱ δυὸ τυμβωρχοί. Ἐδοκίμασε νὰ τὸ
βγάλῃ ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη».

Καὶ γιατί μεταχειρίζεσθε αὐτὰ τὰ ξενικά
ὀνόματα: Ἀτίλιο, Λαζάριο, Φραντζῆν
κ.λ.π., ποὺ τὸ δέχονται σὰν μεταφράση ἱ-
ταλικῶν διηγημάτων. Νέλλη-ν Σίβαν.
Δὲν μᾶς ἱκανοποίησαν τὰ ποιήματά σας.
Τζίζικαν. Ὅχι δημοσιεύσιμο τὸ τελευ-
ταῖο σας. Λίγο σχολαστικὰ γραμμένο, μὲ
ἐπανάληψιν τῶν ἴδιων φράσεων, τῶν ἴδιων
συλλογισμῶν. Ἰσως νὰ φταῖ καὶ τὸ θέμα
ποὺ εἶναι λίγο βαρὺ γιὰ πρωτότερο χέρι.

Λυπηθήκαμε γιὰ τὴν ἀπορροή σας καὶ
περυσμένους τώρα ποὺ εἴθε καλὰ νὰ μᾶς
στεῖλετε κανένα ἄλλο δικό σας, καλλίτερο.

Για την αγάπη της Μάρθας

(Συνέχεια από την σελίδα 5)

ρευνα... Οί πληροφορίες, που συγκέν-
τρωσα γι' αυτόν, συμφωνούν απόλυτα
με όσα σου ώμολόγησε. Μάλιστα χθές,
όταν χάσαμε τη Νταίζυ, ύπωψιάσθηκα
πώς την είχε κλέψει ο Τζέι για να ζη-
τήση λύτρα. 'Η φήμη του μούδινε το δι-
καίωμα να το υποπτευθώ...

—Γιατί όμως δεν μούδρες πη τίποτα,
μπαιπά;

—Γιατί θάταν ένα τρομερό χτύπημα
αυτό για σένα. 'Ηθελα ν' αφήσω το
χρόνο να δράση... Τά πράγματα όμως
προκάλεσαν γρηγορότερα την αποκά-
λυψη.

—Ω, τι τρομερές στιγμές έζησα
χθές!...

—Όμολογώ πως αν δεν υπήρχε ο
Τζέι, η Νταίζυ μας δεν θα ζούσε. Γι'
αυτό σκέπτομαι να του κάνω ένα πλού-
σιο δώρο.

—Θα το δεχθώ άραγε; 'Αμφιβάλλω.
Είναι περισσότερο περήφανος παρ' όσο
μπορεί κανείς να φαντασθώ.

—'Η Νταίζυ, που ύστερα από ένα ευερ-
γετικό ύπνο, είχε σηκωθεί από το κρεβ-
βάτι, μπήκε κείνη τη στιγμή στο δωμά-
τιο κι' έτρεξε κοντά στη Μάρθα, κρα-
τώντας στο γεράκι της ένα φάκελλο.

—'Ενα γράμμα για σένα, Μάρθα, της
είπε.

—Είναι απ' αυτόν, έκανε η Μάρθα, που
γνώρισε το γραφικό γαλακτίνα του
Τζέι. Διάβασέ το σύ πατέρα.

—'Ο Τζέι Χίλλ έσχισε το φάκελλο,
ξεδίπλωσε την επιστολή και άρχισε να
διαβάζει. Φαίνεται πως η έξομολόγησή
του Τζέι Σκίντνι ήταν εξαιρετικά συγ-
κινητική, γιατί, όταν ο βιομήχανος έ-
φθασε στην τρίτη σελίδα, τα μάτια του
ήταν βουρκωμένα...

Ποιά νάταν η ιστορία του ανθρώπου,

που είχε κρηυγή «έκτος νόμου»; Ή-
ταν ή ίδια, όπως και τόσων άλλων πα-
ραστρατημένων:

«Μιά επικίνδυνη γνωριμία στά είκο-
σί του χρόνια. Οί αιώνιες κακές συνα-
ναστροφές. Νύχτες γλεντιού... χαρτιά...
ζάρια. 'Υστερα, γρήγ χαρτοπαιγνίου.
Για να μη έκτεθώ στα μάτια των δικών
του, έπεσε στα νύγια ενός τοκογλύφου,
άρχηγού σπείρας, που από τότε τον
κρατάει έκβιαστικά στη διάθεσή του.
Μετά το πρώτο «γόλντ-άπ», το πρώτο
«γερό κόλπο», άλυσοδέθηκε στη συμμο-
ρία. 'Ηταν αδύνατο να ξεφύγει πιά,
επί ποινη θανάτου. Οί συμμορίτες ξέ-
ρουν να τιμωρούν κατά το σκληρότερο
τρόπο τους άποστάτες, για τους όποι-
ους είναι πάντα έτοιμα τα πιστόλια
τους...»

—Αφού διάβασε δλόκληρο το γράμμα
ο Τζέι Χίλλ, τώδωσε στην κόρη του
Μάρθα. Και όταν έτελείωσε κι' εκείνη
το διάβασμα, τη ρώτησε:

—Πές μου ειλικρινά, πιστεύεις πως
αυτό το παιδί μπορεί να ξανάρθει στον
ίσιο δρόμο;

—Είμαι βέβαιη. Μά πρέπει να τον
βοηθήσει κανείς να ξεφύγει απ' τα νύ-
για της συμμορίας...

—Αυτό είναι... δική μου δουλειά, έκ-
ανε ο βιομήχανος. 'Ενω μιά φυτεία στις
'Αντίλλες κι' εκεί μπορεί να περάσει ο
Τζέι δυο χρόνια, ως ότου να χάσει ή
συμμορία τα ίγνη του. Συγγρόνως θα
δώση κι' ένα δείγμα της ικανότητος
του. 'Αν ξανάρθει άλλαγμένος, τότε ξα-
ναμιλούμε γι' αυτόν...

—'Η Μάρθα ρίχτηκε στο λαιμό του
μπαιπά της.

Και όταν η Νταίζυ ρώτησε αν εκεί-
νος που της έσωσε τη ζωή είχε προσ-
κληθώ σε γεύμα για να τον γνωρίσει,
της απάντησε:

—'Οχι σήμερα, αγάπη μου... 'Αργό-
τερα θα τον γνωρίσεις.

ΤΣΑΡΑΣ ΚΛΕΡΚ

ΧΑΛΙΑ ΑΥΣΤΡΙΑΚΑ

διαστάσεων εις μέτρα
2X1.50 Δρ. 920.—
3X2 » 1.800.—
3.50X2.50 » 2.650.—

Κουβέρτες Μάλλινες Δρ. 320.—
Φανταζί περίφημες Δρ. 490. Κα-
μυλό χονδρές 56", διπλές καμη-
λό 880. Σινδόνα άζούρ 108 ήμι-
λινα 138 Χόελ 183 όλόλινα 4'5.

Βουλής 5.—Ιον πάτωμα.—Γρα-
φείον Νο 2.

ΣΤΟΜΑΧΟΙ ΗΠΑΤΟΣ

ΕΝΤΕΡΩΝ

ΙΩΑΝ ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Ειδικευθείς έν Παρισίοις. 'Ε-
ξέτασις και δι' άκτίων ΡΟΝ-
ΤΚΕΝ 'Ακαδημίας και 'Ιππο-
κράτους 19 6

Δραχμάς 88 μεταξωτές κάλ-
τσες από φυσικό μετάξι πολύ
ψιλές, τουαλέτας, μεγάλης
άντοχής. Κυλότες μεταξωτές
δραχμάς 65, μάλλινες Δρ. 100.
Μαγλό Δρ. 33. Κάς κορσέ μάλ-
λινα Δρ. 88 και θαμβανερά
Δρ. 29. Βουλής 5 Α' Πάτωμα.
Γραφείον Νο 2.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Οί απαντήσεις μας για ζητήματα ήγυει-
νης και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμ-
βουλών του διακεκριμένου δερματολό-
γου ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ.
Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Κ. Ν. Γ. Φρίντα. 'Ο κ. Λαδάς είδο-
ποιήθη και εύχαρίστωσ θά σάς δεχθώ. Δεν
θα πληρώσετε τίποτε για την επίσκεψη. 'Ε-
πιδείξτε του μονάχα το φύλλο αυτό της «Ε-
βδομάδος».

Μαυρομμάτα, Μας φαίνεται ότι ο κ.
Λαδάς στην ιδιαιτέρα του απάντηση σάς έ-
ξηγήθηκε λεπτομερώς. Οί ενέσεις ενεργούν
για τον κανονισμό της περιόδου συντελών-
τας βεβαίως και για την ανάπτυξη του στή-
θους, αφού αυτά τα δυο είναι άλληλένδετα.
Τά καταπότια έπιδρούν άμέσως επί του ά-
δένος των μαστών έφ' όσον είναι άτροφι-
κός. Τώρα, αν θέλετε δοκιμάσετε στην αρχή
τά καταπότια μόνον με μιά κρέμα για την
τοπική ανάπτυξη κι' ύστερα αν παραστή ά-
νάγκη κάνετε και τις ενέσεις.

Ζ. Μ. 'Ενταύθα. Θά εκπληρωθώ ή έ-
πιθυμία σας. Πηγαίνετε στον κ. Λαδά (Σό-
λωνος 40 11—1 και 5—8) ό όποιος θά σάς
έξετάσει δωρεάν και θά σάς κατατοπίση στο
ζήτημά σας.

Καίτη Ν. Γλυφάδα. 'Η συνταγή αυτή
ήταν ή έξής:

Alcool camphré	30 gr.
Teinture de benzoïn	15 gr.
Fau de cologne	60 gr.

Τήν χρήση της ασφαλώς θά την θυμάσθε.
Για την υπερέκκριση του προσώπου είναι
ή πομάδα θραδείας ενεργείας, ένφ για το
σώμα συνήθως άποτριχωτικά με τα όποια
βγαίνετε χωρίς γάντια. Αυτά όμως, πρέπει

δμως πικνύνουν και χονδραίνουν οι τρίχες.

Δώραν, Βοσπορίτισσαν. Και πά-
λιν σάς έπαναλαμβάνω ότι πρόκειται πε-
ρι δερμίδος έκζεματόδου. 'Από άναμία
προκαλείται τριχόπτωση κι' όχι δερματικές
αλλοιώσεις. Βεβαίως πρέπει να κάνετε σύ-
στηρη δίαιτα δηλ., ν' αποφεύγετε τα άλμυ-
ρά, τις κοινές βερές, τα παστά, τα χοιρινά και
τά οίνοπνευματώχα. Τοπικώς να πάψετε
κάθε άλλη θεραπεία και θά κάνετε κατ' έν-
τολήν του κ. Λαδά, δυο φορές την εβδομά-
δα καλό λούσιμο του κεφαλιού με το έξής
μίγμα. Θά βάξετε μέσα σε μιά λεκάνη 2
κρόκους αυγών και δυο ποτήρια χλιαρό νε-
ρό. Θά τα κτυπάτε πολύ καλά και κατόπιν
ρίχνοντας σιγά-σιγά στο κεφάλι θά κάνετε
ένα καλό φριξιόν. Μετά τα ξεβγάξετε με
σκέτο άφθονο χλιαρό νερό. Μετά 45 ήμέρες
ξαναγράψτε μου, γνωρίζοντάς μου αν χρη-
σιμοποιήτε σαφή στα μαλλιά.

'Ατυχή 'Υπαρξιν. Περάστε καλλί-
τερα από το 'Ιατρείο του, Σόλωνος 40 για
να σάς εξετάση από κοντά γιατί τα δερμα-
τικά νοσήματα έλαχιστοτάτη παρουσιάζουν
διαφοράν μεταξύ των. Θά εξετασθήτε δω-
ρεάν, φθάνετε να πείτε το ψευδώνυμόν σας.

'Απελπισμένην. 'Αθηναίαν.
Σας έχω ήδη απαντήσει σε προηγούμενο
φύλλο. 'Αν κατά τύχην δεν την είδατε απο-
τανθήτε προσωπικώς στον κ. Λαδά. Θά έ-
ξυπηρετηθήτε δωρεάν.

Δανιέλλαν. Για την θεραπείαν της
παθήσεώς σας ζητάτε από το φαρμακεί-
ο σας σκονάκια Σοραμίν. Καθημερινώς ρί-
χνετε ένα άπ' αυτά μέσα σε άρκετά ζεστό
νερό και κάνετε κολπική πλύση. Είναι άν-
τισηπτικό, καθόλου έρεθιστικό και μυρωδά-
το. Για την δυσσομία της μασχάλης θά με-
ταχειρισθήτε το έριστο φάρμακο 'Ιοντορίν.
Θά το βρήτε στού Λήτου.

Α. Γ. Οί χιονίστρες σας προέρχονται ά-
πό την κυκλοφορία του αίματος. Να μη
σώμα συνήθως άποτριχωτικά με τα όποια
βγαίνετε χωρίς γάντια. Αυτά όμως, πρέπει

ναίαι μάλλινα και σούδεποτε δερματίνα. Να
δουτάτε τα χέρια σε πολύ ζεστό νερό κι' έ-
πειτα άπότομα σε κρύο. 'Αφού άνακατέψετε
καλά το κάτωθι φάρμακο αλείφετε τα χέρια
και πόδια κάθε βράδυ κάμνοντας έλαφρό μασ-
σάζ.

Huile d' olive pur	50 gr.
Alcool rectifié	50 »
Sulfate de zinc	10 »
Teint d' opium	3 »

'Αν είσθε άναίμικη κι' αδύνατη, παίρνετε
έσωτερικώς μπουρνούλαιο ή Κάλτσουμ. Για
πούδρες που μου γράφετε ως άνοίξη ο σύ-
ζυγός σας έφ' όσον είναι φαρμακοποιός τη
φαρμακολογία και ως παρασκευάση την πιο
αγνή. Καλλυντικά χρειάζονται γάλακτα όρ-
μονών για την τροφή του δερματός σας
άλλά δεν είναι δυνατόν να σάς τα παρα-
σκευάση.

ΔΟΡΑ

ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑ

Τελεία και ταχυτάτη εκμάθησις του
διά νόμου άνεγνωρισμένου συστήματος
στενογραφίας Gabelsberger παρά του
άριστούχου κ. Παναγ. Κατζηγιάννη.

Και ό πλέον άνεπίδεκτος μαθήσεως,
καθίσταται ικανός στενογράφος, δι' ό-
λους ιδίας μεθόδου, χωρίς να παραμελή
άλλας άσχολίας του δια να μελετήση
κατ' οίκον. Διδασκαλία κατ' άτομον.

'Επιστήμονες, δημοσιογράφοι, φοιτη-
ται, υπάλληλοι άποκτήσατε ένα άπαραί-
τητον προσόν. Δίδασκτρα 400 μηνιαίως.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΡΙΜΗΝΟΣ.

'Απευθυντέον: Περιοδικόν «Εβδο-
μάς». Νοταρά 15. Τηλ. 24-947, ή Ρό-
δου 54. Τηλ. 81166.

Έξαιρετικώς
ένδιαφέρουσα
ή Παρισινή
συλλογή μας

ΑΔΕΛΦΟΙ
ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

(Πάροδος Εύαγγελιστρίας)

ΚΥΡΙΕΣ

ΑΛΛΑΓΗΝ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΒΑΨΙΜΟ ΜΑΛΛΙΝΩΝ

ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ ΒΑΜΒΑΚΕΡΩΝ

ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΕ ΜΟΝΟΝ

ΜΕ ΤΑΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

VAUBRY (ΒΩΜΠΡΥ)

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ 40 ΣΤΑΘΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΛΟΙΩ
ΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ
ΧΡΗΣΙΣ ΕΥΚΟΛΩΤΑΤΗ—ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΞΗΣΦΑΛΙ-
ΣΜΕΝΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΙΝΕΡΒΑ Α. Ε. ΑΘΗΝΑ
ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙ/Α
ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ; ΣΤΑΔΙΟΥ 1

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Άγωνιώσαν Καν Πάτρας. Πρόκειται περί δυσσομίας. Η δυσσομία αυτή είναι δυνατόν να προέρχεται από τρία πράγματα: από δόντι, άσχετα αν δεν φαίνεται κούφιο ή σάπιο, από τη μύτη δηλ. από μια άρρώστια που λέγεται όζαινα ή και τέλος από το στομάχι. Τιά να βεβαιωθείτε, λοιπόν, από πού προέρχεται αυτό και για να μπορέσετε όχι να το εξαλείψετε τελειωτικά αλλά τουλάχιστον να το μετριά-

σετε τόσο ώστε να μη γίνεται αντίληπτόν, είναι ανάγκη να πάτε όπουδήποτε σ' έναν οδοντοίατρο να εξετάση τα δόντια σας κι' αν σας πη ότι είναι όλα καλά, τότε θα κάμετε το εξής: Ήπειδή στο μέρος σας δεν υπάρχει ειδικός λαρυγγολόγος για να εξετάση τη μύτη σας και τον λάρυγγά σας μη τυχόν και έχετε όζαινα, θα πάρετε μισή όκά νερό, μέσα δε θα ρίξετε δυο κουταλιές της σούπας αλάτι και θα το βράσετε. Αφού βράση, θα τ' αφήσετε να κρυώσει λίγο ως να γίνει χλιαρό και μ' αυτό θα κάμετε εισροφή μέσα στη μύτη. Αυτό θα γίνεται δυο έως τρεις φορές την ημέρα. Από το ίδιο δε νερό θα κάμετε και γαργάρες. Οπότε, αν είναι από κεί, θα αρχίση να μετριάζεται το κακό, αν όμως όχι, δεν πρόκειται να σας δάψη. Τότε θα είναι από το στομάχι, όποτε είναι ανάγκη να πάρετε ένα καθαριστικό και συγκεκριμένως ρετσινόλαδο και μετά, κάθε 10 μέρες να παίρνετε ένα καθαριστικό ελαφρό. Επίσης κάθε πρωί καλόν είναι να κόβετε μια σκελίδα σκόρδο σε ψιλά κομματάκια και να τα καταπίνετε. Επίσης μεσημέρι και βράδυ στο μέσο του φαγητού να παίρνετε ένα κουταλάκι του καφέ ζωικό άνθρακα. Έτσι θα τον ζητήσετε από το φαρμακείο. Μετά κάμποσο καιρό μού ξαναγράφετε και μάλιστα λεπτομερώς, για να σας πω τί άλλο πρέπει να κάμετε.

Έντροπαλόν, Άμαλιάδα. Φαίνεται ότι είχατε ξεχάσει το ψευδώνυμο που βάλατε γιατί αλλιώς δεν ξηγιέται πως δεν είδατε την απάντηση στη στήλη μου. Θυμούμαι πολύ καλά ότι σας συμβούλευσα να κάμετε μερικά χλιαρά λουτρα στο μέρος εκείνο. Τα λουτρα θα γίνουν με λίγο νερό στο οποίο θα ρίχνατε λίγο βορικό και ότι μετά θα το σκουπίζατε καλά με βαμβάκι. Επίσης σας είπα ότι αν τυχόν δεν υποχωρήση, σε μερικές μέρες να κάμετε εξέταση των ούρων γιατί πολλές φορές ο διαβήτης φαίνεται μ' αυτόν τον τρόπο. Άντε, ελπίζω να σας είπα και αυτό που χρειαζόσασταν.

Η ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΜΑΓΚΕΣ

Έξεδόθη και κυκλοφορεί εις κομψότατα φυλλάδια, το ώραϊον μυθιστόρημα οι δυο μάγκες, κατά συναρπαστικήν μετάφρασιν του συναδέλφου κ. Μηλιδώνη.

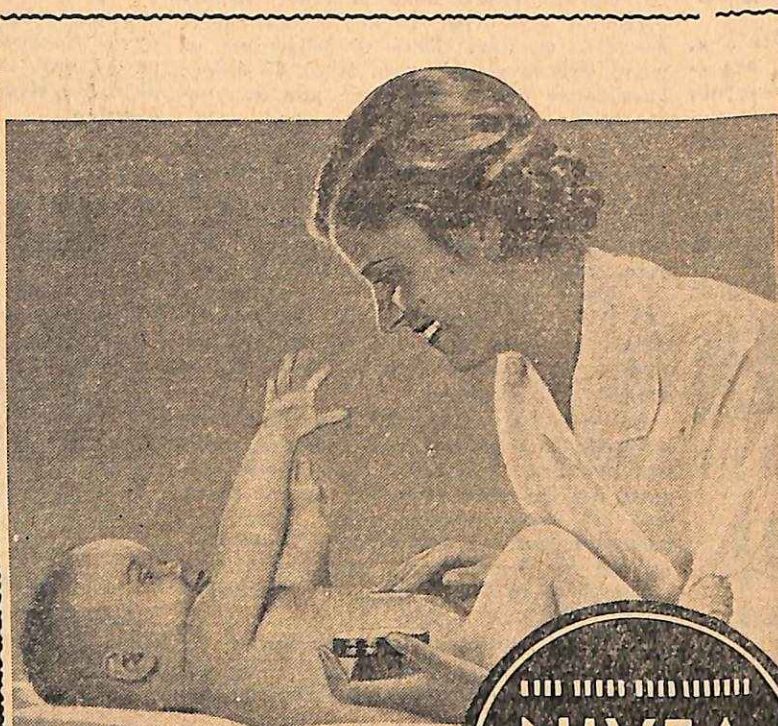
Ο έκδοτικός οίκος του κ. Άριστοφάνους Παπαδημητρίου Πειραιώς 17 προσφέρει μιαν πραγματικήν υπηρεσίαν εις την κοινωνίαν δεδομένου ότι το έν λόγω έργο, είναι διδακτικώτατον και ήθροπλαστικόν.

Η ήλικία σας ΔΕΝ σημαίνει τίποτε

ΑΝΑΖΩΟΓΟΝΗΣΑΤΕ ΤΟ ΒΙΟΣΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ ΚΑΙ ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΔΡΟΣΕΡΟΝ ΧΡΩΜΑ ΟΙΑΣΔΗΠΟΤΕ ΗΛΙΚΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝ ΕΙΣΘΕ

Το πρόσωπό σας έχει τόσην νεότητα όσο και το δέρμα σας έχει Biocel πολύτιμον ουσίαν με την οποίαν ή φύσις επροίκισε το δέρμα σας δια να είναι σφικτό και δροσερό. Μην αφήσετε να αποξηρανθή το Biocel. Αποδώσατε Biocel εις το δέρμα σας φρέσκο εξαχθέν από τα υπόδερμα κύτταρα νεαρών ζώων. Η θανασία αυτή ουσία έχει εξαιρετικήν λεπτότητα δια το δέρμα σας. Θα αναζωογονήση τα φυσικά σας αποθέματα του Biocel και θα διατηρή ταύτα πάντοτε ζωηρά. Τότε το δέρμα σας θα αποβάλη μόνον του τα σημάδια της ηλικίας, ρυτίδες, ζάρες, μαύρα στίγματα, και θ' αναδείξη πάραυτα πραγματική και διαρκή νεότητα. Δεν υπάρχει παρά μόνον μία τροφή εις το Biocel δια το δέρμα: Είναι ή Κρέμα Τοκαλόν (χρώματος ρόζ). Επιθέσατε εξ αυτής άπόψε κι' όλας πριν κοιμηθήτε. Το πρωί μεταχειρισθήτε την Κρέμα Τοκαλόν (χρώματος λευκού). ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΚΠΑΗΚΤΙΚΑ: Γυναίκες 72 ετών δεν έχουν ρυτίδες, γυναίκες 50 ετών φαίνονται μόλις 30 και νεαρά κορίτσια αποκτούν άπόχρωσιν εκτάκτου ωραιότητας. Η επιτυχία είναι έγγυημένη παρ' του οίκου Τοκαλόν άλλως τα χρήματα επιστρέφονται.

NIVEA
DIA TON PERIPEOIHON
TON PRAIDION

Το τρυφερόν και ευαίσθητον δέρμα του παιδιού έχει ανάγκην από ένα ειδικόν μέσον περιποιήσεως. Διά τουτο, ως προσεκτική μητέρα, μεταχειρίζεσθε την παγκοσμίως δοκιμασμένην κρέμαν NIVEA. Η NIVEA καθαρίζει το δέρμα και το δυναμώνει, ώστε να δύναται να άντέχη εις την υγρασίαν. Η NIVEA έμποδίζει τους έρεθισμούς και τα ξεδάματα και χαρίζει στα παιδιά εκείνο το ώραϊο, μαλακό και βελούδινο δέρμα, το όποιον άρέσει εις όλους.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ & ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ
Τό μικρόν κυτίον δρχ. 8.50, τό μεσαίον δρχ. 15, τό μεγάλο δρχ. 30.

“Ο,τι πειό έκλεκτό
“Ο,τι πειό τέλειο
“Ο,τι πειό μοντέρνο
ΣΕ
ΜΑΛΛΙΝΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΔΙΑ
ΠΑΛΤΑ ΚΑΙ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
παρελαβαν και έκθέτουν
τά γνωστά μεγάλα καταστήματα
Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ
Έρμου 21 και Εύαγγελιστρίας 7

«ΜΗΝΥΤΩΡ»

“Η επίδρασις που προκαλεί σ'έναν άνδρα το βελούδινο και υγιές δέρμα είναι μεγάλη. Η επιτυχία σας είναι έξησφαλισμένη. Όλοι οι άνδρες σας θαυμάζουν και αν ακόμη δεν είσατε μία καλλονή. Η κρέμα ΡΟΔΑΙΝΗ ΧΙΩΝ δημιουργεί δέρμα απαλό, βελούδινο χωρίς λεκέδες και χονδρούς πόρους

Η ΡΟΔΑΙΝΗ ΧΙΩΝ έχει εις το ένεργητικόν της άπειρους έκφράσεις θαυμασμού και συγχαρητηρίων που πείθουν περί της θαυματουργού ιδιότητος της κρέμας ταύτης.

FORMA

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΟΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ CANA

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΠΡΟΟΔΕΥΕΙ

"Ενα συνδυασμό ΤΕΧΝΗΣ επιστημονικής εργασίας, καλού γούστου, άνεσεως και πολυτελείας προσφέρουμε εις την Αθηνάϊκή Κοινωνία με το καινούργιο μας Κομμωτήριο.

"Ενα συνδυασμό τερπνού και ωφελίμου.

Δέν πρόκειται να υποσχεθούμε πράγματα αδύνατα και άνεκτέλεστα. Απλώς και μόνον θέλομε να νομίζωμε ότι επετύχαμε να προσφέρωμε την πραγματική άνεσι την χαρά της πραγματικά τεχνικής και επιστημονικής εργασίας.

"Ας μās επισκεφθῇ ἡ Αθηνάϊκή Κοινωνία καὶ ἰδίως ὅσοι ἔχουν ταξιδεύσει εἰς τὸ ἐξωτερικόν καὶ ἄς μās δηλώσουν καθαρά ἔάν συνήντησαν πουθενά τὴν άνεσι καὶ τὴν τέχνη τοῦ Κομμωτηρίου μας. "Ας μās ἐπισκεφθοῦν με πεποίθησιν καὶ ἐμπιστοσύνην.

Χωρὶς νὰ αὐτοκολακευώμεθα, νομίζομεν ὅτι ἐκεῖνο πὺ ἔλειπε ἀπὸ μᾶς συγχρονισμένη πρωτεύουσα, ὅπως ἡ Αθήνα, τὸ προσφέρει ἤδη ὁ ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ.

